

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ОТРУТА БЕЗСМЕРТЯ

"Отрута безсмертя"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №3

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Book_UA

Перекладач: Каріна Б.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

ЗМІСТ

[Нора Робертс Отрута безсмертя](#)

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)

Анотація

Перед смертю всі рівні, як і перед богом. Здавалося б, що може бути спільного у всесвітньо відомої топ-моделі Пандори, вуличної повії Гетти і бомжа Бумера, який занепав... У цих трьох абсолютно різних людей один... вбивця. До того ж у крові у всіх жертв виявлено нову наркотичну речовину, яка, по суті, є отрутою уповільненої дії. Знайти жорстокого і нещадного злочинця і розгадати таємницю "отрути безсмертя" належить безстрашному лейтенанту нью-йоркської поліції Єві Даллас...

Дар краси фатальний.

Байрон

Подаруй мені поцілунок безсмертя.

Крістофер Марло

Заміжжя - яка смертельна дурість! Єва не розуміла, як із нею таке могло статися. Зрештою, вона ж служить у поліції! Єва завжди свято вірила, що поліцейський має бути людиною неодруженою, нічим не обтяженою, такою, що цілком віддає себе роботі. Було б божевіллям вважати, що хтось може з усією своєю енергією, знаннями, досвідом захищати законність і одночасно опікуватися сім'єю з усіма її проблемами й тонкощами.

Обидві ці справи - а спостереження незаперечно засвідчували, що заміжжя являє собою повноцінну роботу, - надто багато чого вимагали та змушували крутитися цілодобово, як білка в колесі. Навіть зараз, у двадцять першому столітті, в епоху стрімкого технічного прогресу, шлюб залишався шлюбом. Для Єви це коротке слово було синонімом іншого - "кошмар".

Але цей літній день був приємним хоча б тому, що був вихідним, а для Єви це було великою рідкістю. Вона збиралася за покупками і вже почала нервувати.

Річ у тім, що це тільки так кажуть - "за покупками". Скільки Єва не переконувала себе, що нічого особливого не відбувається, легше не ставало. Вона мала замовити вінчальну сукню.

Хіба це не божевілля?

Але шляху назад не було. Рорк підловив її в рідкісну мить слабкості: обидва, напівмертві й заляпані кров'ю, раділи, що залишилися живими. Що й казати, розумний чоловік уміє правильно вибрати час і місце, щоб зробити пропозицію. Жінці нічого не залишається, окрім як відповісти згодою - і загинути.

У всякому разі, такій жінці, як Єва Даллас.

- У тебе такий вигляд, наче ти збираєшся йти з голими руками на банду наркоділків, - зауважив Рорк, увійшовши до спальні.

Єва, взявшись за туфлю, покосилася на нього.

"Занадто гарний!" - вкотре подумала вона. Така обеззброювальна привабливість уже була злочином. Мужнє обличчя, грива густого чорного волосся, рот поета і сині очі вбивці.

Тіло його теж справляло незабутнє враження. Та ще цей легкий ірландський акцент... Усе разом діяло абсолютно чарівно.

- На мене чекає дещо гірше за сутичку з наркоділками.

Вловивши у власному голосі жалібні нотки, Єва насупилася. Їй не було властиво скиглити. Просто вона справді віддала б перевагу сутичці врукопашну обговоренню останніх моделей вінчальних суконь!

Вона вилаялася про себе, стежачи поглядом за Рорком, який ходив величезною спальнею. Вічно він змушує її почуватися дурепою! Ось і зараз він присів із нею поруч на широке ліжко і взяв її за підборіддя.

- Я в тебе безнадійно закоханий.

Час від часу не легше! Єва знала, що він говорить правду. Цей володар нестерпно синіх очей, схожий на прекрасного, але порочного ангела пензля Рафаеля, дійсно закохався в неї!

- Слухай, Рорк... - Вона вже збиралася важко зітхнути, але встигла побороти себе. Їй простіше було впоратися з найманцем, який спрямував на неї пістолет, ніж із непроханими почуттями. - Я свої обіцянки виконую, раз сказала - значить, зроблю.

Рорк підняв чорну брову. Вражаюче, але вона, здається, і справді не усвідомлює, наскільки спокуслива зараз - схвильована, з недбало підстриженим темно-каштановим волоссям, яке вона скуйовдила легким дотиком, з тривожною непевністю у величезних світло-карих очах...

- Дорога моя Єва... - Він поцілував її - спочатку в губи, потім у підборіддя з ямочкою.

- Я в цьому ні хвилини не сумнівався. - Рорк знав, що лукавить, - він сумнівався, і ще й як! - У мене сьогодні кілька важливих справ, а тебе я не встиг розпитати про плани. Ти вчора так пізно повернулася...

- О третій годині ночі мені довелося зайнятися справою Байнза.

- Ти його спіймала?

- Він сам стрибнув мені в руки. До того одурів, що вже нічого не розумів. - Вона посміхнулася посмішкою хижачки - небезпечною, безжальною. - Я скрутила його однією лівою.

- Вітаю! - Рорк поплескав її по плечу, встав і попрямував до гардероба - справжньої виставки костюмів, сорочок і жилетів. - А що сьогодні? Рапорти?

- Сьогодні у мене вихідний.

- Невже? - Він обернувся, встигнувши зняти з вішалки приголомшливий темно-сірий шовковий жилет. - Якщо хочеш, я міг би змінити свої плани на другу половину дня.

Єва знала, що це рівносильно перегляду генеральних планів вирішальної битви. У світі Рорка бізнес являв собою справжні бойові дії.

- Я для себе вже все спланувала. - Вона мимоволі скривилася. - Покупки, весільна сукня.

Рорк розплився в радісній усмішці. У її вустах ці слова звучали як освідчення в коханні.

- Тепер зрозуміло, чому в тебе такий кислий вигляд. Я ж сказав, що сам про це подбаю.

- Дозволь уже мені самостійно вибрати власну весільну сукню. І самій за неї заплатити. Врахуй, я виходжу заміж за тебе не через твої кляті гроші.

Його посмішка стала самовдоволеною.

- Тоді через що, лейтенанте? - Єва насупилася ще сильніше, але терпіння йому було не позичати. - Хочеш, я сам запропоную варіанти відповіді?

- Тому що ти не відступаєш, коли тобі відповідають "ні". - Вона встала і засунула руки в кишені джинсів.

- Відповідь неповна. Ще одна спроба.

- Тому що я вижила з розуму.

- Так тобі не виграти подорож до Греції на двох.

Єва теж спробувала посміхнутися.

- Може, це кохання?

- Не виключено. - Він зробив крок до неї із задоволеним виглядом і взяв за плечі. - Та не переживай ти! Теж мені, проблема! Розглядаєш кілька рекламних проектів і обираєш сукню, яка найбільше подобається.

- Я так і хотіла. - Вона закотила очі. - Але Мевіс сказала: не здумай!

- Мевіс? - Рорк зблід. - Єво, обіцяй мені, що не будеш цим займатися в компанії Мевіс.

Його реакція трохи підняла їй настрій.

- У неї є дуже корисний дружок - модельєр.

- Господи!

- Вона так його розхвалює! Каже, ще трохи - і він прогримить. У нього в Сохо своя майстерня.

- Слухай, давай втечемо. Прямо зараз.

Тепер Єва розсміялася від душі:

- Боїшся?

- Прямо піджилки трясуться.

- Чудово. Отже, ми квити. - Задоволена здобутою перемогою, вона розщедрилася на поцілунок. - Найближчими тижнями тебе мучитиме питання: у чому я з'явлюся на весіллі? - Вона потріпала його по щоці. - Мені пора. Через двадцять хвилин зустрічаюся з Мевіс.

- Єва! - Рорк спіймав її за руку. - Ти не наробиш дурниць?

Вона вирвалася.

- Я виходжу заміж. Що може бути дурнішим?

Єва навмисно підробила його на прощання: так йому й треба! З думкою про заміжжя вона вже майже змирилася, але весілля... Вбрання, букети, музика, гості! Як вона все це переживе?!

Єва звернула на Лексінгтон-авеню і хотіла розігнатися, але замість цього різко загальмувала, обклавши останніми словами вуличного торговця, який викотив на бруківку свій оповитий димом візок. Запах пересмажених сосисок викликав нудоту, а в неї й так уже голова паморочилася від хвилювання.

Таксист, який ледь не врізався в неї ззаду, вибухнув гудками і лайкою. Зграйка туристів з відеокамерами і фотоапаратами на шиях тупо витріщалася на транспортне стовпотворіння. Серед них діловито шмигав кишеньковий злодій.

Єва пригнічено похитала головою. Повернувшись у готель, туристи виявлять, що їхньому добробуту завдано певної шкоди. Якби в неї був час і, головне, містечко, щоб припаркуватися, вона б із задоволенням схопила злодюжку. Але він, немов відчувши небезпеку, миттю загубився в натовпі і вже за кілька секунд промайнув вдалині.

"Звикайте: це Нью-Йорк, - усміхнулася про себе Єва. - Ви сунулися сюди на свій страх і ризик".

Вона обожнювала натовп, шум, вічний поспіх. Тут рідко вдавалося залишитися на самоті, але зате створювалася видимість подолання самотності. Саме тому вона колись сюди і приїхала. Скільки води сплигло відтоді?

Не те щоб вона не могла жити без штовханини, просто неосяжний простір і безлюддя діяли їй на нерви.

Свого часу Єва подалася до Нью-Йорка з метою вступити в поліцію, бо вірила в порядок, потребувала його, щоб вижити. Нещасливе дитинство, сповнене знущань і образ, темних зловісних кутів, було неможливо змінити. Натомість змінилася вона сама: взяла гору над своєю долею і виліпила особистість із нічого, яке якийсь анонімний соціальний працівник недбало назвав колись Євою Даллас.

Тепер їй знову доводилося змінюватися... Мине кілька тижнів - і вона перестане бути Євою Даллас, лейтенантом із відділу з розслідування вбивств. Вона стане дружиною Рорка. Як поєднати те й інше? Це залишалося для неї ще більш нерозв'язною загадкою, ніж будь-яка щойно доручена кримінальна справа.

Обидва вони не уявляли собі, що означає мати сім'ю. Обидва в дитинстві пізнали байдужість, жорстокість, наругу. Єва підозрювала, що вони зійшлися саме через схожість життєвого досвіду. Обидва знали, що таке страх, голод, відчай, що таке нічого не мати, бути нічим. Обидва вибудували себе заново, почавши з нуля.

Що вабило їх одне до одного? Бажання близькості, любові, злиття з іншою людиною? До зустрічі з Рорком Єва і не думала про таке бажання.

"Питання для доктора Міри", - подумала вона, пригадавши поліцейського психолога, до якої часто зверталася.

Утім, зараз Єва не збиралася згадувати минуле і будувати плани на майбутнє. Сьогодення було настільки несподіваним і заплутаним, що вимагало повного зосередження.

За три квартали від Грін-стріт вона скористалася можливістю, що трапилася, і втиснула машину на крихітний п'ятачок, що звільнився. Порившись у кишенях, вона знайшла жетон і вгамувала на найближчі дві години стародавній лічильник на стоянці, що пищав як недоумкуватий ідіот. Єва не виключала, що затримається довше, але на штрафи їй було щиро наплювати.

Зробивши глибокий вдих, вона оглянула квартал, у який нечасто навідувалася по службі. Вбивства траплялися повсюдно, проте Сохо залишався поки що божемним бастионом спокою: тутешні молоді мешканці вважали за краще розв'язувати конфліктні ситуації за келихом вина або чашкою чорної кави.

Зараз тут вирувало літо. Квіткові кіоски потопали в трояндах - починаючи з класичних, червоних і рожевих, і закінчуючи безглуздими гібридами, зі смужками і цяточками на пелюстках. Машини неспішно проїжджали вулицями, естакадами, гальмували на розв'язках. На мальовничих тротуарах юрилися пішоходи. Багато жінок уже вдягнули струмливі сукні - останній писк європейської моди, - і босоніжки, і головні убори зухвалих фасонів, і великі яскраві кліпси.

Перед вітринами магазинів виставили свої твори - олію, акварелі, комп'ютерну графіку - художники; з ними конкурували продавці їстівного, які пропонували екзотичні фрукти, різноманітні йогурти та овочеві пюре без шкідливих добавок.

Бритоголові прихильники якоїсь буддійської секти - на сьогоднішній день головна родзинка Сохо - пропливали повз у жовтому вбранні, яке сягало до землі. Один із цих відчужених жебраків, який здався Єві особливо переконливим, отримав від неї кілька монет і підніс на знак подяки чарівну посмішку і нікчемний гладкий камінчик.

- Чисте кохання! - проспівав він. - Чиста радість...

- Вона сама, - пробурмотіла Єва і пройшла далі.

Вона не одразу знайшла студію Леонардо. Енергійний модельєр розташувався на третьому поверсі. Вітрина, що виходила на вулицю, відразу давала зрозуміти, що майстер прихильний до нестандартних напрямів у моді. Єва поморщилася. Їй була більше до смаку класична простота - те, що Мевіс називала "сірою одноманітністю".

Підійшовши ближче, Єва зрозуміла, що справжні сюрпризи чекають на неї попереду. Вітрина рясніла пір'ям, намистом, пофарбованими в божевільні кольори гумовими комбінезонами. Звісно, вона багато чого віддала б, щоб викликати в Рорка гикавку, але навіть заради такого задоволення не погодилася б постати перед ним у гумовій бульбашці з неоновим підсвічуванням.

Але це ще що! Леонардо явно прагнув шокувати публіку. Центральний манекен у вітрині, схожий на труп зі з'їденим черв'яками обличчям, був обмотаний прозорими шаллями, які ворушилися, немов живі. Єва уявила, як щось на кшталт цього повзе по її тілу...

"Ні вже, вибачте, - подумала вона. - Ні за що на світі!" Вона вже зібралася кинутися навтьоки, але тут якраз нагодилося Мевіс.

- Яке в нього все холодне, просто мороз по шкірі! Це зараз дуже модно. - Мевіс обійняла Єву за талію і захоплено втупилася у вітрину.

- Знаєш, подруго...

- Безмежна уява! Я бачила, як він демонструє свої моделі. Шалено цікаво!

- Шалено - це точно. Я тут подумала...

- Ніхто не розуміє таємниці людської душі так, як Леонардо! - перебила її Мевіс Фрістоун.

Вона бачила Єву наскрізь і здогадувалася, що та готова до втечі. У білому із золотом комбінезоні Мевіс, погойдуючись на тридюймових платформах, струснула своєю чорною гривовою з білими пасмами, окинула подругу прискіпливим поглядом і усміхнулася.

- Він зробить із тебе найкарколомнішу наречену в усьому Нью-Йорку.

- Мевіс! - Єва насупилася, боячись, що її знову переб'ють. - Мені потрібно зовсім інше: не почуватися повною дурепою.

Мевіс широко посміхнулася і притиснула руку до серця, продемонструвавши нову прикрасу - витатуйоване на плечі сердечко з крильцями.

- Довірся мені, Далласе!

- Ні! - відрізала Єва. - Я серйозно, Мевіс. Краще замовлю що-небудь за рекламним проспектом.

- Тільки через мій труп! - Мевіс кинулася до входу, тягнучи за собою Єву. - Хоча б подивися, поговори з ним. Не нехтуй такою блискучою можливістю. - Вона випнула нижню губу, густо намазану пурпуровою помадою, що завжди було в неї найнепереконливішим аргументом. - Не будь ти такою сірістю, Далласе!

- Гаразд, якщо вже я тут...

Мевіс, що просяяла, натиснула на кнопку і випалила в переговорний пристрій:

- Мевіс Фрістоун і Єва Даллас, до Леонардо.

Двері зі скрипом відчинилися. Мевіс зробила крок до старого ліфта в оповитій сіткою шахті.

- Весь цей будинок - суцільне ретро! Напевно, Леонардо залишиться тут, навіть коли розбагатіє. Ну, ти розумієш: ексцентрична натура художника і все таке.

- Розумію. - Єва заплющила очі, молячись, щоб кабіна ліфта не звалилася вниз. Вона вирішила, що на зворотному шляху треба буде скористатися сходами.

- Головне, нічого не відкидай одразу! - розпорядилася Мевіс. - Дозволь Леонардо над тобою поворожити.

Вона випливла з тряської кабіни прямо в барвисту майстерню. Витонченість подруги завжди викликала у Єви захоплення і заздрість.

- Мевіс, моя голубко! - проревів чоловічий бас.

Єва витріщила очі. У людини, що носила вишукане артистичне ім'я, виявилося всі шість футів п'ять дюймів зросту. За статурою він міг би позмагатися з горилою. Халат із короткими рукавами кольору марсіанського заходу сонця обтягував жажливі м'язи. У нього була кругла, як місяць, фізіономія, шкіра на вилицях загрожувала лопнути, немов на барабані. Між двома верхніми зубами красувався блискучий камінчик, очі сяяли, як золоті монети.

Гігант згріб Мевіс в оберемок, відірвав від підлоги і поцілував - так ґрунтовно, що Єва зметикувала: цю пару об'єднує не тільки прихильність моді та мистецтву.

- Леонардо... - Мевіс пирснула, як дівчисько, і запустила пальці із золотистим манікюром у його густі кучері, які звисають на плечі.

- Лялечка!

Їхнє сюсюкання було важко виносити. Єва мовчки закотила очі. Усе ясно: Мевіс знову закохалася - вкотре!

- Яка чудова зачіска! - Леонардо занурив свої схожі на товсті сардельки пальці в її волосся.

- Я старалася - хотіла, щоб тобі сподобалося. Познайомся... - Послідувала багатозначна пауза, як перед представленням пса-медаліста. - Даллас.

- А ось і наречена! Дуже радий знайомству, лейтенант Даллас. - Продовжуючи обіймати Мевіс, він подав Єві руку. - Мевіс багато мені про вас розповідала.

- Можу собі уявити... - Єва покосилася на подругу. - Зате про вас вона особливо не поширювалася.

Від його гучного сміху в Єви ледь не лопнули барабанні перетинки.

- Так, моя голубка обожаю секретничати. Напої! - Проревівши це слово, він з несподіваною грацією розвернувся і зник у хмарі легких тканин.

- Приголомшливий, правда? - прошепотіла Мевіс. Вона немов поглупіла від любові.

- Ти з ним спиш?

- Ти не повіриш, до чого він... винахідливий. До чого... - Мевіс важко задихала і хтиво провела рукою по грудях. - Справжній художник сексу.

- Не бажаю про це чути. Не бажаю, і крапка. - Єва звела брови на перенісці й окинула приміщення професійним поглядом.

Кімната була простора, висока, вся оповита хвилястою матерією. Здавалося, на стелі, стінах, навіть на столах і підлокітниках крісел сяють багатобарвні веселки, б'ють водоспади, срібляться озера.

- Господи! - захоплено прошепотіла Єва. - Що за краса!

Озирнувшись, вона побачила справжній лабіринт зі стрічок, джерело гудзиків, пасків, тасьм, капелюшків та інших не піддаються розпізнанню предметів, заготовок і аксесуарів. Враження посилював запах - як на підприємстві з виробництва ладану, перетвореному на день на аукціон квітів.

Раптово Єві стало страшно. Не знаючи, що зблідла як полотно, вона обернулася до Мевіс і пролепетала:

- Мевіс, я тебе дуже люблю. Якщо раніше я тобі цього не говорила, вибач. Але зараз дозволь мені піти.

- Даллас! - Мевіс зі сміхом схопила її за руку. Для такої витонченої особи Мевіс мала вражаючу фізичну силу. - Заспокойся. Чого ти смикаєшся? Даю гарантію, Леонардо зробить із тебе цукерку.

- Цього-то я і боюся, Мевіс. Боюся до страху.

- Холодний лимонний чай, - проспівав Леонардо, розсунувши фіранку з шовку тацею зі склянками. - Будьте так ласкаві, сідайте. Спочатку посидимо, як слід познайомимося, а вже потім...

Єва зробила крок до крісла, все ще озираючись на рятівні двері.

- Розумієте, Леонардо, Мевіс, напевно, не пояснила вам, що я...

- Детектив із відділу з розслідування вбивств. Я читав про вас. - Леонардо зайняв місце на вигнутому диванчику, Мевіс прилаштувалася поряд, мало не в нього на колінах. - Вашу останню справу докладно коментували в пресі. Зізнатися, я перебуваю під великим враженням. Виявляється, ви майстриня розгадувати ребуси, лейтенанте, - зовсім як я!

Єва відпила зі своєї склянки і заплющила очі від насолоди: чай виявився дуже смачним.

- Як, і ви теж?

- Природно. Адже я маю, вперше побачивши жінку, уявити собі, як її треба одягнути. Для цього я спочатку випитую, хто вона, що собою являє, яке життя веде, на що сподівається, які в неї фантазії, як вона бачить себе сама. Потім усі ці шматочки я складаю разом, щоб створити образ. Але в перший момент вона для мене - загадка, яку я з насолодою розгадую.

- Хіба він не диво, Далласе? - не витримавши, вигукнула Мевіс.

Леонардо зарився носом у її волосся і досить голосно прошепотів:

- Твоя подруга стурбована, голубко. Вона, очевидно, вважає, що я обмотаю її прозорою рожевою тканиною і засиплю блискітками.

- Яка краса!

- Насправді принадність - це ви. - Цього разу посмішка Леонардо призначалася Єві. - Здається, ваш наречений - невловимий, але могутній Рорк?

- Начебто так... - пробурмотіла Єва.

- Наскільки я знаю, ви познайомилися, коли розслідували справу сенатора Дебласса? Мабуть, ви заінтригували його своїми світло-карими очима і серйозним виглядом.

- Я б не сказала, що...

- Звичайно, не сказали б! - усміхнувся Леонардо. - Бо він дивиться на вас по-своєму. У мене теж склалося про вас власне уявлення: сильна, відважна, надійна. Схвильована.

- Ви модельєр чи психоаналітик?

- Одне без іншого неможливе. Отже, у тому, що ви полонили Рорка, немає нічого дивного. Але розкажіть, лейтенанте, як Рорку вдалося вас завоювати!

- Я не ярмарковий приз! - відрізала Єва і поставила склянку.

- Чудово! - Леонардо сплеснув руками і ледь не застогнав від захвату. - Гарячість, незалежність і при цьому - зовсім небагато страху. З вас вийде чудова наречена. За роботу! - Він підвівся. - Ходімо.

Єва теж піднялася.

- По-моєму, не варто витрачати даремно мій і ваш час. Я просто...

- Ходімо, - повторив він і взяв її за руку.

- Дозволь йому спробувати, Єво.

Щоб не засмучувати Мевіс, вона дозволила Леонардо провести її повз завали тканин у дальній кут майстерні, не менш захаращений.

Наявність комп'ютера трохи її заспокоїла - хоча б щось знайоме. Утім, створені за допомогою знайомого пристрою незрозумілі картинки, розвішані на стінах, знову привели Єву в замішання. Мабуть, краще тонна блискіток, ніж те, що вона побачила...

Безликі жінки з надмірно видовженими тілами були схожі на інопланетянок. На одних стовбурчилося пір'я, інші були обвішані камінням, наче грузилами. На декому була подоба одягу, але такого екстравагантного - загострені коміри, спіднички розміром із банну мочалку, обтіслі комбінезони, - немов усе це призначалося для того, щоб лякати обивателів напередодні Дня Всіх Святих.

- Моделі, які я демонстрував у перший свій показ, - недбало зауважив Леонардо. - Як бачите, висока мода - це певний виверт дійсності. Тут головне зухвалість, оригінальність, крок за межу можливого.

- Блиск! - вигукнула Мевіс.

Єва докірливо покосилася на подругу і склала руки на грудях.

- Ми припускаємо влаштувати вельми скромну церемонію - небагатолюдну, домашню...

- Угу. - Леонардо вже навис над клавіатурою комп'ютера, і його пальці з разуючою швидкістю забігали по клавішах. - Як вам ось це?

Від зображення, що з'явилося на дисплеї, у Єви кров застигла в жилах. Сукня кольору сечі з воланами відтінку дорожнього бруду від зубчастого коміра до загостреного, як кінчик кинджала, подолу, обвішаного камінням розміром із дитячий кулак... Рукава виглядали такими вузькими, що ентузіастка, котра ризикнула влізти в це вбрання, враз втратила б чутливість пальців.

Наостанок Леонардо побалував Єву видом ззаду: ледь прикриті сідниці, нижче - пучок страусинового пір'я...

- Це, ясна річ, не для вас! - Леонардо від душі зареготав - так потішив його переляк клієнтки. - Прощу мене вибачити, захопився. А для вас... Самі розумієте, поки що це тільки начерк. Стрункість, довжина, простота. Колоноподібний силует. Мінімум вишуканості.

Працюючи, він продовжував говорити. На дисплеї цього разу з'явився цілком звичний силует. Єва з цікавістю спостерігала, засунувши руки в кишені.

Чи справді це буде так просто, як здається на перший погляд? Довгий силует, легкі рукави... Все ще не довіряючи Леонардо, вона чекала, що він знову почне зловживати мішурою.

- Це тільки заготівля, - промовив він неухважно і, розгорнувши свій начерк, продемонстрував спину - таку саму гладеньку й витончену, як і перед, з розрізом до колін. - Можливо, ви хочете шлейф?

- Шлейф?!

- Я пожартував. - Він покосився на неї і поблажливо посміхнувся. - Перейдемо до голови. Ваше волосся...

Звикнувши до насмішок з цього приводу, Єва машинально провела пальцями по волоссяю.

- Якщо треба, я їх прикрию.

- Ні, це зайве. Так вам більше личить.

Вона здивовано втупилася на нього.

- Невже?

- Дуже личить. Хіба що трохи надати форму... Але колір, коричнювато-золотаві тони, легка скуйовдженість - все це вам дуже личить. Кілька разів клацнути ножицями - і готово. - Він розглядав її, звузивши очі. - Отже, ні головного убору, ні вуалі. Таке обличчя потрібно показувати. Так, тепер займемося колірною гамою і матеріалами. По-моєму, вам найбільше підійде шовк, справжній, щільний шовк. - Він скорчив гримасу. - Мевіс каже, що Рорк не платитиме за сукню...

Єва гордо розправила плечі.

- Це моя сукня.

- Заладила, як папуга, - вставила Мевіс. - Можна подумати, від Рорка убуде, якщо він розщедриться на тисячу-другу.

- Справа не в цьому...

- Справді. - Леонардо підбадьорливо посміхнувся. - Розберемося потім. Краще подумаємо про колір. Тільки не білий - не в'яжеться з відтінком вашої шкіри.

Він викликав на дисплей палітру фарб і почав експериментувати, підібгавши від старанності губи. Єва, дедалі більше захоплюючись, спостерігала, як біла сукня стає кремовою, потім світло-блакитною, яскраво-зеленою... Мевіс зустрічала схвальними вигуками будь-який варіант, але сам модельєр щоразу невдоволено хитав головою.

Зупинився він на бронзі.

- Ось воно! Прямо в точку. Бронзовий колір відповідає всьому відразу: вашій шкірі, очам, волоссю. Ви вся засвітитесь. Чудово! Хочете побути богинею? Тут, щоправда, знадобиться намисто дюймів у тридцять завдовжки. Ні, краще дві нитки: одна двадцять чотири дюйми, інша тридцять. Мідний ланцюжок, кольорові камінчики: рубіни, топази, онікси... Обов'язково сердолік і турмалін. Поговоріть із Рорком про біжутерію.

Зазвичай Єва звертала мало уваги на одяг, але зараз її зачепило.

- Красиво, - сказала вона обережно і стала подумки підраховувати свої фінанси. - Але я ще не впевнена... Боюся, шовк мені не по кишені.

- Про це не турбуйтеся, я готовий сам покрити витрати. Але за це ви маєте мені обіцяти, що зберете придане за моїми ескізами.

- Придане? Навіщо мені придане? У мене є що носити.

- Це одяг лейтенанта Даллас, - заперечив Леонардо. - До дружини Рорка висувають зовсім інші вимоги.

Єва вирішила, що він, мабуть, має рацію.

- Можливо, ми змовимося.

Їй уже страшенно хотілося отримати цю чортову сукню. Єва відчувала, як вона облягає тіло, уявляла себе в ній.

- Чудово! Роздягайтеся.

- Що?!

- Я повинен зняти мірку, - поспішно пояснив Леонардо. Її загрозливий погляд змусив його відсахнутися. Він обожнював і добре розумів жінок, але їхній гнів завжди вселяв йому страх. - Уявіть собі, що ви на прийомі в лікаря. Я не зможу створити для вас сукню, якщо не познайомлюся з вашим тілом. Я художник і джентльмен, - додав він із гідністю. - Якщо ви ніяковієте, ми можемо попросити Мевіс бути присутньою.

Єва похитала головою:

- Сама впораюся. Але якщо ви що-небудь собі дозволите, навіть тільки помислите щось неналежне, вам не поздоровиться.

- Анітрохи не сумніваюся. - Він озброївся якимось невеликим приладом. - Недавній винахід, вимірює з високою точністю. Тільки вам доведеться роздягнутися догола.

- Досить хихикати, Мевіс! - проворчала Єва. - Краще принеси ще чаю.

- Будь ласка. Тим більше що я вже бачила тебе голою.

Пославши Леонардо повітряний поцілунок, Мевіс пішла.

- У мене є інші пропозиції... Щодо одягу! - швидко уточнив Леонардо, помітивши загрозливий прищур Єви. - Я можу запропонувати вам і вечірній, і повсякденний, і вихідний одяг. Де ви збираєтеся провести медовий місяць?

- Не знаю, ще не думала про це. - Вона спокійно скинула туфлі й розстебнула джинси.

- Отже, Рорк ще піднесе вам сюрприз. - Він підійшов до комп'ютера, натиснув кілька клавіш, побачивши, що Єва зняла блузку, взявся до вимірювань. - Ноги разом, будь ласка. Отже, зріст - п'ять футів дев'ять дюймів, вага - сто двадцять фунтів.

- Давно ви спите з Мевіс?

Леонардо пробурмотів ще кілька цифр і відповів:

- Тижнів зо два. Вона мені дуже дорога. Талія - двадцять шість і дві десятих дюйма.

- Цікаво, ви стали з нею спати до чи після того, як вона вам сказала, що її найкраща подруга виходить заміж за Рорка?

Леонардо завмер, його золотисті очі запалали гнівом.

- Я не використовую Мевіс для таких низьких цілей. Ви ображаєте її такими припущеннями!

- Просто перевіряю. Мені вона теж дорога. Якщо ми з вами змовимося, я хочу, щоб ми грали відкрито, тільки й усього. Тому...

Раптово її перервали - у кімнату увірвалася жінка в обтісному чорному трико, з вишкіреними зубами і довгими червоними нігтями, готовими рвати чужу плоть, наче котячі кігті.

- Ах ти обманщик, безсовісний сучий син!

Вона кинулася до Леонардо, як стрімкий снаряд, і він ледве встиг відскочити.

- Пандора, я все поясню...

- Нічого тут пояснювати!

Тепер об'єктом її злоби стала Єва. Ще трохи - і вона позбулася б ока. Довелося одним ударом послати чорну пантеру в нокаут.

- Господи боже мій! - Богатирські плечі Леонардо поникли, замість того, щоб щось зробити, він у розпачі підняв руки.

- Обов'язково треба було збивати її з ніг?

Єва поспостерігала за рухом очних яблук під повіками жінки і ствердно кивнула. Леонардо важко зітхнув.

- Тепер вона перетворить моє життя на непроглядне пекло.

- Моє обличчя... - Пандора вже прийшла до тями і, сидячи на підлозі, обмацувала щелепу. - Буде синяк? Уже помітно? Мені за годину виступати...

Єва знизала плечима:

- Не пощастило.

Настрій у Пандори змінювався стрімко - щойно вона була схожа на перелякану газель, а тепер знову перетворилася на розлючену пантеру.

- Ти за це поплатишся, мерзотниця! - прошипіла вона. - Тепер тобі не буде шляху ні на екран, ні на студію звукозапису. Навіть відрядно тебе ніхто не запросить! Ти хоч знаєш, хто я така?

За цих обставин нагота тільки надавала Єві апломбу.

- Не знаю і знати не хочу!

- Що тут відбувається? Ти озвіріла, Даллас? Адже він просто знімає з тебе мірку... Ой! - Мевіс, яка прибігла з повними склянками, ледь не спіткнулася. - Пандора?

- Ти?!

Злості в Пандори вистачило б на десятох суперниць. Вона накинулася на Мевіс, почувся дзвін розбитого скла, і обидві жінки покотилися по підлозі, вчепившись одна одній у волосся.

- Ну й балаган! - Якби у Єви був при собі кийок, вона жваво втихомирила б їх. - Припиніть! Допоможіть мені, Леонардо, інакше тут станеться вбивство, а то й два!

Дуже скоро Єві стало зрозуміло, що на Леонардо розраховувати не доводиться. Він застиг на місці, розкривши рот, і їй довелося розтягнути тих, хто бився, самотійно. Пандора при цьому отримала ще раз - тепер ліктем під ребра.

- Ти в мене сядеш у кутузку, даю слово! - Не знайшовши іншого способу, Єва сіла на Пандору верхи і потягнулася за своїми джинсами, щоб дістати з кишені поліцейський

значок. - Розплющ очі, ідіотко! Я з поліції! Ти вже напала на двох, хочеш, щоб тобі висунули третє звинувачення?

- Краще позбав мене своєї кістлявої голої дупи.

Єва послухалася - не стільки самого наказу, скільки більш-менш спокійного тону, яким його було віддано. Пандора встала з підлоги, обтрусилася руки, презирливо пирхнула, поправила своє вогняне волосся і направила на Леонардо повний ненависті смарагдовий погляд з-під густих вій.

- Значить, однієї баби тобі вже недостатньо? От покидьок! - Вона підняла точене підборіддя й обпалила поглядом Єву та Мевіс. - Апетит у тебе розгулявся, зате смак підкачав.

- Пандора! - Перетрусивший Леонардо нервово облизнув губи. - Я ж сказав, що готовий усе пояснити. Лейтенант Даллас - просто клієнтка.

- Ось, значить, як це тепер називається? - Недавня пантера обернулася шиплячою коброю. - Ну а з тією дешевою, наскільки я встигла почути, ти спиш уже два тижні? Думаєш, мене можна відкинути, як обридлу ганчірку? Ні, все скінчено.

Пошарпана Мевіс, накульгуючи, підійшла до Леонардо і обійняла його.

- Ти йому більше не потрібна. Він тебе не хоче!

- На "хоче не хоче" мені начхати, а от щодо "не потрібна"... - Повні губи Пандори розтягнулися в мстивій усмішці. - Доведеться відкрити тобі виворіт життя, дитинко. Без мене він не зможе провести наступного місяця показ своєї жалюгідної колекції. Без показу не буде попиту, а без попиту йому не сплатити за матеріали і роботу, не кажучи вже про повернення боргу.

Вона зробила глибокий вдих і стала розглядати облямані в бійці нігті. Єва не могла не визнати, що злість їй дуже личить - так само, як чорне обтисле трико.

- Тож ти здорово влип, Леонардо. У мене напружений розклад на майбутні дні, але я вже якось викрою хвилинку, щоб переговорити з людьми, які збиралися вкласти в тебе грошики. Що вони скажуть, по-твоєму, якщо я їм скажу, що мої високі професійні запити не дають мені змоги з'являтися на подіумі в твоїх моделях? Що ці ганчірки просто нікуди не годяться?

- Ти не можеш так вчинити, Пандора. - У голосі Леонардо звучала паніка. Єва бачила, що для рудої чортівки його переляк - усе одно що зайва доза наркотику для наркомана. - Це мене знищить. Я все вклав у цей показ: час, гроші...

- Нарікай на себе. Про що ти думав, коли приманював цю нікчемність? - Пандора примружилася так, що її очі перетворилися на вузькі щілинки. - До кінця тижня я, мабуть, пообідаю з парою людей, у яких є кошти. У твоєму розпорядженні два дні, любий. Сам вирішуй, як тобі вчинити: позбутися нової іграшки чи відчути на своїй шкурі всі наслідки. Ти знаєш, де мене знайти.

Вона попрямувала до дверей фірмовою ходою манекенниці і для повноти ефекту голосно грюкнула дверима.

- Диявол! - Леонардо впав у крісло і закрив своїми ручищами обличчя. - Вічно вона не вчасно!

- Любий мій, не дозволяй їй так чинити з тобою! - Мевіс присіла біля його ніг, мало не плачучи. - Не можна, щоб вона все життя тобою зневажала, шантажувала... - Раптово Мевіс схопилася. - Шантаж! Адже правда, Далласе, це справжній шантаж? Заарештуй її!

Єва застібнула останній гудзик на блузці.

- Ні, люба, я не можу заарештувати її за відмову одягати його одяг. За застосування сили ще можна було б, але й то вона б тут же вийшла.

- Але що ж нам робити? Усі кошти Леонардо вкладені в показ. Якщо він не відбудеться, все пропало.

- Нічого не поробиш. Мені дуже шкода, повір, але поліція тут ні до чого. - Єва пригладила волосся. - Може, не варто так переживати? Ну, понервувала людина, з ким не буває? Судячи з її очей, вона перед приходом сюди чимось накачалася. Можна сподіватися, що вона сама одумається.

- Не одумається. - Леонардо безнадійно махнув рукою. - Вона змусить мене платити. Як ви, напевно, зрозуміли, ми були коханцями, але останнім часом наші почуття охололи. Її кілька тижнів не було в Нью-Йорку, і я вирішив, що наші стосунки втратили інтимний характер. Потім я познайомився з Мевіс... - Він знайшов її руку і міцно стиснув. - Мені відразу стало зрозуміло: з Пандорою все скінчено. Я вже говорив із нею, щоправда, коротко, намагався їй пояснити...

- Раз Даллас нам не помічниця, залишається один засіб... - У Мевіс тремтіли губи, але вона договорила: - Повертайся до неї. Все одно нам нічого більше не придумати. - Леонардо хотів заперечити, але вона не дозволила. - Ми не повинні бачитися - принаймні до показу. Потім, можливо, вдасться щось придумати. Не можна допустити, щоб вона відправила псу під хвіст усі твої зусилля.

- Думаєш, я зможу? Бути з нею, торкатися до неї після всього цього? Після тебе? - Він схопився. - Я кохаю тебе, Мевіс.

У неї потекли сльози з очей.

- Але зараз ми не можемо бути разом, Леонардо. Я занадто тебе люблю, щоб бачити, як вона тебе топить. Я йду. Заради твого порятунку!

Прокричавши це, Мевіс вибігла геть. Леонардо провів її збентеженим поглядом.

- Я в пастці. Ось мстива стерво! Вона може позбавити мене всього: коханої жінки, роботи... Та за одну сльозинку Мевіс я готовий її вбити! - Він подивився на свої руки, важко дихаючи. - І чому чоловіки так часто клюють на красу зовнішнього оздоблення, не бачачи підкладки?!

- Можливо, ви даремно так турбуєтеся? Невже її слово таке важливе для цих людей? Очевидно, вони не вклали б у вас грошей, якби не вірили у вашу роботу.

- Пандора - одна з найзнаменитіших топ-моделей планети! У неї влада, престиж, зв'язки... Варто їй шепнути кілька слів у потрібне вушко - і людині в моєму становищі кришка. - Леонардо доторкнувся до декоративної сітки з камінням, що звисала зі стіни. - Якщо вона заявить привселюдно, що мої моделі нікуди не годяться, збут негайно впаде. Вже вона-то знає, як цього домогтися! А цей показ... Я на нього життя поклав! Пандора знає, як я старався, і зуміє залишити мене з порожніми руками. Але, боюся, вона і на цьому не зупиниться... - Леонардо пригнічено похитав головою. - Мевіс ще не зрозуміла всього. Пандора здатна все життя тримати на мушці і мене, і її. Я ніколи її не позбудуся, лейтенанте, поки вона сама не захоче припинити наші стосунки.

Єва дісталася дому вкрай виснажена. Мевіс залила її сльозами і вичерпала до дна її енергію. На заспокоєння нещасної пішла тонна морозива і багатогодинна відеопрограма на старій Євиній квартирі.

Мріючи забути про сплески чужих почуттів і про високу моду, повернувшись у дім Рорка, Єва попрямувала просто до спальні та впала навпочіпки на ліжко. Кіт Галахад із гучним бурчанням прилаштувався поруч. Його спроби привернути до себе увагу ні до чого не привели, і він поринув у сон. Рорк, який повернувся, знайшов обох лежачими нерухомо.

- Як минув вихідний?

- Терпіти не можу займатися одягом.

- Ти просто ще не ввійшла у смак.

- Кому це треба? - Єва перевернулася на спину. - Хіба що тобі. Це ти у нас любитель здійснювати покупки.

- Ще який! - Рорк розтягнувся поруч з Євою і почав гладити кота, який заліз йому на груди. - Купувати - майже так само приємно, як просто володіти. У бідності одні тільки недоліки, лейтенанте.

Єва обдумала його слова. Раніше і вона була бідна, але напружила всі свої сили для того, щоб вирватися з трясовини. Їй було нічого заперечити Рорку.

- Гаразд, здаюся. Тим паче що найгірше, здається, вже позаду.

- Як швидко! - У його голосі звучало не тільки здивування, а й занепокоєння. - Сподіваюся, ти не надто поквапилася?

- Ні, я була дуже обережна. Виявляється, з Леонардо цілком можна домовитися. - Дивлячись через вікно в даху на білясте небо, Єва насупилася. - А знаєш, Мевіс у нього закохана...

- Справді?

Рорк лежав із напівзаплющеними очима, погладжуючи кота, і слухав Єву неухважно. Вона важко зітхнула.

- Знав би ти, який у мене видався день!

Голова Рорка була забита цифрами, що стосувалися трьох великих угод, але він відволікся від справ і присунувся ближче.

- Розкажи.

- Леонардо - великий чоловік і, мушу визнати, до біса привабливий, сама не знаю чому. Напевно, в ньому багато індіанської крові. Про це говорить статура, колір шкіри. Біцепси в нього кам'яні, а голос солодкий-солодкий... Я, звісно, не фахівчиня, але його

начерки, по-моєму, свідчать про обдарованість. Загалом, стою я перед ним у чому мати народила...

- У чому, в чому? - Рорк скинув kota і навалився на Єву.

- Він же мав зняти з мене мірку! - пояснила вона зі сміхом.

- Далі.

- Мевіс вийшла налити чай...

- Як зручно!

- І раптом вбігає незнайома баба - злюща, так і бризкає слиною. Собою хороша: висока, струнка, витончена, як статуетка, довге руде волосся, загалом, картинка. Як почала кричати на цього детіна! У нього піджилки затряслися. А потім, уяви, стрибнула на мене... Довелося їй врізати.

- Вдарити жінку?!

- А що, краще було дозволити їй роздерти мені нігтями обличчя на шматки?

- Моя ненаглядна Єва! - Він поцілував її в щоку, потім в іншу, потім у ямочку на підборідді. - Щось у тобі все-таки є: у твоїй присутності в будь-кому прокидається звір.

- Просто мені щастить. Загалом, ця Пандора...

- Пандора? - Рорк насторожився, примружився. - Модель?

- Вона сама. Кажуть, від неї вся планета без розуму.

Рорк засміявся - спершу тихенько, потім дедалі гучніше й гучніше, і врешті нестримно зареготав. Він повалився на спину, ловлячи ротом повітря.

- Ти вдарила безцінну Пандору по личку вартістю в мільярд доларів?! А по попці ти її, бува, не нашльопала?

- Довелося. - Єва одразу зметикувала, що справа нечиста, і задихнулася від ревності.

- Ти її знаєш?

- На кшталт того. - Він глузливо підняв одну брову.

Єва сіла і спрямувала на нього обурений погляд. Рорку ще не доводилося бачити її такою. В очах Єви заблищала сталь.

- Це було недовге знайомство. - Він почухав підборіддя. - Не варто про це згадувати.

- Не пудри мені мізки.

- Як можна! Так ти сказала, що вона...

- Слухай, знайдеться хоч одна красуня, з якою ти не спав?

- Якщо хочеш, я складу список. Значить, ти засвітила їй проміж очей?

- Щось на кшталт цього. - Єва вже шкодувала про свої докори. - Вона почала стогнати і голосити, але тут з'явилася Мевіс. Пандора одразу переключилася на неї, вони вчепилися одна одній у волосся і покотилися по підлозі. А Леонардо знай заламує руки, як дешевий трагік. Довелося мені самій їх розбороняти.

Рорк обійняв її за плечі.

- Бачиш, яке в тебе насичене життя!

- Чи то ще буде! Пандора поставила Леонардо ультиматум: або він кидає Мевіс і повертається до неї, або вона зіпсує показ моделей, на який він дуже розраховує. Здається, він усе поставив на цю карту, позичив грошей... Якщо вона зіпсує йому гру, він просто розориться.

- Це на неї схоже.

- Після відходу Пандори Мевіс...

- Ти весь цей час залишалася голою?

- Звісно, ні. Так ось, Мевіс зворушливо вирішила пожертвувати собою. Просто сльозоточива драма! Леонардо клянеться у вічному коханні, вона, ридаючи, тікає... Присягаюся, Рорк, я почувалася збоченкою, що підглядає в замкову щілину. Я відвезла Мевіс на свою квартиру - нехай проведе там хоча б одну ніч, оговтається. Їй треба з'явитися в клуб тільки завтра.

- Далі буде, - пробурмотів Рорк і посміхнувся, але Єва залишилася серйозною. - Мильна опера: домогосподарки із завмиранням серця чекають, чим усе скінчиться. А як налаштований головний герой?

- Той ще герой! - махнула рукою Єва. - А взагалі-то він мені симпатичний, хоч і розмазня. Він налаштований розтрити Пандорі голову, але, найімовірніше, задерє лапки. Може, запросимо Мевіс провести кілька днів тут, якщо це їй допоможе?

- Будь ласка.

- Справді?!

- Звичайно, правда. Ти ж сама весь час повторюєш, що цей будинок занадто великий. До того ж Мевіс мені подобається.

- Знаю. - Єва рідко посміхалася, тим ціннішою була ця її швидкоплинна посмішка. - Дякую. А як провів час ти?

- Купив невеликий острів. Жартую, жартую, - заспокоїв він Єву, яка роззявила від подиву рот. - Просто завершив переговори про створення фермерської комуни неподалік від "Олімпуса".

- Фермерської?

- Людям треба їсти. А крім того, комуна зможе забезпечувати продовольством курорт. Ти ж знаєш, я вклав у будівництво чималі кошти. Як то кажуть, рука руку миє.

- Не сумніваюся. А все-таки як щодо Пандори?

Замість відповіді Рорк зірвав із неї блузку, на якій уже встиг розстебнути гудзики.

- Перестань зараз же! Ти навмисне мене відволікаєш. Скільки часу займуть твої свідчення?

Він пересмикнув плечима і знайшов губами чутливе містечко в неї на шії.

- Усе зрозуміло: ніч, тиждень... Місяць? Я ж просила мене не відволікати!

Але Рорк почав обсипати поцілунками груди Єви, і все її тіло спалахнуло вогнем.

- Зараз я розбуджу в тобі інтерес, - пообіцяв він - і дотримав обіцянки.

Єва була згодна почати день із чого завгодно, але тільки не з відвідування моргу... Вона брела безмовним у цю ранню годину вестибюлем, викладеним білою плиткою, намагаючись не думати про майбутню процедуру. Їй потрібно було впізнати вивуджений з води труп.

Зупинившись перед замкненими дверима, Єва натиснула кнопку, назвала себе, і за кілька секунд двері відчинилися.

Біля стіни з комірками Єву чекав працівник моргу. Єва подумала, що майже всі комірки, напевно, зайняті: влітку люди мруть як мухи.

- Лейтенант Даллас?

- Так.

- Для вас тут невеликий подаруночок. Прошу. - Працівник моргу зробив крок до однієї з комірок і набрав на пульті код. Кілька лампочок заблимали, і комірка, оповита холодною парою, виїхала зі стіни. - Співробітниця поліції, яка першою виявила труп, упізнала вашого інформатора.

Єва намагалася дихати ротом, хоча в цьому не було потреби: ніякого запаху не відчувалося. Видовище насильницької смерті було для неї далеко не новим, але одна справа - труп на місці вбивства, і зовсім інша - тут, у стерильному морзі. Серед незаймано-білих стін смерть мала ще огидніший вигляд, хоча Єва не зуміла б пояснити чому.

- Так, це Картер Йогансен на прізвисько Бумер. Остання відома адреса - нічліжка на Бікон-стріт. Дрібний злодюжка, професійний стукач. Зрідка надавав відомості про торговців наркотичними речовинами, тягнув жалюгідне існування. - Вона зі зітханням оглянула тіло. - Чорт, Бумер, як же вони тебе обробили...

- Тупий інструмент, - відгукнувся патологоанатом. - Шматок труби або бейсбольна бита. Ми ще не закінчили аналізи. Удари наносилися з усієї сили. Тіло пробуло у воді не більше двох годин. Усі пошкодження очевидні...

Єва відключилася: нехай собі бурмоче, вона й так усе бачить на власні очі.

Загиблий ніколи не був красенем, а тепер на його обличчя краще взагалі не дивитися - так мало від нього залишилося. Зламаний ніс, понівечений ударами рот. Страшний синець на шиї - слід удушення; про те саме говорили судини, що лопнули під шкірою обличчя - якщо це місиво ще можна було називати обличчям.

Тіло являло собою суцільний синці. На лівій руці був відсутній один палець, але це була стара бойова травма, якою загиблий за життя пишався.

Зрозуміло було одне: над нещасним хиляком Бумером потрудився злісний і жорстокий вбивця. А те, що виявилось не під силу йому, встигли доробити за дві години риби.

- Співробітниця поліції впізнала його за відбитками. Ви підтверджуєте впізнання?

- Так. Направте мені копію рапорту про розтин. - Єва рушила до виходу. - До речі, як прізвище нашої співробітниці? - запитала вона, не обертаючись.

Чоловік вийняв із кишені пачку паперів і порився в них.

- Делія Пібоді.

- Пібоді? - Єва ледь помітно усміхнулася. - Усюди я натикаюся на неї! Якщо хтось наводитиме про нього довідки, негайно повідомте мені.

Дорогою до Центральної дільниці Єва зв'язалася із сержантом Пібоді і почула спокійний, серйозний голос:

- Слухаю, лейтенанте.

- Це ви виявили Йогансена?

- Так точно. Я вже закінчую рапорт. Можу надіслати вам копію.

- Направте. Як ви його впізнали?

- Коли його витягли з води, я зняла відбитки пальців. На правій руці пальці були майже не пошкоджені. Повернувшись до відділку, я перевірила відбитки. Я чула, що він був вашим інформатором.

- Був. Гарна робота, сержанте.

- Рада старатися!

- Хочете брати участь у розслідуванні?

Єва пам'ятала, яку неоціненну допомогу надала їй Пібоді в недавній справі Морса.

- Так точно! Розслідування доручено вам?

- Він працював на мене, - лаконічно відповіла Єва. - Мені й розбиратися. Чекаю вас у своєму кабінеті за годину.

- Слухаюся! Дякую, лейтенанте.

- Даллас, - проворчала Єва. - Просто Даллас.

Але Пібоді вже вимкнула зв'язок.

Єва покосилася на годинник і вирішила, що встигне заїхати дорогою в кафе для автомобілістів. Тут поїли не такою мерзеною кавою, як у них у відділку. Підкріпившись кавою і виробом, через непорозуміння позначеним у меню як солодка булочка, вона приготувалася постати перед начальством.

Уже в задушливому ліфті вона відчула, що хвилюється. Скільки вона не вмовляла себе, що переживає через дрібниці, що пора все забути, від минулої справи залишився неприємний осад. Кожна зустріч із шефом тепер давалася їй важко.

Рідний вестибюль зустрів її пультами, що переморгувалися, темними стінами, протертими килимами. Вона доповіла про себе в приймальні майора Вітні. Секретарка безбарвним голосом запропонувала їй присісти й почекати виклику.

Вона так і зробила, хоча в інший час воліла б, напевно, підійти до вікна або погортати старий журнал. Екран у неї за спиною демонстрував без звуку цілодобові новини, які анітрохи їй не цікавили.

Кілька тижнів тому Єва до нудоти об'їлася новинами і публікою, яка заробляє ними собі на хліб. Слава богу, така дрібна сошка, як бідолаха Бумер, не могла викликати інтересу в засобів масової інформації.

- Лейтенант Даллас, майор Вітні просить вас до себе.

Минувши кілька дверей із хитрими запорами, Єва звернула ліворуч і опинилася в кабінеті Вітні.

- Здрастуйте, лейтенанте.

- Дякую, що знайшли можливим мене прийняти, сер.

- Сідайте.

- Ні, дякую. Я ненадовго. Я щойно була на впізнанні потопельника. Це Картер Йогансен, один із моїх інформаторів.

Вітні, великий чоловік із суворим обличчям і втомленими очима, відкинувся в кріслі.

- Бумер? Той самий, що колись влаштовував вибухи за дорученням вуличних злодіїв? Йому ще відірвало вказівний палець правої руки.

- Лівою, сер, - поправила Єва.

- Лівою так лівою.

Вітні склав руки на столі й спрямував на Єву похмурий погляд. Нещодавно він припустився помилки у справі, що стосувалася - не за службовим обов'язком - його особисто. Справу розслідувала Єва. Вітні розумів, що та справа створила певну напруженість у їхніх стосунках - Єва, як і раніше, підкорялася йому, поважала його, але щось невловимо змінилося, і це засмучувало Вітні.

- Наскільки я розумію, причина смерті - умисне вбивство?

- Я ще не маю даних розтину, але, схоже, перш ніж кинути в річку, його добряче відколошматили і для вірності задушили. Я хотіла б розібратися в цьому до кінця.

- Він допомагав вам в одному з поточних розслідувань?

- У поточному - ні, сер. Час від часу він постачав інформацію у відділ боротьби з наркотиками. Хочу з'ясувати, з ким конкретно в цьому відділі він співпрацював.

- Ця справа не завадить вашій поточній роботі, лейтенанте?

- Впораюся.

- Боюся, що у вас буде занадто багато роботи. - Він постукав пальцями по столу. - Не мені вам пояснювати, Далласе, що люди на кшталт Йогансена приречені на нещастя. Рано

чи пізно воно їх наздоганяє. Ми з вами знаємо, як у таку спеку зростає кількість убивств. Я не можу допустити, щоб мої найкращі детективи відволікалися на другорядні справи.

Єва стиснула зуби.

- Він був моєю людиною. Насамперед моєю, потім - усе інше.

Вітні розумів, що саме відданість відрізняє Єву від більшості його співробітників. Мабуть, саме цю якість він цінував у ній найбільше.

- Гаразд. Можете вважати цю справу своїм першочерговим завданням протягом доби. Ще дві доби вона буде значитися серед першорядних. Але на четверту добу я передам справу кому-небудь із менш досвідчених детективів.

Ні на що більше Єва і не розраховувала.

- Не могли б ви виділити мені на допомогу сержанта Пібоді?

Майор насупився:

- Хочете, щоб із вами цією дрібницею займався хтось іще?

- Так, і саме Пібоді, - незворушно відчеканила Єва. - Вона проявила себе чудовим поліцейським. Нехай набуває слідчого досвіду.

- Вона ваша на три дні. Але пам'ятайте: якщо виникне щось погарячіше, я відберу у вас справу.

- Слухаюся, сер.

- Даллас! - зупинив її Вітні, коли вона повернулася, щоб піти. Він був готовий забути про гордість. - Єва... Мені ще не випала нагода висловити вам свої найкращі побажання у зв'язку з майбутнім заміжжям.

Єва здивовано розширила очі: він застав її зненацька.

- Дякую, сер.

- Сподіваюся, ви знайдете щастя.

- Я теж на це сподіваюся.

Пробравшись крізь стовпотворіння колег, Єва дісталася нарешті до свого кабінету. Розмова з Вітні сильно її збентежила, тепер їй хотілося усаїтнитися. Але щойно вона зачинила двері, пролунав дзвінок телефону. Це був капітан Раян Фіні з відділу електронного стеження. Почувши його хриплуватий голос, Єва з полегшенням посміхнулася.

- Рано ти завітав на робоче місце.

- Не те слово! Навіть поснідати не встиг. - Він чимось захрустів. - Тут дещо поламалося, і, звісно, ніхто, крім мене, не може усунути поломку.

- Бути незамінним - важка праця! Послухай, можеш терміново провести пошук? Неофіційно, для мене?

- Моє улюблене заняття. Викладай.

- Хтось прикінчив Бумера.

- Сумно чути. До речі, класне печиво! - У слухавці знову пролунав хрускіт. - Той ще був тип, але із завданнями справлявся. Коли це сталося?

- Точно не знаю. Сьогодні на світанку його витягли з Іст-рівер. Мені відомо, що він іноді постачав інформацію до відділу боротьби з наркотиками. Можеш дізнатися точніше?

- Встановлення зв'язку між інформаторами і споживачами доносів - хитре завдання, Даллас. Сама розумієш, якої тут дотримуються секретності. Це тільки в тебе все на виду...

- Так так чи ні?

- Зробимо, зробимо! - проворчав Фіні. - Тільки ти вже мене не видавай. Копи страшенно не люблять, коли риються в них за пазухою.

- Він ще буде мені розповідати! Заздалегідь дякую, Фіні. Бачив би ти, як його обробили! Мені ясно одне: якщо він і знав щось таке, за що його слід було б угробити, то це були не мої справи.

- Не твої - значить, чийсь ще. Я з тобою зв'яжуся.

Втупившись в екран комп'ютера, Єва спробувала привести до ладу свої думки. Перед її очима все ще стояло понівечене обличчя Бумера. Удари, найімовірніше, наносили обрізком труби або битою, але без кулаків теж не обійшлося. Вже вона-то знала, які сліди здатні залишити на людській фізіономії кісточки пальців. І що відчуває людина, яку нещадно б'ють...

У її татуся були дуже сильні руки.

Довгі роки Єва намагалася обдурити себе, прикинутися, що все забула. Але марно: вона прекрасно пам'ятала це відчуття, пам'ятала, як потрясає удар ще до того, як дасть про себе знати біль.

Що страшніше - побої чи наруга? У неї не було на це відповіді. Одне й інше було надто тісно переплетено в її пам'яті, в її нічних кошмарах...

Під яким неймовірним кутом була вивернута рука у Бумера! Там напевно не тільки перелом, а й вивих. У голові в неї пролунав огидний хрускіт, з яким ламається людська кістка. Вона відчула нудоту, почула чийсь несамовитий вереск. Це мав бути крик відчаю, але смердюча долоня, що затискала рот, перетворювала крик на ганебний вереск...

Єва дуже добре уявляла собі все це. Холодний піт, що обливає все тіло, принизливий страх перед неминучими побоями, що перетворюють тебе на труп. У такі хвилини людина молить всевишнього, щоб скоріше прибрав її грішну душу...

Стукіт у двері змусив Єву підскочити. Вона справді завизгнула чи це їй тільки здалося? За скляними дверима, розправивши плечі, стояла Пібоді в ретельно випрасуваній формі.

Єва витерла рукою лоб, намагаючись заспокоїтися. Пора за роботу!

Нічліжка, де знаходив притулок Бумер, була пристойнішою за багато інших. Раніше тут розташовувався дешевий мотель, де повії знімали номери на годину, і відтоді практично нічого не змінилося. У чотириповерховій будівлі не було ліфта, зате у вестибюлі висіли тьмяні дзеркала і був навіть сумнівний охоронець біля дверей.

Судячи із запаху, люди з департаменту охорони здоров'я нещодавно морили тут комах і гризунів.

Охоронець довго розглядав Євин значок.

- Ми виконуємо всі приписи, - нарешті заявив він. - У нас усе спокійно.

- Мене цікавить Йогансен. - Єва прибрала значок. - Хто його останнім часом відвідував?

Охоронець насупився.

- Я не зобов'язаний перевіряти відвідувачів. Моя справа збирати плату і стежити за порядком.

- Хочете, щоб ми самі перевірили, хто відвідує ваш заклад? Мені неважко напустити на вас поліцію моралі.

Згадка про поліцію моралі одразу розв'язала охоронцеві язик.

- Йогансен живе в кімнаті 3В. Пішов учора пізно ввечері, один. За останні кілька тижнів у нього взагалі не було відвідувачів.

- Ми маємо намір оглянути його кімнату.

Охоронець знизав плечима.

- Третій поверх, другі двері ліворуч. Тільки не турбуйте інших мешканців. У нас повний порядок.

- Просто рай на землі. - Єва почала підніматися дерев'яними сходами, об які точило зуби не одне покоління щурів. - Будете записувати, Пібоді.

- Слухаюся. - Пібоді слухняно витягла з кишені блокнот. - Раз він пішов пізно ввечері, значить, у вбивці було не так вже й багато часу.

- Достатньо, щоб вибити з людини душу.

Єва з огидою ковзала очима по стінах, пописаних непристойними запрошеннями й анатомічними подробицями. У когось із "письменників" було кепсько з орфографією: стіну

покривала неправильно написана, але багаторазово повторена лайка. Утім, думка, що надихала художників і письменників, сумнівів не викликала.

- Затишне містечко!

- Прямо будинок моєї бабусі.

Єва здивовано глянула на Пібоді.

- Сподіваюся, ви пожартували?

Поки вона возилася із замками, Пібоді то червоніла, то блідла від збентеження і оговталася тільки через кілька хвилин.

- Здорово замурувався! - Єва відімкнула останній замок і витерла з чола піт. - Дороге задоволення. Кожна така іграшка пристойно коштує. Незрозуміло, навіщо йому було все це... - Вона відчинила двері. - Чорт, Бумер, як можна розводити таке свинство?!

У кімнаті було вбивчо спекотно. Температура в нічліжці регулювалася дуже просто - відчиненням і зачиненням вікон. Бумер ігнорував цю операцію, тому в його барлозі нічим було дихати.

Аромати тут витали різноманітні: згнила їжа, брудний одяг, пролите віскі. Довіривши Пібоді первинний огляд, Єва зупинилася в центрі маленької комірчини і пригнічено похитала головою.

Простирадла на вузькому ліжку були заплямовані речовиною, яку в неї не було бажання аналізувати. Підлога була всіяна порожніми пляшками, зім'ятими пакетами від їжі з дешевих закусок. Гори брудної білизни в кутах свідчили, що Бумер не належав до любителів прання. Підшви прилипали до підлоги, кожен крок супроводжувався чавкаючими звуками.

Щоб не померти від смороду, Єва кинулася відчиняти єдине вікно. Ривок - і в комірчину увірвався потік повітря і вуличних шумів.

- Боже, що за гидке місце! Але ж Бумер заробляв доносими деякі гроші. Можна подумати, що він навмисне жебракував. Навіщо?

- Напевно, хотілося.

- Ну-ну... - Єва, затамувавши подих, вирішила зазирнути у ванну. Унітаз із нержавійки, раковина, душова кабінка, в якій міг поміститися тільки карлик. Сморід був такий, що до горла підкочувала нудота. - Триденний труп і то так не смердить. - Вона зачинила двері й оглянула кімнату. - Ось, значить, на що йшли всі його гроші!

У кутку стояв масивний робочий стіл, на якому розміщувався дорогий комп'ютер, відеоманітофон і телевізор із величезним екраном. Над ним висіла полиця, забита дисками і касетами. Єва взяла навмання одну і прочитала маркування.

- Культурна була людина, як я погляну. "Нахабні цицьки блондинистих сук".

- А я-то думала, це минулорічний лауреат "Оскара"...

Єва фиркнула і гидливо відкинула касету.

- Один - нуль на вашу користь, Пібоді. Скоро вам стане в пригоді весь ваш гумор: ми маємо перевірити всю цю гидоту. Зберіть касети, запишіть номери та назви. Переглядом займемося в управлінні.

Єва прослухала записані Бумером телефонні дзвінки. Тут були замовлення їжі, розмова з телефонною повією, що коштувала замовнику цілий статок, два дзвінки підозрілого торговця забороненим товаром. Утім, співрозмовники базікали переважно про спорт - бейсбол і силові єдиноборства. Як не дивно, Бумер двічі за останні тридцять годин набирав її робочий телефон, але повідомлень не залишав.

- Він намагався зі мною зв'язатися, - пробурмотіла Єва. - Але чому нічого не передав? Це на нього не схоже. - Вона вийняла касету і передала її Пібоді.

- Не схоже, що він чогось боявся, був чимось стривожений.

- Ви маєте рацію. Бумер нічим не відрізнявся від інших інформаторів: якби він запідозрив, що попався, то одразу ж кинувся б до мене по захист. Гаразд, Пібоді, тепер найнеприємніше. Час братися за його барахло.

За кілька годин вони ледь стояли на ногах від втоми й відрази. Підкоряючись наказу Єви, Пібоді послабила комір і закотила рукави, але піт усе одно заливав їй обличчя.

- А я-то думала, що найстрашніші свині - це мої брати!

Єва відкинула ногою брудну білизну.

- Скільки їх у вас?

- Двоє. І ще сестра.

- Отже, вас четверо?

- Мої батьки - мормони, - пояснила Пібоді зніяковіло, ніби виправдовуючись. - Їхній коник - життя на природі та природне продовження роду.

- Ви все більше мене дивуєте, Пібоді. Суворий сержант поліції, переконана міська мешканка виявляється дочкою мормонів! А що ж ви не стали ростити люцерну і виховувати потомство?

- Мені подобається різноманітність.

- Поважна причина.

Найгірше Єва залишила наостанок. Зараз вона з неприхованою огидою оглядала ліжко. Їй не давала спокою думка про вошей і бліх.

- А тепер займемося матрацом.

Пібоді насилу проковтнула слину.

- Слухаюсь.

- Не знаю, як ви, Пібоді, а я, щойно ми звідси вирвемося, помчу прямо в пункт дезінфекції.

- І я з вами.

Насамперед - простирадла. Тут на них не чекали жодні несподіванки - тільки запах і мерзенні плями. Звісно, можна було б запросити фахівців для докладнішого вивчення, але Єва не сумнівалася, що Бумера вбили не тут. Утім, вона приділила увагу подушці: ґрунтовно порилася всередині. Потім вони з Пібоді з двох боків підхопили матрац, який виявився страшенно важким, немов його набили цеглою, а не поролоном. Жінки з кряхтінням перевернули його.

- Напевно, бог все-таки є, - прошепотіла Єва.

До вивороту матраца були прикріплені два згортки. В одному виявився біло-блакитний порошок, в іншому - запечатана дискета. Щоб побороти бажання висипати порошок в унітаз, Єва зайнялася дискетою. На ній не виявилось маркування, але, на відміну від решти дискет у кімнаті, вона була ретельно запакована і захищена від пилу.

Єву підмивало вивчити дискету прямо на комп'ютері Бумера, але гидливість пересилила. Зі смородом, потом, навіть брудом вона б змирилася, але побоювання підчепити паразитів не дозволяло тут затримуватися.

- Все, забираємо ноги!

Випустивши назовні Пібоді з коробкою речових доказів, Єва оглянула наостанок барліг, у якому жив Бумер, потім замкнула замки й опечатала кімнату.

Дезінфекція - безболісна, але не дуже-то приємна процедура. Єдина її перевага - швидкість. Єва і Пібоді, роздягнувшись догола, сіли в кабінці на двох, стіни якої випромінювали гаряче біле світіння.

- Схоже на сауну, - зауважила Пібоді.

Єва усміхнулася.

- А я саме таким уявляю собі пекло. - Вона заплющила очі і спробувала розслабитися, але в замкнутому просторі їй завжди ставало не по собі. - Знаєте, Пібоді, я завербувала Бумера років п'ять тому. Він, звісно, особливо нічим не відзначався, але такої неохайності я не могла собі уявити. - Її все ще переслідував огидний запах нічліжки. - Коли ми зустрічалися, він мав цілком пристойний вигляд. Розкажіть, що ви виявили в нього у ванній.

- Бруд, цвіль, якийсь слиз, непрані рушники... Але при цьому - два шматки мила, один нерозпечатаний, півтюбика шампуню, зубна паста, електрична зубна щітка, бритва. Один зламаний гребінець.

- Усе, що належить. Він за собою стежив, Пібоді. Навіть вважав, що на нього звертають увагу жінки. Упевнена, експерти скажуть, що їжа, брудний одяг та інша гидота провалялися там два, а то й усі три тижні. Який ви робите з цього висновок?

- Одне з двох: або він останнім часом зовсім опустився, уже ні на що не звертав уваги, або від когось ховався, був чимось серйозно наляканий.

- Абсолютно вірно. Очевидно, Бумер був не в такому розпачі, щоб мчати до мене, але досить стурбований, щоб дещо приховати під матрацом.

- Годі й казати, вдало вибрав містечко. Під матрац нікому не спало б на думку зазирнути, - усміхнулася Пібоді.

- Так, кмітливістю він не відзначався, - погодилася Єва. - Як ви думаєте, що це за порошок?

- Заборонена речовина.

- Ніколи не бачила наркотиків такого кольору. Це щось новеньке, - відгукнулася Єва. Біле світіння змінилося сірим, пролунав звуковий сигнал.

- Здається, ми знову чисті! Давайте скоріше одягнемось і поставимо дискету.

- Що за чортівня?! - Єва нерозуміло втупилася на монітор, машинально смикаючи велику діамантову підвіску на шиї - подарунок Рорка.

- Якісь формули...

- Сама бачу, Пібоді. Терпіти не можу науку! - Єва з надією озирнулася. - А ви в усьому цьому розбираєтесь?

- Ніяк ні. Ні крапельки.

Мішанина з цифр і символів викликала в Єви головний біль, і вона заплющила очі.

- У моєму комп'ютері немає відповідної програми. Доведеться звернутися в лабораторію. - Вона нетерпляче забарабанила пальцями по столу. - Найімовірніше, це формула хімічного складу порошку з-під матраца. Тільки навіщо такому недотепі, як Бумер, хімічна формула? Потрібно терміново з'ясувати, хто його інший куратор. До речі, Пібоді, звідки ви дізналися, що Бумер працює зі мною?

Пібоді, борючись зі збентеженням, опустила очі.

- Ви згадували його в кількох рапортах щодо розкритих справ, мем.

- У вас звичка читати чужі рапорти, Пібоді?

- Тільки ваші.

- Чому?

- Тому що ви кращі за всіх.

- Ви що, підлабузнюєтеся чи мітитеся на моє місце?

Пібоді знизала плечима:

- Воно звільниться, коли вам присвоять капітанське звання.

- З чого ви взяли, що я прагну в капітани?

- Тому що не прагнути було б нерозумно. А ви не дурні.

- Гарзд, замнемо. Можливо, ви все-таки переглядаєте якісь інші рапорти?

- Тільки по службі.

- Є припущення, хто б міг бути куратором Бумера у відділі з боротьби з наркотиками?

- Ніяк ні. Жодного разу не бачила, щоб його ім'я згадувалося у зв'язку з іншим співробітником поліції, крім вас. У більшості інформаторів тільки один куратор.

- Напевно, Бумер любив різноманітність, як ви... Що ж, доведеться попрацювати на вулиці. Перевіримо його улюблені точки і подивимось, що вийде. У нашому розпорядженні всього два дні. Якщо вас чекають удома, біля каміна, попередьте, щоб не чекали.

- У мене нікого немає. Понаднормові години мене не лякають.

- Ось і добре. - Єва встала. - Сідлаємо коней. До річі, Пібоді, ми з вами вже бачили одне одного голяка, тож киньте ці ваші "ніяк ні", "так точно" та іншу муру! Називайте мене просто Даллас.

- Так точно, мем.

Уже пізно вночі, на останньому подиху, Єва відчинила вхідні двері, вилаялася, перечепившись об кота, який уявив себе сторожем, і шкандибала вгору сходами.

Чого вона тільки не побачила за цей вечір! Сумнівні бари, заклади зі стриптизом, брудні вулички, де дешеві повії чатують клієнтів. Усе це зливалося в неапетитну мішанину, в якій донедавна протікало життя Бумера.

Зрозуміло, всі зображували цілковите незнання. Ніхто нічого не бачив! Єдина корисна інформація, яку вона здобула, полягала в тому, що Бумер не давав про себе знати і нікому не потрапляв на очі цілий тиждень, а то й довше.

Що, втім, не завадило невідомим відправити його на той світ... У Єви залишалося все менше часу, щоб дізнатися, хто це зробив і чому.

У спальні панувала напівтемрява. Вона вже зняла й відкинула вбік формену сорочку, коли помітила, що ліжко пустує. Вона відчула розчарування, яке дуже скоро переросло в справжню паніку, хоч як неприємно було це усвідомлювати.

"Вимушений від'їзд? - промайнуло в голові. - Він може зараз летіти в будь-який куточок світу. Можливо, буде відсутній кілька днів..."

Не зводячи розгубленого погляду з ліжка, Єва скинула туфлі, стягнула вузькі штани, знайшла в шухляді комода нічну сорочку і натягнула її через голову.

Ганьба! Варто Рорку відлучитися у справах - і вона вже гине від туги. Звичайно, адже тепер їй нема до кого притиснутися! Нікому розвіяти нічні кошмари, які останнім часом долають її дедалі сильніше...

"Я так втомилася, що сьогодні напевно вдасться обійтися без сновидінь, - сказала вона собі. - Найближчими днями мені буде просто ніколи сумувати. І в мене достатньо сили духу, щоб не згадувати речей, які хочеться взагалі вигнати з пам'яті".

Раптово двері відчинилися, і Єва відчула таке неймовірне полегшення, що їй знову стало соромно.

- Я подумала, що ти поїхав.

- Я працював. - Рорк підійшов ближче. У напівтемряві його чорна сорочка різко контрастувала з її білою нічною сорочкою. Він підняв їй підборіддя, заглянув в очі. - Поясніть, лейтенанте, чому ви вічно так носитеся, що потім валитеся, як загнаний кінь?

- Дуже термінове розслідування. - Чи то від надмірної втоми, чи то тому, що поступово вчилася любити, вона провела долонями по його обличчю - надто відвертий вираз ніжності для Єви Даллас. - Як я рада, що ти не поїхав!

Рорк узяв її на руки й поніс до ліжка.

- Я мала на увазі не це...

- Я теж. Просто хочу вкласти тебе спати.

Що толку сперечатися, коли очі закриваються самі собою?!

- Ти прослухав моє повідомлення на автовідповідачі?

- Ледве розібрався - таке воно заплутане: "Буду пізно". - Він поцілував її в лоб. - Усе, відключайся.

- Зараз... - Вона відчайдушно боролася із дрімотою. - Я знайшла кілька хвилин для розмови з Мевіс. Вона хоче дня два нікуди не висовуватися. Навіть у "Блакитній білці" не з'явиться. Кажуть, Леонардо заглядав туди вже кілька разів: усе шукає її.

- Ось вона, справжня любов!

- Схоже на те. Завтра або післязавтра спробую викроїти час і заскочити до неї.

- Нічого з Мевіс не трапиться. Якщо хочеш, я можу заїхати до неї замість тебе.

- Дякую, але з тобою вона не стане говорити на цю тему. Я займуся нею, щойно розберуся з Бумером. Голову даю на відсікання, він не міг сам працювати з цією дискетою...

- Де йому... - пробурмотів Рорк, ні про що не питаючи: він сподівався, що Єва ось-ось засне.

- Не те щоб у нього були проблеми з математикою: гроші він рахував спритно. Але спеціальні формули... - Вона раптом різко сіла, ледь не врізавшись головою Рорку в підборіддя. - З ними впорається твій комп'ютер!

- Невже?

- Я зверталася в лабораторію, але в них повно роботи, а моє розслідування зовсім не пріоритетне. - Єва вже була на ногах. - Твоя незареєстрована система може виконати науковий аналіз?

- Звісно. - Він зі зітханням піднявся. - Наскільки я розумію, тобі загорілося просто зараз?

- Ми запросимо дані з мого комп'ютера. - Вона схопила його за руку і потягла до панелі, за якою знаходився ліфт. - Це не займе багато часу.

У ліфті Єва коротко ввела Рорка в курс справи. На те, щоб остаточно прокинутися і загорітися ентузіазмом, у неї пішли лічені хвилини.

Комп'ютерна система була дуже складною. Але Єва вже вміла користуватися нею в екстрених випадках. Утім, зараз вона хотіла всього лише отримати інформацію зі свого власного комп'ютера.

- У тебе вийде швидше, ніж у мене, - сказала вона. - Мій особистий номер...

- Перестань. - О третій годині ночі було не до формальностей. Рорк клацнув по клавішах. - Ласкаво просимо до центрального комп'ютера Управління поліції.

- А ми-то впевнені, що повністю захищені!

- Будуть ще якісь побажання, перш ніж я увійду в твій комп'ютер?

- Ні, - твердо відповіла вона і під'їхала в кріслі впритул до нього. Одна рука Рорка не полишала клавіатуру, інша ковзнула по її плечу. - Як же ти любиш ефекти!

- Підключатися за всіма правилами - страшна нудьга.

На стіні перед ними загорівся екран.

- Речовий доказ тридцять чотири-джей, - підказала Єва і при появі на екрані формули похитала головою. - Переконався? Для мене це все одно що стародавні ієрогліфи.

- Хімічна формула, - визначив Рорк.

- Це я й сама знаю! Зможеш розібратися?

- Я виробляю деякі препарати - виключно дозволені, - поспішно додав Рорк. - Схоже, це якийсь безпечний засіб, але не тільки. Галюциногенні властивості... - Він

приклацнув язиком і похитав головою. - Перший раз бачу таке! Нестандартний склад. Зараз попрошу комп'ютер проаналізувати й ідентифікувати.

- Отже, наркотик? - запитала Єва, чекаючи, поки комп'ютер виконає завдання.

- Швидше за все.

- Це відповідає моїй версії. Але навіщо ця формула знадобилася Бумеру? І хіба через якусь формулу стануть убивати?

- Це залежить від того, наскільки вигідно її можна продати. - Рорк похмуро спостерігав за першими результатами комп'ютерного розшифрування. На дисплеї з'явилася молекулярна схема, вся в різнокольорових крапках і спіралях. - Тут тобі і органічний збудливий засіб, і стандартний хімічний галюциноген - того й іншого зовсім потроху, майже в дозволених дозах. А ось це вже належить до Ті-Ейч-Ар-п'ятдесят...

- Я знаю цей наркотик. По-улічному - "Зевс". Небезпечна погань.

- Але все одно не з найзабійніших. Який цікавий склад! Навіть із м'ятою - для кращого засвоєння. Як я погляну, цю суміш можна випускати і в рідкому вигляді. Так, у поєднанні з "Бріноком" отримуємо сексуальний стимулятор. У малих дозах - гарний засіб для лікування імпотенції.

- Знаю-знаю! Один, пам'ятаю, перевищив дозування і загинув, побивши перед цим світовий рекорд за тривалістю мастурбації. Викинувся з вікна від сексуальної безнадійності! Член у нього був того ж відтінку, що свиняча ковбаса, і твердий, як залізобетонний стовп.

- Дякую за цінні подробиці. А це що за фокуси?!

Рорк натиснув ще кілька клавiш, але напис на дисплеї залишився колишнім:

"Невідома речовина. Можливо, сприяє регенерації клітин. Ідентифікація нездійсненна".

- Очам своїм не вірю! - пробурмотів Рорк. - У мене найостанніша програма. Раніше вона клацала будь-які формули, як горішки.

- Невідома речовина? Ну і ну, заради такого, напевно, можна піти на вбивство. А що ми маємо, якщо виключити невідоме?

- Зараз спробую ідентифікувати з відомими параметрами.

Рорк натиснув ще одну клавiшу, і на дисплеї з'явився новий напис:

"Формула збудливого засобу з галюциногенними властивостями. Органічна основа. Швидко проникає в кров і діє на нервову систему".

- Так, цікаво, які результати?

- "Брак даних". Чорт! Рорк, запитай можливі результати на основі наявних даних.

- "Викликає ейфоричне відчуття, параною, статевий потяг, неадекватне сприйняття власних фізичних і розумових можливостей. Дія 55 мг на людину середньої комплекції триває 4-6 годин. Перевищення дози в 100 мг загрожує смертельними наслідками в 87,3 % випадків. Речовина, схожа з THN-50, відомим як "Зевс", з додаванням сексуального стимулятора і складу для клітинної регенерації".

- Знайома історія, - пробурмотіла Єва. - Багато наркоманів змішують "Зевс" з "Еротикою". Виходить гримуча суміш, під дією якої відбувається більшість міських зґвалтувань. Але секрету в цьому немає, великої можливості нажитися - теж: адже будь-який наркоман може приготувати собі цю суміш у портативній лабораторії.

- А як тобі ця невідома "клітинна регенерація"? - Рорк звів брови на перенісці. - Це ж легендарний "Фонтан юності"!

- Омолодження зараз доступне будь-кому, були б гроші.

- Але тільки на час, - заперечив Рорк. - Процедури доводиться регулярно відновлювати. Біопрепарати та ін'єкції від старіння - дороге, клопітке, а часто й обтяжливе задоволення. До того ж у цьому випадку вся справа в поєднанні. Плюс ці незрозумілі добавки...

- Напевно, завдяки їм суміш стає ефективнішою - або смертельною. Загалом, ринок тільки її і чекає.

- У тебе ж є сам порошок, - нагадав Рорк.

- На жаль, лабораторний аналіз займе занадто багато часу. А мені треба поспішати.

- Може, принесеш дрібку мені? - Рорк розвернувся разом із кріслом і посміхнувся Єві. - Не хочу кидати тінь на поліцейську лабораторію, лейтенанте, але моя може виявитися більш придатною.

- Це речовий доказ!

Рорк промовчав і тільки глузливо підняв брови.

- Ти хоч усвідомлюєш, скільки заборон я вже порушила, посвятивши тебе в цю справу? - Наступної секунди в пам'яті Єви сплигло обличчя Бумера, його неприродно вивернута рука. - До біса! Я спробую.

- Молодець! - Рорк вимкнув комп'ютер. - Тепер ти готова заснути?

- На кілька годин. - Єва перестала боротися з втомою і, закривши руки за голову, запитала: - Ти знову мене вкладеш?

- Так і бути. - Він підхопив її на руки. - Тільки цього разу ти залишишся там, де я велю.

- Знаєш, Рорк, коли ти наказуєш, моє серце починає тремтіти, як метелик...

- Почекай, дай мені тебе вкласти. Ось коли почнеться справжній трепет!

Єва зі сміхом впустила голову йому на плече. З ліфта він виніс її вже сплячою.

Ще не розвиднілося, а на столику в узголів'ї вже пищав стільниковий телефон. Жінка на ім'я Єва ще спала, але поліцейський, який ніколи в ній не засинав, одразу ж схопив слухавку.

- Даллас на зв'язку.

- Господи, Далласе! Допоможи мені!

Єва впізнала голос Мевіс. Утім, хто-небудь інший навряд чи впізнав би його: голос зривався на вереск, у ньому чулися істеричні нотки.

- Мевіс? Що сталося? Ти де?

- Приїжджай! - Мевіс дихала, як загнаний кінь, і для більшої схожості хрипіла. Вона явно перебувала в шоці. - Тільки швидше. Швидше, благаю! По-моєму, вона мертва. Я не знаю, як бути.

Єва не стала більше питати, де перебуває Мевіс, а ввімкнула визначник номера. Мевіс телефонувала з квартири Леонардо.

- Нікуди не йди, - сказала Єва твердо і спокійно. - Ні до чого не торкайся. Ти зрозуміла? Нічого не чіпай і нікого не впускай. Дочекайся мене. Гей, Мевіс!

- Так, так, я дочекаюся. Нічого не чіпатиму. Тільки ти швидше. Це такий жах!

- Уже біжу.

Обернувшись, вона виявила, що Рорк не тільки прокинувся і встав, але вже встиг натягнути штани.

- Я з тобою.

Єві було не до суперечок. Уже через п'ять хвилин вони мчали крізь ніч. На вулицях, загачених удень туристами, було порожньо, і тільки реклама, як і раніше, спокушала всіма мислимими задоволеннями і товарами. Зате в Грінвіч-Віллідж було повно диваків, які ніколи не заплющували очей, попиваючи з крихітних чашечок кави у вуличних кав'ярнях. Потім пішли заснулі квартали, уподобані художниками.

Рорк порушував мовчання тільки для того, щоб запитати, куди повертати. Єва була йому вдячна за делікатність. Вона розуміла, що з Мевіс сталося щось жахливе, і губилася в здогадах. Навіщо її понесло до Леонардо? Що вона там виявила?

Між будинками гуляв вітер, що загрожував перетворитися на ураган. Єва вискочила з машини, коли Рорк ще не до кінця загальмував, і мало не задихнулася, отримавши в обличчя порцію пилу. Подолавши тридцять ярдів, що залишалися до під'їзду, вона натиснула кнопку переговорного пристрою:

- Мевіс, це Даллас. Мевіс!

Тільки через десять секунд вона здогадалася, що пристрій зіпсовано, а двері не замкнені. Єва кинулася до ліфта, Рорк ледь встигав за нею.

Опинившись на потрібному поверсі, Єва зрозуміла, що її страх був марним. Минулого разу студія Леонардо вражала мальовничим безладом, тепер же тут панував безглуздий розгардіяш: шматки роздертої матерії, перевернуті столи, все, що тільки можна, розкидано і розбито.

Але найгірше - ці плями крові на стінах, немов тут покуролесив якийсь безумець, який вмочив руку в криваву фарбу.

- Нічого не чіпай! - автоматично попередила Єва Рорка. - Мевіс!

Вона зробила два кроки і зупинилася: одна з фіранок ворухнулася, потім від'їхала вбік. З'явилася Мевіс, яка ледве трималася на ногах.

- Даллас... Слава богу!

- Усе гаразд, усе гаразд... - Побачивши Мевіс, Єва полегшено перевела дух. На одязі й на руках Мевіс була кров, але не її, чужа. - Тобі теж дісталось? Сильно?

- Запаморочення і нудота. Голова...

- Нехай краще сяде. - Рорк узяв Мевіс за руку і підвів до крісла. - Сідай, ось так... Єва, у неї шок. Принеси якусь ковдру. Спирайся головою об спинку, Мевіс. Молодець. А тепер заплющ очі і глибоко дихай.

- Мені холодно...

- Знаю. - Рорк узяв із рук Єви великий шматок атласної тканини і накрив ним Мевіс. - Дихай якомога глибше, не поспішай. - Він кинув погляд на Єву. - Їй потрібна медична допомога.

- Перш ніж викликати "Швидку", треба розібратися, що тут сталося. Постарайся поки сам її заспокоїти.

Уже підозрюючи, що за знахідка на неї чекає, вона зазирнула за фіранку.

Такої жахливої смерті Єва не побажала б нікому. Вона зуміла впізнати вбиту тільки за волоссям, вогняною гривною волосся. Обличчя з різюче правильними рисами більше не існувало: під градом жорстоких ударів воно перетворилося на криваве місиво.

Знаряддя злочину валялося тут же - чи то якийсь химерний посох, чи то прогулянкова тростина, мало, втім, придатна для використання за прямим призначенням. Під запеченою кров'ю можна було розгледіти срібне покриття завтовшки в добрий дюйм; руків'я було виконано у вигляді вовчої голови з вискаленою пащею.

Два дні тому Єва бачила цю тростину тут же, у кутку.

У перевірці пульсу не було потреби, але Єва все одно підняла й опустила мляву руку Пандори. Потім вона мимоволі позадкувала, щоб не перебувати в цьому страшному місці навіть зайві секунди.

- Господи... - прошепотів у неї за спиною Рорк і поклав руки їй на плечі. - Що ж тепер?

- Що належить. Мевіс тут ні до чого.

Він змусив її обернутися.

- Це мені й так зрозуміло. Ти зараз їй дуже потрібна - як подруга і як досвідчений поліцейський.

- Знаю.

- Боюся, вам обом буде нелегко.

- Тим паче нема чого зволікати!

Вона повернулася до Мевіс. Та була мертвотно-блідою, багрянні рубці на щоці й синець під оком тільки підкреслювали білизну обличчя. Єва нагнулася і взяла крижану руку Мевіс у свою.

- Тобі доведеться все мені розповісти. Можеш не поспішати, головне - нічого не пропусти.

- Вона не рухалася. Усе в крові, обличчя взагалі як... І вона не рухалася.

- Мевіс. - Єва міцно стиснула її пальці. - Подивися на мене. Розкажи докладно, як усе було, з тієї хвилини, як ти сюди увійшла.

- Я прийшла... Я хотіла... Я вирішила поговорити з Леонардо. - Вона затремтіла, мнучи закривавленими руками матерію, в яку куталася. - Мені зателефонували з клубу, сказали, що, коли він востаннє прийшов туди шукати мене, на ньому обличчя не було. Він

навіть погрожував вишибалі, а це на нього не схоже. Я не хотіла, щоб він погубив свою кар'єру, і вирішила з ним поговорити. Охоронна система була зламана, і я увійшла просто так. Двері були не замкнені, я подумала, що, можливо, він... - Мевіс перейшла на нерозбірливе бурмотіння.

- Леонардо був тут?

- Леонардо? - Мевіс злякано оглянула приміщення. - Ні, здається, його не було... Я покликала його, бо злякалася цього розгрому, але мені ніхто не відповів. Потім я побачила кров. Боже, скільки крові! Я злякалася, Даллас: раптом він вирішив накласти на себе руки, вчинив якусь дурість? Я заметушилася, відкинула фіранку і натрапила... на неї. Здається, я знепритомніла, а може, й ні. Пам'ятаю, я стояла перед нею на колінах і намагалася закрити, але ніяк не могла. Крик звучав у мене в голові - страшний, безперервний крик... А потім мене вдарили, ось тут... - Вона невпевнено піднесла руку до потилиці. - Дуже боляче. Але коли я прийшла до тями, все залишилося точнісінько таким самим: вона, вся ця кров... Я зателефонувала тобі.

- Зрозуміло. Скажи, Мевіс, ти її чіпала? До чого-небудь тут торкалася?

- Не пам'ятаю. Здається, ні.

- Хто прикрасив тобі обличчя?

- Пандора...

Єві стало страшно.

- Люба, ти щойно сказала, що знайшла її мертвою.

- Це було раніше. Увечері. Я була в неї вдома...

Єва витримала паузу, щоб заспокоїтися.

- Отже, увечері ти прийшла до неї додому? Коли конкретно?

- Точно не знаю. Годині об одинадцятій, напевно. Я хотіла її попередити, що не збираюся нав'язуватися Леонардо, і взяти з неї обіцянку, що вона не стане йому пакостити.

- Невже ви знову побилися?!

- Вона чимось накачалася. У неї були гості, щось на кшталт вечірки. Вона почала мене обзивати, я не стерпіла і відповіла тим самим. Ну й пішло... Вона мене вдарила, мало не задушила! - Мевіс відкинула волосся, щоб показати синці та подряпини на шії. - Двоє її гостей нас розняли, і я пішла.

- Куди ти вирушила?

- Спочатку в один бар, потім в інший. - Вона спробувала посміхнутися. - Загалом, я обійшла багато барів. Страшно себе жаліла. Бовталася, щоб заспокоїтися. А потім мені спало на думку поговорити з Леонардо.

- Коли ти тут з'явилася? Ти знаєш, котра була година?

- Ні. Напевно, дуже пізно. Години три-чотири.

- Так ти кажеш, що не застала Леонардо?

- Ні. Я думала, що він удома, хотіла з ним поговорити, але вона... Що тепер буде?

- Я цим займуся. Я зобов'язана доповісти про те, що трапилося, Мевіс. І що швидше я це зроблю, то краще. Я все повинна зафіксувати, запротоколювати. А тебе доведеться відвезти на допит.

- На що?! Не думаєш же ти...

- Ясна річ, не думаю! - Єва намагалася говорити швидко й рішуче, щоб заглушити власний страх. - Головне, якнайшвидше в усьому розібратися і зняти з тебе всі підозри. Поки що ні про що не турбуйся і покладися на мене.

- Але я зараз ні на що не годжуся!

- Ти сиди і приходь до тями, а я буду діяти. Головне, пригадай усі подробиці: з ким учора ввечері розмовляла, де була, що бачила. Згадай усе, що тільки зможеш. Трохи згодом ми до цього повернемося.

- Даллас! - Мевіс здригнулася. - Леонардо... Він на таке не здатний.

- Покладися в усьому на мене, - повторила Єва і кинула погляд на Рорка, який, зрозумівши, що від нього вимагають, присів поруч із Мевіс.

Єва підняла телефонну слухавку і відвернулася.

- Даллас. Умисне вбивство...

Єві ніколи не жилося легко. Працюючи в поліції, вона багато чого надивилася і до багато чого встигла звикнути. Але вона ніколи не могла б подумати, що найбільшими труднощами в її роботі виявиться знімати свідчення з Мевіс.

- Ти нормально почуваєшся? Ми могли б відкласти допит.

- Нічого, лікарі зробили мені знеболювальний укол. - Мевіс боязко доторкнулася до шишки на потилиці. - Взагалі нічого не відчуваю! Вони накачали мене ще чимось. Я тепер як огірочок.

Єва уважно оглянула обличчя подруги, упевнилася, що шкіра набула здорового відтінку. Усе виглядало нормально, але вона все одно чогось побоювалася.

- Слухай, тобі б не зашкодило провести день-другий у лікарні.

- Краще не відкладати, а негайно приступити до справи. Леонардо... - Мевіс закашлялася. - Його не знайшли?

- Ще ні. Врахуй, Мевіс, ти маєш право запросити на допит свого адвоката.

- Мені нема чого приховувати. Адже я її не вбивала, Далласе!

Єва покосилася на свій диктофон. У неї ще було в запасі кілька хвилин.

- Ти тільки нічому не дивуйся, Мевіс. Я повинна діяти за всіма правилами. Щоб комар носа не підточив! Якщо я відступлю від правил хоча б на крок, справу передадуть іншому слідчому. Тоді я не зможу тобі допомогти.

Мевіс облизнула губи.

- Непросте завдання...

- Буває набагато гірше. Доведеться витримати.

Мевіс спробувала посміхнутися, і це в неї майже вийшло.

- Немає нічого гіршого, ніж увійти в кімнату й напоротися на вбіту Пандору. Нічого!

"Що ти, це ще дрібниці!" - подумала Єва, але промовчала і згідно кивнула. Потім вона ввімкнула диктофон, назвала себе, свій особистий номер, зачитала Мевіс її права. Почався уповільнений повтор неодноразово пройденого.

- Ви стверджуєте, що, з'явившись додому до потерпілої, щоб із нею поговорити, застали там інших людей?

- Так, кілька людей. Це було схоже на невелику вечірку. Я впізнала Джастіна Янга - ну, ти його, напевно, пам'ятаєш, це відомий актор, і Джеррі Фітцджеральд, манекенницю. Там був ще один чоловік, незнайомий. Схожий на "піджак" - ну, на великого менеджера.

- Постраждала напала на вас?

- Так, мені разок попало, - понуро підтвердила Мевіс, торкаючись шиї. - Накинулася, як розлючена кішка! Вона так обертала очима, що я відразу зрозуміла: накачалася.

- За вашим спостереженням, вона вжила наркотичний засіб?

- Тоді вже - зловжила. Очі розміром із колесо, а силища... Мені вже доводилося мірятися з нею силами, ти ж бачила. - Єва поморщилася. - Того разу я могла впоратися з нею за дві секунди, а тут...

- Ви дали їй здачі?

- Принаймні один раз я її зачепила. Вона мене подряпала - не нігті, а кігті! Ну, я вчепилася їй у волосся. Здається, нас розтягнули Джастін Янг і той "піджак".

- Що було потім?

- Ще хвилину-другу ми з нею лаялися. Потім я пішла. Рушила по барах.

- Куди саме ви пішли? Довго там пробули?

- Я точно не пам'ятаю. Заглянула в кілька містечок. Здається, спершу в "Зигзаг" - це на розі 61-ї стріт і Лексінгтон-авеню.

- Ви з ким-небудь розмовляли?

- Та з ким би я стала розмовляти в такому стані? Обличчя горить, настрої гірше нікуди... Замовила "потрійний зомбі" і втупилася в чарку.

- Як ви розплачувалися?

- Здається, кредитною карткою.

"Уже легше, - подумала Єва. - Є дані про час і місце".

- Куди ви вирушили потім?

- Так, вешталася, заглядала в різні підвальчики. Я добряче навантажилася...

- Отже, ви і там замовляли спиртне?

- Напевно. У всякому разі, коли мені спало на думку зайти до Леонардо, я була зовсім п'яна.

- Як ви туди дісталися?

- Пішки. Треба ж було хоч трохи протверезіти! Ось і побрела. На своїх двох.

Сподіваючись освіжити пам'ять Мевіс, Єва повторила все, що встигла зафіксувати.

- То куди ви пішли після "Зигзага"? - запитала потім вона.

- Після двох "потрійних зомбі"? Я вже не йшла, а тягнулася. Гадки не маю, куди я вирушила, Далласе! Не знаю, як називаються інші заклади, в яких я побувала, і що ще пила. Усе як у тумані. Музика, сміх, танці на столі...

- Танці на столі? - Єва вхопилася за цю зачіпку. - Танцювала жінка чи чоловік?

- Чоловік. Високий, наче з татуюванням. А може, це було й не татуювання, а фарба.
Чи то змія, чи то ящірка.

- Який вигляд мав цей танцюрист?

- Кинь, Далласе, мене не цікавило те, що вище пояса.

- Ви до нього зверталися?

Мевіс закрила обличчя руками, напружуючи пам'ять. Це заняття, судячи з усього, вимагало нелюдських зусиль.

- Не пам'ятаю, хоч плач! Все-таки я сильно набралася. Пам'ятаю тільки, як ішла. Я вирішила будь-що-будь дістатися до Леонардо. Мені не хотілося ввалюватися до нього п'яною: адже я вважала, що побачуся з ним востаннє. І я випила таблетку для протверезіння. А потім я знайшла її. Вже краще б було залишитися п'яною...

- Що ви побачили, коли увійшли в студію Леонардо?

- Кров. Стільки крові! Все перевернуто, порвано... Я злякалася, що Леонардо наклав на себе руки, кинулася туди, де він зазвичай працював, і побачила її. - Починаючи з цього моменту, спогади Мевіс стали набагато виразнішими. - Я побачила її... Впізнала за волоссям і одягом - вона з вечора не переодяглася. Зате обличчя... Його, можна сказати, вже не було. Я хотіла закричати, але не змогла й опустилася поруч із нею на коліна. Не знаю, що я збиралася зробити, просто в мене було відчуття, що треба щось зробити. Потім цей удар по голові... Прокинувшись, я викликала тебе.

- Чи бачили ви кого-небудь на вулиці, підходячи до будинку?

- Ні. Було дуже пізно.

- Розкажіть, як ви потрапили в будинок.

- Охоронний пристрій не працював, але це мене не злякало: вуличні хулігани часто їх розбивають. Я нічого не подумала, просто увійшла.

- Як ви потрапили в студію?

- Двері були не замкнені.

- Ви увійшли і побачили Пандору. Ви з нею не розмовляли, не сварилися?

- Ні... Я ж уже сказала: вона лежала мертва!

- Раніше ви двічі з нею скандалили. Чи повторився у вас скандал учора у квартирі Леонардо?

- Це з мертвою?! Слухай, Далласе...

- Чому ви скандалили з нею раніше?

- Вона погрожувала, що нашкодить Леонардо. - На подряпаному обличчі Мевіс відбивалися всі її почуття відразу: біль, страх, горе. - Вона вчепилася в нього мертвою хваткою! Ми з ним любимо одне одного, але вона його не відпускала. Ти ж сама бачила, яка вона була, Даллас!

- Вам дуже дорогий Леонардо?

- Я його люблю, - тихо відповіла Мевіс.

- І готові на все, щоб його захистити?

- Я вирішила більше йому не заважати, - відповіла Мевіс із гідністю, яка припала Єві до душі. - Інакше вона б йому нашкодила, а я не хотіла, щоб це сталося.

- Мертвою вона вже не зможе нашкодити ні йому, ні вам, - обережно зауважила Єва.

- Я її не вбивала!

- Ви прийшли в її будинок, влаштували сварку, вона вас ударила, ви дали їй здачі. Пішовши, ви напилися. Потім дісталися до квартири Леонардо і застали там її. Можливо, ви знову посварилися, можливо, вона знову на вас накинулася. Ви були змушені оборонятися, і все вийшло так, як вийшло.

У величезних втомлених очах Мевіс з'явилося здивування, потім образа.

- Навіщо ти так говориш? Ти ж знаєш, що це неправда.

Єва подалася вперед, розуміючи, що зараз головне - нічим не видавати свого справжнього ставлення до того, що сталося.

- Пандора перетворювала ваше життя на пекло, загрожувала людині, яку ви любите. Нарешті, вона заподіяла вам фізичного болю. Знову вас побачивши, тепер уже у квартирі Леонардо, вона на вас накинулася, збила з ніг. Ви вдарилися головою і з переляку схопили перше, що потрапило під руку. Для самозахисту, звісно. Ви вдарили її, обороняючись. Напевно, вона продовжувала на вас наступати. Тоді ви вдарили її ще раз. Знову-таки самооборона. А потім ви втратили над собою контроль і молотили її доти, доки не переконалися, що вона випустила дух.

Мевіс важко дихала і так відчайдушно трясла головою, що здавалося: ще трохи - і голова злетить із плечей.

- Нічого подібного! Я її не вбивала. Вона вже була мертва. Схаменися, Даллас, як ти могла подумати, що я взагалі на таке здатна?!

- Можливо, можливо... - Серце Єви обливалося кров'ю, але вона переконувала себе, що допит має бути проведений за всіма правилами. - А можливо, це справа рук Леонардо і ви його вигороджуєте? Ви бачили, як він розлютився, Мевіс? Як схопив палицю і вдарив її?

- Ні, ні, ні, ні!

- Або так: ви опинилися там уже після того, як він зробив це. Ви застали його стоячим над тілом. Він був у паніці. Ви вирішили йому допомогти, вигородити його.

- Ні, все було не так! - Мевіс схопилася з крісла побіліла, з божевільними очима. - Його там взагалі не було, я нікого не бачила. Він би цього нізащо не зробив! Чому ти мене не слухаєш?!

- Я вас слухаю, Мевіс, слухаю. Сядьте. - Єва намагалася тепер говорити якомога м'якше. - Ми майже закінчили. Бажаєте що-небудь додати до своїх свідчень або внести до них якісь зміни?

- Ні, - пробурмотіла Мевіс, байдуже дивлячись через Євине плече.

- Перший допит закінчено. Допитувана - Мевіс Фрістоун, справа про вбивство. Вела допит лейтенант Єва Даллас. - Вказавши дату і час, вона вимкнула диктофон і полегшено перевела подих. - Пробач мені, Мевіс. Пробач!

- Як ти могла говорити мені такі речі?!

- Нічого не поробиш. Я зобов'язана ставити такі запитання, а ти зобов'язана на них відповідати. - Вона поклала долоню на руку Мевіс. - Можливо, мені доведеться ще раз повторити всю цю волинку, а ти знову будеш відповідати. - Зустрівши здивований погляд Мевіс, Єва ледь помітно посміхнулася. - Адже я не знаю, що знайдуть експерти, якими будуть результати лабораторних аналізів. Загалом, якщо нам не пощастить, тобі доведеться обзавестися хорошим адвокатом.

Мевіс знову зблідла, побіліли навіть губи. Вона стала схожа на труп із ще живим зацькованим поглядом.

- Ти мене заарештуєш?

- Не знаю, чи дійде до цього, але ти маєш бути готова до всього. А тепер Рорк відвезе тебе додому. Ти виспишся, а потім зробиш над собою зусилля і постараєшся все згадати: час, адреси, людей. Усе, що спливе в пам'яті, ретельно зафіксуєш і передаси мені.

- А що робитимеш ти?

- Виконувати свій обов'язок. Я знаю свою справу, Мевіс. Пам'ятай про це і довіряй мені: я постараюся в усьому розібратися.

- Розібратися... - з гіркотою в голосі повторила Мевіс. - Постараєшся мене вигородити перед своїм начальством? А я-то вірила в презумпцію невинуватості!

- Це ще одна казка для дорослих із тих, у які ми віримо. - Єва встала і вивела Мевіс у коридор. - Я зроблю все можливе, щоб швидше розкрити вбивство. Але більше нічого не можу тобі обіцяти.

- Хоча б сказала, що віриш мені...

- Вважай, я це вже сказала.

Писанина і формальності - незмінні складові будь-якого розслідування. Але ніколи ще Єва не справлялася з усім цим так швидко. Не минуло й години, як Мевіс Фрістоун відпустили на свободу. Офіційно вона значилася свідком, але Єва-то знала, що Мевіс - головна підозрювана. Бажаючи негайно виправити цю ситуацію, вона поспішила до себе в кабінет.

- Що за історія про Мевіс і знамениту манекенницю?

- Фіні! - Вона була готова розцілувати свого колегу, хоч би яким пом'ятим він виглядав зранку. Фіні сидів за її столом зі своїм незмінним пакетиком горішків у цукрі й здивовано хмурився. - Як швидко розносяться новини!

- Це було перше, що я почув, коли зазирнув у наш кафетерій. Коли найкращу подругу нашого лейтенанта ловлять на місці злочину, це стає сенсацією.

- Ніхто її не ловив. Вона свідок. Бувай.

- Журналісти вже йдуть по сліду. Мевіс ще не назвали на ім'я, зате її личко красується на весь екран. Дружина витягла мене з-під душу, щоб я подивився і послухав. Пандора ж була дуже помітною персоною.

- І залишилася нею навіть після смерті. - Єва стомлено опустила на стілець. - Хочеш познайомитися зі свідченнями Мевіс?

- Навіщо ще я, по-твоєму, тут сиджу? Від нічого робити?

Вона повідомила йому коротко основні моменти, скориставшись зрозумілим обом поліцейським жаргоном. Фіні заклопотано насупився.

- Чорт забирай, Далласе, вона потрапила в серйозну халепу! Раз ти сама бачила, як вони з'ясовували стосунки силовим методом...

- Ба більше, мені теж при цьому дісталось! Як їй тільки спало на думку з'явитися додому до Пандори?! - Єва встала і покрокувала кабінетом. - Це все псує. Одна надія на лабораторію: раптом вони знайдуть красномовні докази? Але особливо розраховувати на це не можна. Ти зараз дуже завантажений, Фіні?

- Краще не питай! - Фіні махнув рукою. - Скажи вже відразу, що тобі треба.

- Давай почнемо з її кредитної картки. Вона пам'ятає перший шинок, у який завалилася, - якийсь "Зигзаг". Якщо підтвердиться, що в момент смерті Пандори Мевіс перебувала там або в якомусь іншому закладі, її врятовано.

- Тут я можу тобі допомогти, але... Адже вона опинилася на місці злочину в дуже невдалий момент - буквально відразу після вбивства. Злочинець ще перебував там, інакше Мевіс не отримала б по голові.

- Знаю. Але не можна втрачати жодної можливості. Я допитаю людей, яких Мевіс бачила і впізнала вдома у Пандори. Їхні свідчення - це вже дещо. Потім буду шукати хлопця з татуюванням, який танцює на столах клієнтів.

- Веселеньке заняття!

Єва ледь помітно посміхнулася.

- Необхідно знайти людей, здатних підтвердити, що Мевіс дійсно була на бровах. Якщо перед тим, як з'явитися до Леонардо, вона пройшлася кількома шинками, у неї не вистачило б сил впоратися з Пандорою.

- Вона, здається, стверджує, що Пандора була наркоманкою.

- Це теж належить перевірити. Далі - зниклий Леонардо. Куди він, до диявола, подівся серед ночі?! І де перебуває зараз?

Леонардо тим часом лежав навпочіпки на підлозі посеред вітальні Мевіс. Він провалявся так кілька годин, висмоктавши цілу пляшку віскі; може, він і після такої дози втримався б на ногах, але його остаточно підкосила жалість до себе.

Прокинувшись, Леонардо насамперед провів рукою по обличчю. Не виключалося, що після ночі загулу обличчя виявиться розквашеним. Але побоювання - принаймні в цьому відношенні - виявилися марними: обличчя було цілим і неушкодженим, хіба що трохи пом'ятим і трохи подряпанним від падіння ниць на підлогу.

Леонардо мало що пам'ятав. Саме через страх впасти в безпам'ятство він рідко пив, а якщо випивав, то намагався не перевищувати свою норму. Варто було йому трохи перебрати - і в пам'яті виникали провали.

Він начебто пам'ятав, як ввалився в будинок Мевіс, скориставшись ключем, який вона йому урочисто вручила, коли обидва дійшли висновку, що вони не просто сексуальні партнери, а кохають одне одного.

На жаль, господині будинку не виявилось - у цьому Леонардо був упевнений твердо. А ось що він робив до цього? Тут-то і починалися провали. Він пам'ятав, хоч і набагато більш неясно, як тинявся вулицями, прикладаючись до пляшки - ось тільки купив він її чи вкрав? І де його носило? Одне Леонардо знав точно: у руках він тримав пляшку, а всередині в нього зловживало випите віскі.

Допився до неприємності - ось сором! Як можна було сподіватися вмовити Мевіс повернутися до нього, з'явившись у такому вигляді? Добре, що він її не застав.

Зараз його, ясна річ, мучило похмілля, та таке, що можна було б благати про пощаду - тільки знати б, кому адресувати благання! І все-таки Леонардо змусив себе встати: йому не хотілося, щоб Мевіс виявила його тут у такому ганебному стані. Він знайшов в аптечці болезаспокійливе і пішов на кухню, щоб зварити собі міцнішу каву.

І тут він помітив кров.

Запечена кров на передпліччі та на долоні. Довгий глибокий поріз нижче ліктя, що вже перестав кровоточити. На сорочці й на штанах теж були плями крові. Леонардо відчув нудоту і позадкував від кухонного столу, здивовано роздивляючись свій одяг. Напевно, він із кимось побився. Чи не понівечив вже когось?

Нудота підкотила до самого горла. Проклята пам'ять, дірява, як решето! Боже правий, раптом він скоїв убивство?!

Єва з похмурим виглядом вивчала попередній рапорт судмедексперта, коли у двері її кабінету нетерпляче постукали. Не встигла вона відгукнутися на стукіт, як двері відчинилися.

- Лейтенант Даллас? - Чоловік, що увірвався до неї, був схожий на ковбоя: вигоріле на сонці волосся, усмішка до вух, чоботи на високих стоптаних підборах. - Чорт, до чого ж здорово познайомитися з живою легендою! Я бачив вас на фотографіях, але живцем ви ще симпатичніші.

- Вельми задоволена.

Єва відкинулася в кріслі, примружилася. Відвідувач був дуже гарний собою: мужнє засмагле обличчя, прямий ніс, але при цьому дитячі ямочки в кутах усміхненого рота і зморшки-промінчики навколо темно-зелених очей. За його статурою було видно, що він без зусиль міг би протриматися в сідлі кілька діб поспіль.

- Хто ви такий?

- Касто, Джейк Т. - Він витягнув із передньої кишені лінялих джинсів поліцейський значок. - Відділ боротьби з незаконним обігом наркотичних засобів. Я чув, що ви хочете мене побачити.

Єва уважно вивчила значок.

- А вам відомо, чому мені раптом захотілося з вами познайомитися, лейтенант Касто, Джейк Т.?

- Гадаю, через нашого з вами спільного інформатора. - Він по-свійськи присів на край її столу. Вони опинилися так близько один до одного, що до Єви донісся приємний запах його мила. - Я теж оплакую старого Бумера. Нешкідливий дурень.

- Якщо ви знали, що Бумер працював на мене, чому так довго не йшли?

- Затримали інші справи. Та й не думав, правду кажучи, що можу вам чимось допомогти. А потім дізнаюся, що до розслідування долучився Фіні з електронного виявлення і шукає мене... - Красунчик саркастично усміхнувся. - Фіні теж із ваших?

- Фіні сам по собі. Що для вас робив Бумер?

- Звичайні послуги інформатора. - Касто взяв з Євиного столу аметистове яйце і покрутив його в руках, розглядаючи вкраплення. - Відомості про торговців наркотиками, усе більше по дрібницях. Бумер уявляв себе важливим співробітником, хоча насправді користі від нього було кіт наплакав.

- З таких дрібниць вибудовується загальна картина, - зауважила Єва.

- Тому я і користувався його послугами, моя мила. На нього можна було покластися. Кілька разів завдяки йому я припирав до стінки дилерів середньої ланки. - Він усміхнувся. - Хтось же повинен цим займатися!

- Хто ж виколотив із нього душу?

Касто поклав яйце на стіл і похитав головою. Посмішка на його обличчі миттєво зникла.

- Поняття не маю. Бумер був, звісно, не подарунок, але я не знаю жодної людини, хто б так сильно його ненавидів або був так наляканий, щоб його вбити.

Єва уважно розглядала гостя. Він справляв непогане враження, до того ж, судячи з тону, мав до Бумера ті самі приятельські почуття, що й вона. Однак вона вирішила поки що не розкривати своїх карт.

- Чим конкретно він займався останнім часом? Якесь особливе доручення? Чи не злякав він велику дичину?

Світлі брови Касто здивовано піднялися:

- У якому сенсі?

- Це я хочу у вас запитати. Наркотики - не мій профіль.

- Поняття не маю. Востаннє ми з ним розмовляли тиждень за два до того, як він сплив в Іст-рівер. Він, звісно, хвалився, що винюхав щось надзвичайне. Ну, ви його прийомчики знаєте.

- Так, я знаю його прийоми... - Єва зрозуміла, що доведеться все-таки розкрити карти.

- Але річ у тім, що я знайшла в нього вдома схованку з незрозумілим порошком. Зараз порошок досліджують у лабораторії. Поки що мені відомо тільки, що це новий наркотик, набагато ефективніший, ніж ті, якими торгують на вулицях.

- Новий склад? - Касто наморщив лоб. - Чому він приховав це від мене? Якщо він намагався підігравати обом сторонам, то... - Касто присвиснув. - Думаєте, він поплатився саме за це?

- Поки що не можу придумати нічого іншого.

- Дуже навіть може бути... Ну й тупиця! Напевно, хотів "подоїти" виробника або дистриб'ютора. Отже, так: я звернуся в лабораторію і заодно перевірю, чи не базикають на вулиці про новинки.

- Буду вам дуже вдячна.

- Радий із вами співпрацювати. - Він змінив позу і затримав погляд на Євиних губах. У Касто вочевидь був талант щодо загравання: у його погляді не було нічого образливого, одне захоплення. - Може, перекусимо разом і обговоримо план дій? Загалом, усе, що захочемо!

- Ні, дякую.

- Не голодні чи виходите заміж?

- Те й інше.

- Що ж... - Він піднявся. Єві не була чужа нормальна жіноча реакція, і вона оцінила його довгі ноги, обтягнуті джинсами. - Якщо передумаєте, то зумієте мене знайти. Я теж буду підтримувати з вами зв'язок. - Він попрямував до дверей, але в останній момент затримався. - Знаєте, Єво, у вас очі кольору старого витриманого віскі. У повноцінного чоловіка вони збуджують найсильнішу спрагу.

Єва насупилася, але Касто вже зачинив за собою двері. А вона страшенно розсердилася на себе за недоречну реакцію. Звідки раптом цей прискорений пульс? Щоб оговтатися, Єва провела руками по волоссю і повернулася до рапорту на моніторі.

Вона й сама чудово знала, як загинула Пандора, але її зацікавила думка судмедексперта, що смерть настала від перших трьох ударів по голові. Решту ударів убивця завдав без потреби, просто тому, що захопився.

Ударам по голові передувала бійка: на тілі красувалися яскраві тому свідчення.

Експерт вважав, що смерть настала о другій годині п'ятдесят хвилин ночі, і Єва здивувалася, що він назвав такий точний час. Судячи з вмісту шлунка, приблизно о дев'ятій вечора постраждала непогано повечеряла: омари, салат "Ескаріоль", баварські вершки, дороге шампанське. У крові була присутня також хімічна речовина, що підлягає подальшому вивченню.

Отже, Мевіс, найімовірніше, не помилилася: правильно визначила, що Пандора перебувала під впливом якогось наркотику. Єву набагато більше турбувало інше: частинки

чиєсь шкіри в постраждалої під нігтями. Вона майже не сумнівалася в результатах ідентифікації: лабораторний аналіз вкаже на Мевіс. Волосся, знайдене поруч із трупом, теж, найімовірніше, виявиться волоссям Мевіс. І, нарешті, найгірше: на знарядді вбивства виявлять відбитки пальців усе тієї ж Мевіс.

"Бездоганна фальсифікація! - подумала Єва, стомлено заплющуючи очі. - Вбивці пощастило: Мевіс з'явилася в потрібному місці й у найвдаліший для нього момент - і він одразу визначив її посланим згори цапом-відбувайлом".

Чи знав він або вона історію стосунків Мевіс і постраждалої або це ще один трагічний збіг?

Як би там не було, вбивця вдарив Мевіс по голові, подбав про докази, навіть не забув про останній штрих - подряпав мертвою рукою обличчя Мевіс. Далі - суцці дрібниці: притиснути її пальці до палиці і терміново піти з місця злочину.

Для того щоб усе це підлаштувати, не обов'язково бути генієм, міркувала Єва. Але обов'язково - мати холодний, розважливий розум. Як же тоді зрозуміти той факт, що вбивця в люті завдав каліцтва трупу, який охолонув?

Поки те й інше не в'яжеться. Що ж, доведеться розбиратися. Необхідно терміново знайти спосіб, як вивести Мевіс з-під удару і схопити вбивцю, який перетворив обличчя Пандори на місиво, а потім пішов як ні в чому не бувало...

Єва вже піднялася з крісла, як раптом двері її кабінету з шумом відчинилися, ледь не злетівши з петель. Перед нею постав Леонардо з шалено витріщеними очима.

- Я її вбив. Я вбив Пандору. Боже, допоможи мені!

Після цієї тиради його очі закотилися, і величезна туша з гуркотом звалилася на підлогу.

- Боже всемогутній!

Ловити його на льоту було безглуздо, тому Єва відскочила, щоб теж не опинитися на підлозі. Це нагадувало падіння вікового дерева, зрубаного на маленькій галявині. Тепер він лежав розпростертий ногами на порозі, ледь не впираючись головою в протилежну стіну. Єва нагнулася, піднатужилася і перевернула його на спину. Поплескавши Леонардо по щоках, вона почекала і, так нічого і не добившись, повторила процедуру, вже не шкодуючи сил.

Леонардо застогнав і трохи прочинив налиті кров'ю очі.

- Що? Де? Я вбивця, Далласе!

- Заткнися, Леонардо! - крикнула Єва, після чого, впихнувши його ноги в кабінет, зачинила двері. Потім, суворо дивлячись на нього, вона вимовила: - Зараз я зачитаю тобі твої права.

- Мої права?

Він вочевидь не усвідомлював того, що відбувається, проте потужним зусиллям змінив лежаче положення на сидяче.

- Слухай уважно. - Прорекламувавши стандартні формулювання, Єва владним жестом завадила йому себе перебити. - Ти розумієш свої права і можливості, що з них впливають?

- Так. - Леонардо розгублено потер долонями обличчя. - Я поки що при своєму розумі, Даллас.

- Бажаєш дати свідчення?

- Я вже сказав...

Вона знову перервала його наказовим жестом.

- Відповідай: так чи ні?

- Так, так, хочу дати свідчення.

- Тоді встань із підлоги. Показання буде зафіксовано. - Вона повернулася до столу, розмірковуючи, чи не відвести його до спеціального приміщення для допитів, але вирішила, що з цим можна й почекати. - Ви усвідомлюєте, що кожне ваше слово буде записано?

- Так. - Леонардо насилу піднявся, але одразу ж звалився в крісло, яке ледь не розвалилося під його вагою. - Даллас...

Єва похитала головою, не давши йому продовжити. Увімкнувши запис і надиктувавши все, що потрібно, вона знову перерахувала підозрюваному його права.

- Леонардо, чи розумієте ви свої права і можливості, що з них впливають, чи свідомо відмовляєтеся на даний момент від допомоги адвоката, чи готові дати свідчення?

- Я просто хочу з усім цим покінчити.

- Так чи ні?

- Так. Так, чорт забирай!

- Ви були знайомі з Пандорою?

- Звичайно, був.

- Чи перебували ви з нею в близьких стосунках?

- Складався. - Леонардо знову закрив обличчя руками. Перед очима стояла картина, яку він побачив на телеекрані у квартирі Мевіс, коли вирішив подивитися новини: поліцейські виносять із його будинку довгий пластиковий мішок із тілом Пандори. - Мені все ще не віриться, що це сталося...

- Який був характер стосунків між вами та потерпілою?

"Як нелюдськи це звучить! - подумав він. - "Потерпіла"!" - Леонардо впустив руки на коліна і втупився на Єву.

- Ви ж знаєте, що ми були коханцями. Знаєте, що я збирався з нею порвати, тому що...

Єва перебила його:

- До моменту її загибелі ви більше не перебували в інтимних стосунках?

- Ні, ми не зустрічалися вже кілька тижнів. Пандори не було в Нью-Йорку. Але ми охололи одне до одного ще до її від'їзду. Потім я познайомився з Мевіс - і все змінилося... Даллас, де Мевіс? Де вона?

- Наразі я не маю можливості повідомити вам про місцезнаходження міс Фрістоун.

- Хоча б скажіть, з нею все гаразд? - Його очі наповнилися сльозами. - Хоч це скажіть!

- Вона під наглядом. - Це було правдою: за Мевіс у відділок заїхав Рорк і відвіз її до себе. - Леонардо, наскільки мені відомо, Пандора погрожувала нашкодити вам у вашій роботі. Вона вимагала продовження колишніх стосунків і погрожувала в іншому разі відмовитися демонструвати розроблені вами моделі. Ви підтверджуєте це? Чи могла вона дійсно зірвати показ, у який ви вклали багато грошей і часу?

- Ви там були, самі все чули. На мене їй було плювати, вона просто не могла стерпіти, що ініціатором розриву став я. Вона хотіла, щоб я відмовився від Мевіс і знову став її кімнатним песиком. Пандора цілком могла влаштувати, щоб показ моїх моделей провалився, а то й узагалі не відбувся.

- А ви не хотіли припинити зустрічі з міс Фрістоун?

- Я люблю Мевіс, - відповів Леонардо з гідністю. - Вона - найважливіше, що є в мене в житті.

- Однак якби ви відмовилися виконати вимоги Пандори, то залишилися б по вуха в боргах і з незмивною плямою на професійній репутації. Це так?

- Так. Я вклав у показ моделей усе, що в мене було, наробив боргів. Ба більше, я вклав у це своє серце, саму душу.

- А вона б усе це перекреслила.

- Одним махом. - Він стиснув губи. - І отримала б від цього задоволення.

- Ви запрошували її вчора ввечері до себе додому?

- Ні. Я взагалі не хотів її більше бачити.

- О котрій годині вона прийшла вчора до вас додому?

- Не знаю.

- Як вона увійшла? Ви самі її впустили?

- Навряд чи... Не знаю я! У неї залишався мій ключ. Я не збирався вимагати його назад або міняти замок. Усе це - суцільне божевілля!

- Ви з нею посварилися.

Його очі спалахнули і тут же згасли.

- Не знаю. Не пам'ятаю. Напевно. Як же не посваритися?

- Зовсім недавно Пандора вже приходила до вас без запрошення. Вона погрожувала вам, накинулася на вашу теперішню приятельку з кулаками.

- Це точно. Так і було! - Це Леонардо якраз пам'ятав дуже добре. Яке полегшення - хоч щось пам'ятати!

- У якому настрої перебувала Пандора, коли з'явилася до вас цього разу?

- Ясна річ, у поганому. Бісилася, мабуть. Я ж, напевно, сказав їй, що не кину Мевіс. Тут вона полізла в пляшку, і... Даллас! - Його погляд знову набув осмисленості. В очах читався відчай. - Розумієте, я нічого не пам'ятаю. Нічогошеньки! Сьогодні вранці я прокинувся у квартирі Мевіс. Начебто пам'ятаю, як відчинив двері ключем, увійшов... Я страшенно наливався. Йшов і пив, пив - і йшов далі. Взагалі-то я рідко п'ю, бо коли п'янію, у мене трапляються провали в пам'яті. Прокидаюся - і бачу кров...

Він витягнув перед собою сляк-так перебинтовану руку.

- Кров на долонях, на одязі, запечена кров. Напевно, ми з нею побилися, і я її вбив...

- Де одяг, який на вас був минулої ночі?

- Я залишив її у квартирі Мевіс. Я прийняв там душ і переодягнувся. Не хотів, щоб вона прийшла додому і застала мене в такому вигляді. Я чекав її, ламав голову, як бути. Потім вмикаю "Новини" - і все дізнаюся.

- За вашими словами, ви не пам'ятаєте, чи бачили минулої ночі Пандору. Сварки з нею тим більше не пам'ятаєте. Як убивали - теж.

- Але, напевно, так все і було, як же інакше? Адже вона загинула у мене вдома.

- О котрій годині ви пішли вчора ввечері з дому?

- Точно не пам'ятаю, уже тоді був п'яний. Багато випив. Я був дуже засмучений і злий.

- Ви кого-небудь зустрічали, з ким-небудь говорили?

- Я купив ще одну пляшку. Здається, у вуличного торговця.

- А міс Фрістоун ви вчора ввечері бачили?

- Ні, у цьому я впевнений. Якби я її побачив, якби поговорив із нею, нічого цього не сталося б.

- Що, якщо я вам скажу, що вчора ввечері Мевіс була у вас вдома?

- Мевіс до мене приходила? - Леонардо просяяв. - Приходила? Ні, не може бути. Такого я б не забув.

- Чи була присутня Мевіс під час вашої сварки з Пандорою? Чи була вона свідком убивства?

- Ні, ні!

- Можливо, вона з'явилася вже після смерті Пандори, після того як ви скоїли вбивство? Адже вас, очевидно, охопила паніка, ви прийшли в жах...

Справжня паніка охопила Леонардо тільки зараз.

- Мевіс не могла там опинитися!

- Проте вона була там. Вона зателефонувала мені з вашої квартири, виявивши труп.

- Мевіс бачила труп? - Міднолиций Леонардо сам став блідішим за труп. - Боже, тільки не це!

- Хтось ударив Мевіс по голові. Вона деякий час була непритомною. Це ви її вдарили, Леонардо?

- Її вдарили? Вона поранена?! - Він схопився і з такою силою вчепився собі у волосся, немов намірився здерти скальп. - Де вона?

- Це були ви?

Леонардо витягнув перед собою руки й урочисто виголосив:

- Я б відрубав собі обидві руки, перш ніж зачепити Мевіс хоча б пальцем! Скажіть мені, заради Христа, Далласе, де вона? Я повинен переконатися, що вона ціла.

- Як ви вбили Пандору?

- Я... Репортер у "Новинах" сказав, що я забив її до смерті. - Він здригнувся.

- Чим ви її били? Яким знаряддям, предметом?

- Предметом? Ні, руками, напевно...

Він знову показав руки, але Єва не побачила на кісточках пальців жодних пошкоджень. Це були великі руки, наче вирізані хорошим скульптором із дорогої деревини.

- Пандора була сильною жінкою, - зауважила Єва. - Не може бути, щоб вона не пручалася.

- Очевидно, вона чинила опір. Інакше звідки ж цей поріз?

- Ми досліджуємо поріз, а також одяг, що залишився, за вашими словами, у квартирі Мевіс.

- Ви заарештуєте мене просто зараз?

- Наразі вам не висувають обвинувачень. Проте мені доведеться вас затримати до отримання результатів названих мною аналізів.

Вона змусила Леонардо повторити те ж саме ще раз, приділяючи особливу увагу адресам і часу його переміщень. Бідолаха знову і знову натикався на стіну, що перегородила його пам'ять. Так і не домігшись користі, Єва припинила допит, наказала відвести Леонардо в камеру і віддала розпорядження про аналізи.

Тепер - до майора Вітні.

Відмовившись присісти, вона залишилася стояти, дивлячись на начальника, який розташувався у своєму кріслі. Вислухавши короткий рапорт, Вітні склав руки на грудях і спрямував на Єву вичікувальний погляд. У нього було пильне око досвідченого поліцейського. У підлеглих він найбільше цінував самовладання, і Єва постаралася нічим не видати свого хвилювання і зацікавленості в цій справі.

- Отже, у вас є підозрюваний, який зізнався у скоєному. У нього були мотиви і можливість скоїти це вбивство.

- Так, але він заявив, що не пам'ятає, чи бачив потерпілу цієї ночі, а тим більше - чи завдав їй смертельних ударів.

- Вважаю, ви не вперше стикаєтеся зі злочинцем, який обрав таку лінію поведінки, щоб відвести від себе підозру.

- Так точно, сер. І все-таки я не вірю, що вбивця - Леонардо. Можливо, результати аналізів спростують моє переконання, але за складом характеру він не схожий на злочинця. Я була свідком іншої сутички, коли постраждала напала на Мевіс Фрістоун. Леонардо і в голову не прийшло застосувати силу. Замість того щоб їх розборонити, він залишився стояти, заламуючи руки.

- Згідно з його власними свідченнями, у ніч убивства він перебував під впливом алкоголю. Алкоголь часто змінює людей.

- Так точно, сер.

Доводи майора звучали розумно. Єва зізналася собі, що їй і самій хотілося б повісити вбивство на нещасливого Леонардо, повірити його зізнанням і діяти відповідно. Мевіс, звісно, буде сумувати, але принаймні залишиться на волі. Звинувачення з неї буде знято...

- Це не він, - відчеканила Єва. - Я б запропонувала деякий час потримати його в нас, щоб стимулювати повторними допитами його пам'ять. Але ми не можемо пред'явити йому обвинувачення у вбивстві на тій підставі, що він сам вважає себе вбивцею.

- Що ж, я згоден з вашою пропозицією, Даллас. Скоро ми отримаємо результати аналізів. Сподіваюся, вони все прояснять. Але врахуйте, вони можуть додатково викрити Мевіс Фрістоун.

- Так, сер, це я розумію.

- Ви з нею давні друзі. Ваша репутація не постраждає, якщо ви відмовитеся від ведення слідства у цій справі. Думаю, так було б краще для вас самої, та й логічніше.

- Ні, сер, я не відмовлюся від цієї справи. Ви маєте право мене від неї усунути, але тоді я візьму відпустку і продовжу розслідування як приватна особа. За потреби я навіть готова подати у відставку.

Вітні потер обома руками лоб.

- Ваше прохання про відставку буде відхилено. Сядьте, лейтенанте. Чорт би вас побрав, Даллас! - прикрикнув він, коли вона залишилася стояти. - Хочете, щоб я оформив це наказом?

- Слухаюся, сер.

Вітні зітхнув, намагаючись заспокоїтися.

- Я знаю, що не так давно образив вас, Єво. Моя догана була недоречною і незаслуженою, вона зіпсувала наші добрі стосунки. Наскільки я розумію, вам тепер важко служити під моїм командуванням...

- Ви - найкращий командир з усіх, кому мені доводилося підкорятися. Я нічого не маю проти вас як свого начальника.

- Але ми більше не друзі... - Єва нічого не відповіла, і він сумно кивнув, вважаючи її мовчання знаком згоди. - Однак ви, вочевидь, пам'ятаєте мою поведінку під час розслідування справи про вбивство прокурора Тауера, в якому я був особисто зацікавлений. І здогадуєтеся, як добре я розумію ваші теперішні почуття. Я теж знаю, що значить розриватися між обов'язком і особистою відданістю, Далласе. Гадаю, ви не станете ділитися зі мною своїм ставленням до поточної справи, тому наполегливо раджу полегшити душу в розмові з людиною, яка заслуговує на вашу довіру. Помилка, якої я припустився в минулому розслідуванні, в тому й полягала, що я ні з ким не поділився своєю ношею... Дивіться, не повторюйте моєї помилки.

- Я знаю одне: Мевіс нікого не вбивала. Немає таких доказів, які змогли б мене переконати. Але повірте, я робитиму все, що належить, пане майоре. І знайду справжнього вбивцю.

- Не сумніваюся у вашій сумлінності, лейтенанте, як і у вашій самовідданості. Обіцяю вам свою підтримку - незалежно від того, захочете ви нею скористатися чи ні.

- Дякую, сер. У мене є прохання, що стосується іншої справи.

- А саме?

- Справи Йогансена.

Вітні не втримався від глибокого зітхання.

- У вас мертва хватка, Далласе.

Із цим не доводилося сперечатися. Утім, Єва розцінила його слова як комплімент.

- Ви маєте у своєму розпорядженні мій рапорт про докази, які ми виявили в кімнаті Бумера. Повної формули знайденого там наркотичного засобу поки не отримано. Я спробувала самостійно з'ясувати, що це за речовина. - Вона дістала з сумочки дискету. - Мені вдалося встановити, що це нова високоефективна суміш, що перевершує тривалість дії стандартну продукцію з вулиці. Дія середньої дози цього наркотику триває чотири-шість

годин. Разове передозування у вісімдесяти восьми відсотках випадків призводить до летального результату.

Вітні крутив у руках дискету, стиснувши губи.

- Самостійне розслідування, кажете?

- Я використала свої знайомства... Ви ж самі сказали, що я маю поспішати, сер. Наша лабораторія ще не дала відповіді, хоча й визначила деякі складові частини та їх співвідношення. Мій головний висновок - речовина вкрай прибуткова, раз невелика доза дає правильний результат. Швидко призводить до виникнення залежності, створює відчуття сили, могутності, щось на кшталт ейфорії - але не спокійної, а породжуваної упевненістю у своїй владі над оточуючими. Крім того, до складу входить якась невідома поки що речовина, що сприяє регенерації клітин. Я підрахувала ефект від тривалого прийому. Щоденне вживання протягом п'яти років має з імовірністю в дев'яносто шість відсотків призвести до раптової і повної відмови нервової системи. Тобто до смерті.

- Господи Ісусе! Так це отрута?

- Зрештою - так. Виробники напевно це знають, отже, вони винні не тільки в незаконному збуті наркотичного засобу, а й в умисних убивствах.

Вона дала Вітні час переварити інформацію. Обидва знали, який вибухне скандал, коли і якщо преса пронюхає про її знахідку.

- Невідомо, чи знав Бумер про цю особливість препарату, - продовжила Єва, - проте він знав достатньо, щоб поплатитися життям. Я хотіла б продовжити розслідування цієї справи. А оскільки в мене є ще кілька слідчих справ, я б просила дати мені в допомогу сержанта Пібоді аж до розкриття вбивства.

- У Пібоді мало досвіду щодо наркотиків і вбивств, лейтенант.

- Зате в неї гарна голова і маса завзяття. Я могла б доручити їй координувати мої дії з діями лейтенанта Касто з відділу боротьби з наркотиками. Він теж використовував Бумера як інформатора.

- Згоден. А до розслідування вбивства цієї манекенниці залучіть Фіні. - Майор підняв брову. - Утім, як я бачу, ви це й так робите. Будемо вважати, що я вже віддав відповідне розпорядження, тільки треба все офіційно оформити. Адже вам доведеться мати справу з пресою.

- Нічого, я починаю до цього звикати. Надін Ферст якраз повернулася з відпустки. Я забезпечуватиму її обраною інформацією. Вона і "Канал 75" мої боржники. - Єва встала. - Не турбуйтеся, шеф. У мене є з ким порадитися. До того ж мені допоможе Фіні.

- Постарайтеся з усім цим розібратися, перш ніж вирушите у весільну подорож. - На обличчі Єви відбилася така гама суперечливих почуттів - збентеження, радості, страху, - що майор Вітні задоволено хмикнув. - Нічого, переживете, Далласе, я вам це гарантую.

- Тим паче що модельєр, який взявся пошити мені весільну сукню, перебуває в попередньому ув'язненні, - пробурмотіла Єва. - Дякую вам, пане майоре.

Вітні проводив її поглядом. Можливо, Єва цього ще не усвідомила, але йому здалося, що стіна, яка розділяла їх останнім часом, звалилася. І він був цим надзвичайно задоволений.

- Уявляю, в якому захваті буде моя дружина!

Фіні із задоволенням довірив Єві кермо і тепер блаженно байдикував. Вулиці були не надто завантажені, а на перешкоди, створювані туристичним транспортом, він, як уродженець Нью-Йорка, давно перестав звертати увагу.

- Чорт, вони ж обіцяли полагодити мені машину! Ти чуєш, Фіні? Що це за дзижчання?

Фіні слухняно прислухався до сторонніх шумів, що проникають у салон.

- Схоже на гудіння бджолиного рою.

- Три дні! - не вгамовувалася Єва. - Протримати машину три дні в ремонті - і ніякого толку! Стало навіть гірше, ніж було.

- Облиш, Далласе! - Він поплескав її по руці. - Навчися дивитися правді в очі. Змирися з простим фактом: твоя машина - купа металобрухту. Купи собі нову.

- Не хочу нову! - Єва вдарила кулаком по приладовій панелі. - Хочу їздити на цій, тільки без шумового супроводу.

Вона різко загальмувала на світлофорі і почала нетерпляче барабанити пальцями по керму. Звуки були такими загрозливими, що Єва не була впевнена, чи доберуться вони до місця.

- Де цей чортів будинок? - Дзижчання стало ще гучнішим, і вона знову вдарила кулаком по панелі. - Ми що, заблукали?

- Так, не пощастило твоєї техніці з господинею, - усміхнувся Фіні. - Тому, напевно, вона тебе весь час і підводить. Так я і кажу, - зачастив він, не давши Єві огризнутися, - моя дружина буде в повному захваті. Цей Джастін Янг грав коханця в "Нічних водоспадах".

- Мильна опера? - Єва скорчила гримасу. - Ви що, дивитеся "мило"?

- Подумаєш, естетка! Так, я іноді вмикаю "мильний" канал, щоб відпочити. Усі так роблять. Загалом, моя дружина від нього без розуму. Зараз він знімається в кіно, і вона купує всі фільми з його участю. Славний тип! А вже Джеррі Фітцджеральд... - Фіні мрійливо посміхнувся.

- Залиш свої розгнуждані фантазії при собі, приятелю.

- Це ж не тіло, а казка! Не те що в інших манекенниць - шкіра та кістки. - Він причмокнув і облизнувся, немов щойно з'їв велику порцію морозива. - Знаєш, чому мені подобається з тобою співпрацювати, Далласе?

- Тому що я гарна собою і до біса розумна?

- Це само собою. - Він закотив очі. - А ще тому, що, повернувшись додому, я біжу до дружини і насамперед викладаю, кого допитав за день. Тут тобі і мільярдер, і сенатор, і італійські аристократи, і кінозірки. Це неймовірно піднімає мій престиж!

- Я рада, що можу тобі допомогти. - Єва втиснула свій пом'ятий поліцейський ридван між міні-"Роллсом" і статечним "Мерседесом". - Головне, тримай себе в руках, коли ми будемо допитувати цього актора за третьою категорією.

- Я все-таки професіонал. - Фіні виліз із машини і посміхнувся, роздивляючись мармуровий фасад розкішної будівлі. - Ні, ти озирнися! Хотілося б тобі тут жити? Ох, вибач, я забув: тепер це для тебе все одно що нетрі.

- Пішов до біса, Фіні!

- Гаразд, дитинко, не ерепенься. - Він поклав руку їй на плече і повів до парадного. - Бути нареченою найбагатшої людини у світі зовсім не соромно.

- А я й не соромлюся. Просто не хочу про це поширюватися...

Заможні мешканці будинку могли собі дозволити і електронну систему охорони, і значного за розмірами воротаря. Показавши поліцейські значки, Єва і Фіні увійшли в

сяйний мармуровий вестибюль, заставлений розлогими папоротями й екзотичними квітами у величезних підлогових вазах.

- Показуха, - пробурмотіла Єва.

- Бачиш, як ти зазналася! - Фіні підійшов до внутрішнього екрана охоронної системи.

- Лейтенант Даллас і капітан Фіні, до Джастіна Янга.

- Одну хвилину, будь ласка, - прошепелів вкрадливий голос і за кілька секунд додав:

- Містер Янг на вас чекає. Прохання пройти в ліфт номер три. Всього найкращого!

- У яку гру ти волієш зіграти? - запитав Фіні дорогою нагору, поглядаючи на крихітну камеру в кутку ліфта. - Як зазвичай - у злого поліцейського і доброго поліцейського?

- Як не дивно, це найчастіше спрацьовує.

- Точно. Цивільні особи клюють із ходу.

- Давай почнемо просто: мовляв, вибачте за занепокоєння, ми цінуємо вашу співпрацю тощо. А якщо відчуємо, що він темнить, візьмемо його в оборот.

- Тільки, чур, я буду лиходієм!

- Погодись, Фіні, лиходій із тебе нікудишній.

Він спрямував на неї обурений погляд.

- Зате я старший за тебе за званням, Далласе.

- Але справу веду я. Крім того, у мене краще виходить лиходійська роль. Доведеться тобі з цим змиритися.

- Вічно мені доводиться зображати добренького! - простогнав він, виходячи слідом за Євою в яскраво освітлений хол, теж викладений мармуром.

Джастін Янг відчинив двері, немов підстерігав гостей. Єва одразу визначила про себе, що одяг він ретельно продумав. Усе мало свідчити про те, що добропорядний і благополучний громадянин має намір виступити в ролі поступливого свідка: дорогі вільні штани, розшита шовкова сорочка в тон штанів, модні сандалі на товстій підшві.

- Радий познайомитися, лейтенант Даллас, капітан Фіні. - Серйозний вираз на красивому обличчі з правильними рисами, чарівні чорні очі, хвиляста шевелюра, широка каблучка з оніксом на пальці простягнутої для потиску руки. - Прошу.

- Дякую, що погодилися нас прийняти, містере Янг.

Можливо, Єва справді зазналася, але квартира не справила на неї враження: їй завжди здавалося, що виставлене напоказ багатство свідчить про відсутність смаку.

- Така трагедія, такий жах!

Господар жестом запропонував гостям присісти на кутовий диван, завалений різнокольоровими атласними подушками. Навпроти дивана висіла величезна картина, що

зображала тропічний пляж на заході сонця. Цей мирний пейзаж налаштовував на спокійний, задумливий лад.

- Просто не вірється, що її більше немає! Це сталося так раптово і за таких жахливих обставин...

- Вибачте нас за вторгнення, - почав Фіні, граючи свою роль доброго поліцейського і намагаючись не витріщатися на численні сувеніри та кольорове скло. - Ми розуміємо, як вам зараз важко.

- Справді, ми з Пандорою були хорошими друзями. Що вам запропонувати? - поцікавився Янг, сидячи в глибокому кріслі.

- Нічого не треба, дякую. - Єва ніяк не могла прийняти зручну позу серед розсипу подушечок.

- А я, з вашого дозволу, вип'ю кави. Я живу на нервах відтоді, як дізнався про нещастя. - Янг нахилився до столика і натиснув на кнопку. - Одну каву, будь ласка. - Він відкинувся на спинку і через силу посміхнувся. - Мабуть, вас цікавить, де я перебував у момент її смерті? Я стільки разів виконував роль поліцейського, підозрюваного, навіть потерпілого, що знаю все напам'ять. Але в мене завжди було амплуа невинного!

Покоївка, одягнена в класичну уніформу, принесла склянну тацю з єдиною чашечкою на блюдці. Джастін обома руками підніс чашку до рота.

- Про час убивства точно не повідомляють, але я можу відзвітувати про свої заняття протягом усього вечора і ночі. Приблизно до опівночі я перебував у Пандори: вона влаштувала невелику вечірку. Ми з Джеррі - Джеррі Фітцджеральд - пішли разом, щоб випити в приватному клубі неподалік. Там, звісно, підтвердять, що бачили нас. Із клубу ми вийшли приблизно о першій годині ночі. Спочатку хотіли зайти ще кудись, але, чесно кажучи, і так достатньо випили і наспілкувалися з людьми. Тому ми поїхали просто сюди і не виходили до десятої ранку. У Джеррі була призначена репетиція. Коли вона пішла, я налив собі кави, увімкнув "Новини" - і дізнався про бідолаху Пандору.

- Що ж, це схоже на алібі, - пробурмотіла Єва; їй здалося, що розповідь прозвучала якось занадто завчено. - Але нам доведеться допитати міс Фітцджеральд, щоб усе підтвердити.

- Звісно. Чи не хочете зробити це негайно? Вона зараз відпочиває в сусідній кімнаті: смерть Пандори стала для неї потрясінням.

- Нехай відпочине ще, - дозволила Єва. - Ви сказали, що були з Пандорою хорошими друзями. Можливо, коханцями?

- Іноді траплялося, але в цьому не було нічого серйозного. Важливіше, що ми з нею оберталися в одних і тих самих колах. І якщо вже зовсім відверто, Пандора віддавала перевагу чоловікам, якими можна зневажати, яких легко взяти на переляк. - Янг поблажливо посміхнувся, даючи зрозуміти, що сам до цієї категорії чоловіків не належить. - Вона частіше звертала увагу на невдах, ніж на тих, хто домогся успіху. Пандора не любила, щоб хтось заважав їй грітися в променях слави, відволікаючи увагу на себе.

- З ким же вона перебувала в романтичному зв'язку до моменту смерті? - поцікавився Фіні в тон оповідачеві.

- Гадаю, відразу з кількома. З одним - вона називала його антрепренером, але, по-моєму, іронічно - вона познайомилася на якомусь курорті. Здається, на Гаїті. Був ще модельєр-початківець - за словами Джеррі, який подає великі надії. Чи то Мікеланджело, чи то Пуччіні, чи то Леонардо... Щось у цьому роді. Потім Пол Редфорд, відеопродюсер, він якраз був із нами того вечора...

Янг відсърбнув ще кави і наморщив лоб.

- Так, точно, Леонардо... Між іншим, на нашій вечірці через нього стався скандал. Вломила якась жінка і влаштувала з Пандорою справжню бійку. Це було б навіть кумедно, якби всі присутні так не зникнули.

Він картинно розвів у сторони випечені руки. "Непогано, - подумала Єва. - Добре відрепетировано, кожному словечку - свій час і місце".

- Нам із Полом довелося їх розбороняти.

- Жінка вдерлася у квартиру Пандори і накинулася на неї? - поцікавилася Єва.

- Не зовсім так. Бідолаха була чимось пригнічена, благала Пандору зглянутися, але та почала обзивати її брудними словами, а потім вдарила. - Джастін змахнув кулаком. - Ця жінка невисока на зріст, але їй теж палець у рот не клади: вона зуміла встояти на ногах і вчепилася Пандорі у волосся. Загалом, видовище не з приємних. Коли Пандора схопила її за горло, ми їх розняли. Та жінка забралася вся в крові. Не дивно: нігті в Пандори були як кинджали.

- Пандора подряпала їй обличчя?

- Ні, на обличчі, я думаю, залишиться тільки синяк. Я запам'ятав кілька довгих подряпин у неї на шиї. Боюся, я не зможу назвати вам ім'я тієї жінки: Пандора звала її тільки сукою та іншими ласкавими слівцями. Йдучи, вона ледве стримувала сльози і пригрозила Пандорі, що та пошкодує про свій вчинок. Це була б непогана репліка під завісу, якби вона не зіпсувала все враження, крикнувши, що кохання не знає перешкод.

"Цілком у дусі Мевіс", - подумала Єва.

- Як поводитися Пандора після її відходу? - запитала вона.

- Не знаходила собі місця, бісилася... Тому ми з Джеррі так рано пішли.

- А Пол Редфорд?

- Залишився - не знаю, чи надовго. - Джастін зі зітханням жалю поставив чашку на блюдце. - Було б небажально говорити про Пандору погано, коли вона вже не може за себе заступитися. Але що поробиш: іноді вона поводитися абсолютно неприпустимо. І не виносила, якщо їй перечили.

- А вам доводилося їй перечити, містере Янг?

- Я намагався цього не робити. - Він чарівно посміхнувся. - Мені дорогі моя кар'єра і зовнішність, лейтенанте. Утім, для моєї кар'єри Пандора не становила особливої небезпеки. Зате я чув і навіть спостерігав на власні очі, як у гніві вона псувала людям зовнішність. Повірте, вона перетворила нігті на кинджали не тільки для краси!

- У неї були вороги?

- Повнісінько, але більшість із них її боялися. Розуму не прикладу, у кого вистачило сміливості з нею розправитися. А судячи з того, що повідомляється про її смерть, навіть Пандора не заслуговувала такого жакливого кінця.

- Ми цінуємо вашу щирість, містере Янг. Якщо не заперечуєте, ми хотіли б просто зараз поговорити з міс Фітцджеральд. Тільки, вибачте, не у вашій присутності.

Він підняв витончену, тонку брову.

- О, розумію! Щоб я не міг подати їй який-небудь знак.

Єва посміхнулася.

- У вас було достатньо часу, щоб про все домовитися. Але ми все одно наполягаємо на такому варіанті бесіди.

Його гладка фізіономія злегка скривилася від цих її слів, що порадувало Єву. Він слухняно піднявся і вийшов у коридор.

- Ну, що скажеш? - тихо запитав Фіні.

- Що ми з тобою потрапили на театральну виставу.

- Повністю згоден. Проте якщо Фітцджеральд підтвердить, що всю ніч пробарахталася з ним у ліжку, то він чистий.

- Усе простіше простого: вони забезпечують одне одному алібі й обидва виходять сухими з води. Але нічого, ми заволодіємо дисками охоронних систем і з'ясуємо, коли вони повернулися і чи виходили знову.

- Після справи Дебласса я перестав довіряти записам охоронних камер.

- Якщо вони якимось чином обробили записи, цього не можна буде не помітити.

На її останнє зауваження Фіні чомусь відповів знайомим чмоканням любителя морозива, його очі стали маслянистими, він увесь підібрався, наче мисливський пес, що робить стійку на дичину. Єва обернулася, побачила Джеррі Фітцджеральд - і все зрозуміла; вона б не здивувалася, якби у Фіні вивалився і язик з рота.

Споглядаючи таку фігуру, справді можна було витріщати очі. Розкішні груди Джеррі з сосками, що стирчали, були ледь прикриті шовком кольору слонової кістки. Необхідність у подолі зовсім відпала б, якби він був коротшим хоча б ще на кілька міліметрів. Над одним коліном красувалося зображення червоної троянди, що розпустилася, інша нога, без малюнка, вражала своєю довжиною.

Що й казати, у Джеррі Фітцджеральд було чим похвалитися...

На її ніжному личку застиг мрійливо-сонний вираз, немов її потривожили в самий розпал сексуальної гри. Пряме синяво-чорне волосся ледь торкалося плечей. Рот у неї був великий, вологий і яскраво-червоний, очі сині, вії довгі, із золотими кінчиками.

Вона сіла в крісло млосно, як язичницька богиня кохання, і Єві довелося поплескати Фіні по коліну, щоб підтримати і заспокоїти колегу.

- Міс Фітцджеральд... - почала Єва.

- Так? - відгукнулася Джеррі голосом, що викликав асоціацію з димком жертвовного багаття. Чарівні очі ковзнули по Єві й зупинилися на Фіні, у якому Джеррі безпомилково вгадала більш вдячного слухача.

- Який жах, капітане! Я перепробувала всі способи розслаблення, навіть прогулялася парком, що майже завжди мені допомагає, але все без толку: у голові, як і раніше, цей

кошмар. - Вона здригнулася, заплющила очі й піднесла руки до свого неповторного обличчя. - Напевно, я виглядаю як відьма...

- Ви чудові! - пролепетав Фіні. - Прямо як казка! Та ви...

- Полегше! - шепнула йому Єва і для вірності злегка рушила ліктем у бік. - Ми розуміємо, як ви засмучені, міс Фітцджеральд, адже Пандора була вашою подругою.

Джеррі розплющила очі й боязко посміхнулася.

- Я могла б вам відповісти ствердно, але ви дуже швидко дізнаєтеся, що ми не товаришували, а тільки терпіли одне одного. Нам доводилося це робити: адже ми займалися одним і тим самим ремеслом. Відверто кажучи, ми один одного не виносили.

- Але вона вас запросила до себе на вечірку...

- Це тому, що їй хотілося бачити Джастіна, а ми з ним зараз дуже близькі. Але нам із Пандорою справді вдавалося співпрацювати, у нас навіть було кілька спільних проєктів.

Джеррі встала - чи то щоб ще раз продемонструвати своє тіло, чи то не бажаючи викликати прислугу. Взявши з буфета в кутку графин у формі лебедя, вона налила в склянку якусь яскраво-блакитну рідину.

- Хочу підкреслити, що, незважаючи ні на що, я щиро засмучена її трагічною смертю. Жахливо усвідомлювати, що існують люди, які сплячуться такою лютою ненавистю... У мене та сама професія, я так само привертаю до себе увагу. Я вже не жива людина, а ходячий образ, яким була і Пандора. Раз це сталося з нею... - вона зробила жадібний ковток. - Значить, може трапитися і зі мною! Це одна з причин, чому я вирішила залишитися в будинку Джастіна доти, доки не буде знайдено вбивцю.

- Розкажіть, чим ви займалися і де перебували в ніч убивства.

Джеррі розширила очі.

- Мене підозрюють? Це навіть приємно! - Вона повернулася до крісла і сіла, склавши ноги таким провокаційним чином, що Єва відчула, як Фіні завібрував. - На жаль, мушу вас розчарувати: мене вистачало тільки на словесну відповідь. А найчастіше вона навіть не здогадувалася, що я її засуджую. Пандора не вирізнялася великим розумом і не розуміла натяків. Тож...

Джеррі знизала плечима і повідала приблизно те ж саме, що Джастін, з єдиною різницею, що більш детально запам'ятала, як скандалили Пандора і Мевіс.

- Зізнатися, я за неї вболівала. Не за Пандору, зрозуміло, а за ту крихітку. Стильна штучка, екзотична і така, що запам'ятовується. Щось середнє між волоцюгою й амазонкою. Вона не збиралася здаватися, але Пандора, напевно, задушила б її, якби не втрутилися Пол і Джастін. Пандора ж була дуже сильною, не вилазила з "качалки", щоб бути у формі. Одного разу я на власні очі бачила, як вона відкинула на інший кінець кімнати свого асистента за те, що він неправильно позначив перед виходом на подіум предмети її туалету.

Джеррі махнула рукою, висунула шухляду зі столика і дістала емальовану коробку. Взявши дивовижну червону сигарету, вона закурила і випустила цівку ароматного диму.

- Та жінка намагалася з нею домовитися, пропонувала якісь умови. Йшлося про Леонардо, модельєра. По-моєму, у Леонардо з цією волоцюгою роман, а Пандора відмовлялася зняти з нього повідець. Я знаю, що він збирається найближчим часом демонструвати свої моделі... - Джеррі посміхнулася котячою посмішкою. - Тепер, коли Пандори немає в живих, настала моя черга запропонувати йому допомогу!

- Раніше ви не мали стосунку до його шоу?

- Досі там усім заправляла Пандора, і, треба сказати, це не йшло Леонардо на користь. Так, ми з нею брали участь у спільних проектах, але їй не все однаково легко давалося. Зовнішність у неї, звісно, була що треба, фігура й постава теж, але, коли виникала потреба повторити текст або посміхнутися з екрана, вона перетворювалася на деревинку. Просто колода якась! Зате в мене це непогано виходить. - Джеррі склала губи бантиком і знову випустила дим. - Я взагалі збираюся перекваліфікуватися в актриси. Але показати моделі цього хлопця було б для мене корисно в сенсі реклами. Якщо це звучить бездушно - вибачте. - Вона знизала алебастровими плечима. - Що поробиш, життя є життя!

- Вона загинула у вдалий для вас момент, - зауважила Єва.

- Коли удача пливе в руки, я не відвертаюся. Але вбивство - не мій стиль, лейтенант. - Джеррі знову повела плечима. - Це скоріше в стилі самої Пандори.

Вона нахилилася вперед, не звертаючи уваги на те, що в такій позі її платтячко взагалі перестало що-небудь приховувати.

- Я сказала вам правду. Я всю ніч провела з Джастіном і не бачила Пандору після дванадцятої години. Буду з вами до кінця чесною: я її не переварювала, вона була моєю суперницею - і не тільки в професійній сфері. Пандора мріяла відібрати в мене Джастіна, просто щоб заподіяти мені біль. Цілком можливо, вона домоглася б свого. Але через

чоловіків я теж не вбиваю. - Вона кинула на Фіні виразний погляд. - Он їх скільки навколо, таких славних! А головне, якби вам захотілося зібрати всіх, хто її ненавидів, то вони не помістилися б у її квартирі. Я - лише одна з багатьох.

- У якому вона була настрої в ніч своєї загибелі?

- У дуже навіть піднесеному. - Настрій самої Джеррі миттєво змінився: вона раптово закинула голову і зареготала. - Не знаю вже, чим вона користувалася, але оченята в неї виблискували будь здоров! Загалом, дівчина була на взводі.

- Міс Фітцджеральд, - почав Фіні тоном, що перепрошує, - ви хочете сказати, що Пандора приймала заборонені збуджувальні засоби?

Джеррі трохи забарилася, потім пересмикнула плечима.

- Від дозволених однаково жодної користі! Хіба від них так заведешся? А їй того вечора було добре - то-то вона розійшлася! Загалом, те, чого не давав наркотик, вона добирала, сьорбаючи шампанське.

- Вам і решті гостей пропонували у неї в будинку наркотики? - запитала Єва.

- Особисто мені нічого не пропонували. Утім, вона знала, що я не вживаю наркотиків. Моє тіло - священний храм.

Вона посміхнулася, помітивши, що Єва втупилася на її склянку.

- Білковий напій, лейтенант. Чистий протеїн. А це, - вона показала свою тонку сигарету, - трава травною плюс крапля заспокійливого. Занадто часто я спостерігаю, як знаменитості через наркотики перетворюються на ніщо. А особисто я зібралася в тривалий політ. Я дозволяю собі всього три такі цигарки на день, іноді - стаканчик вина. Жодних штучних стимуляторів і "таблеток щастя"! А от Пандора... - Джеррі поставила склянку. - Пандора ковтала все, що траплялося їй під руку.

- Вам відоме ім'я людини, яка постачала їй наркотики?

- Мені не спадало на думку її питати. Мені це було нецікаво. Але, якщо хочете знати мою думку, того вечора вона спробувала щось новеньке. Ніколи не бачила її в такому піднесеному настрої і, як мені не боляче це визнавати, такою молодою і красивою. Навіть шкіра в неї помолодшала! Від неї виходило якесь сяйво... Сторонній, очевидно, вирішив би, що вона провела кілька днів у салоні краси, але мені краще знати. Ми обидві відвідуємо "Парадайз", і того дня її там не було. Загалом, я запитала її, у чому фокус, а вона тільки посміхнулася і відповіла, що відкрила секрет краси і збирається на цьому нажитися.

- Цікаво, - видавив Фіні, плюхнувшись на сидіння Євиної машини. - Ми поговорили з двома з трьох людей, які останніми бачили потерпілу, і обидва її на дух не переносили.

- Вони могли б зробити це разом, - задумливо відгукнулася Єва. - Фітцджеральд знайома з Леонардо і хоче з ним працювати. Що може бути простіше? Забезпечити одне одному алібі - і справа в капелюсі.

Фіні поплескав себе по кишені, де лежали касети із записами охоронних відеокамер.

- Ось подивимося записи, тоді й поговоримо. Знаєш, мені чомусь здається, що ми в принципі помиляємося щодо мотиву. Той, хто це зробив, хотів не тільки її вбити. Йому навіщось знадобилося знищити обличчя. Як би там не було, убивцю охоплювала страшна лють. По-моєму, жоден із допитаних на таке не здатен.

- Навіть ангела можна перетворити на звіра, треба тільки натиснути потрібні кнопки. Хочу зазирнути в "Зигзаг", щоб перевірити розповідь Мевіс. Ще треба призначити зустріч із продюсером. Доручи одному зі своїх хлопців перевірити таксомоторні компанії. За кермо Пандора тієї ночі не сідала, а я щось не дуже собі уявляю нашу героїню, яка вирушає до Леонардо в метро або на автобусі.

- Зараз. - Він узявся за стільниковий телефон. - Якщо вона скористалася таксі або викликала лімузин, ми отримаємо відповідь уже за кілька годин.

- Добре. Заодно дізнайся, їхала вона одна чи з супутником.

Вдень у "Зигзазі" було порожньо: заклад явно оживав ближче до ночі. При світлі дня сюди заглядали здебільшого туристи і квапливі городяни, які не звертали уваги на убогість інтер'єру і погане обслуговування. Клуб вночі тону в вогнях, але за безжального ранкового сонця демонстрував усю свою застарілість і занедбаність. Проте якийсь ореол загадковості, що оточував його в темряві, зберігався і зараз.

Музика тут не затихала ні на хвилину, але після заходу сонця вона перетворювалася на гуркіт, що рве барабанні перетинки. Головна роль в інтер'єрі закладу відводилася двом обертовим танцмайданчикам, які починали рухатися о дев'ятій вечора. Зараз вони були

порожніми і являли собою сумне видовище, демонструючи незліченні подряпини, залишені каблуками танцюристів.

На обід у "Зигзазі" пропонували сандвічі та салати, названі на честь покійних рок-зірок. Сьогодні наголос робили на вибухову суміш із бананів, цибулі та арахісового масла; стверджували, що це була улюблена страва Елвіса Преслі.

Єва і Фіні сіли на високі табурети біля стійки, замовили чорну каву і розговорилися з барменкою.

- Ви працюєте в нічну зміну? - запитала Єва.

- Ні, тільки в денну.

Барменка поставила перед Євою чашку з кавою. Це була рум'яна і доволі пишна особа, яка ніби зійшла з рекламного ролика про користь здорової їжі.

- Чи є хто-небудь у нічній зміні, з десятої до третьої ночі, хто звертає увагу на клієнтів, може їх запам'ятати?

- Тут усі намагаються не звертати одне на одного уваги, - насупилася барменка.

Єва дістала з кишені поліцейський значок і поклала його на стійку.

- Може, це комусь освіжить пам'ять?

- Поняття не маю. - Барменка знизала плечима. - Слухайте, у нас тут пристойне місце. У мене вдома дитина, тому я працюю тільки вдень, я взагалі з обережністю вибираю місце роботи. Перш ніж сюди піти, я наводила довідки і випитувала. У Деніса приємна обстановка, самі бачите. Іноді тут, звісно, стає дикуватю, але він намагається не знімати з казанка кришку.

- Хто такий Деніс, де його можна знайти?

- Його кабінет нагорі. Підніміться драбинкою он там, праворуч, за стійкою. Деніс - господар клубу.

- Гей, Далласе, може, спершу перекусимо? - заканючив Фіні, поспішаючи за Євою. - Мені захотілося спробувати "Джона Леннона".

- Не раджу.

Мабуть, Деніса вже попередили про цікавих відвідувачів. Ледве вони піднялися нагору, дзеркальна панель у стіні відсунулася, і поліцейські побачили невисокого чоловіка з акуратною рудою борідкою і по-чоловічому підрубаним чорним волоссям.

- Ласкаво просимо в "Зигзаг", панове, - вимовив він тихо, майже пошепки. - Якісь проблеми?

- Нам необхідна ваша допомога, містере...

- Деніс, просто Деніс. Навіщо завантажувати пам'ять прізвищами?

Він запросив їх до кабінету. Карнавальна атмосфера залишилася за порогом: офіс виявився по-спартанськи суворим і тихим.

- Моє святилище, - пояснив Деніс, насолоджуючись враженням, яке справив на гостей різкий контраст між шумом і метушнею ззовні і цілковитою тишею всередині. - Оцінити принади шуму і штовханини можна тільки за умови, що є можливість випробувати прямо протилежне. Присядете?

Єва опустила на жорсткий стілець із прямою спинкою, Фіні, похитнувшись, вчинив так само.

- Ми перевіряємо одну з ваших учорашніх клієток. - Єва показала Денісу свій значок. - Можливо, на неї звернув увагу хтось із офіціантів, які працювали у вечірню зміну. Наскільки я знаю, вона розплачувалася за допомогою кредитної картки. Не могли б ви...

- Навіщо ж турбувати офіціантів? Який час вас цікавить?

- Десять між одинадцятим вечором і годиною ночі.

Деніс підійшов до письмового столу, вставив касету у відеоустановку, натиснув на клавішу, і кабінет одразу затопив шум. На невеликому екрані було буйство фарб, рух. Поборовши здивування, Єва зосередилася. Їм показували клуб у розпал веселощів. Здавалося, зарозуміла вища істота-небожитель оглядає з небес смертних, які нічого не підозрюють, що веселяться. Це порівняння дуже пасувало Денісу, аскетичному мешканцю другого поверху, який з усмішкою спостерігав за Євиною реакцією.

- Якщо хочете, я можу прибрати звук.

Запанування тиші виявилось ще більш несподіваним, ніж нещодавня шумова атака. Тепер у рухах відвідувачів вбачалася непристойність. Танцюристи смикалися на обертових майданчиках, різнокольорові спалахи вихоплювали з темряви їхні обличчя, фіксували вирази радості, екстазу, розгнужданості. За боковим столиком розвивалася сварка: судячи з жестів учасників, словесні аргументи ось-ось мали змінитися рукоприкладством. За іншим столиком, навпаки, люб'язничала парочка: багатозначні погляди та інтимні дотики не потребували коментарів.

Потім Єва побачила Мевіс. Та була сама.

- Можете збільшити? - запитала Єва, тицьнувши пальцем у кут екрана.

- Звичайно.

Єва хмурилася, втупившись на Мевіс, яка наближалася. Коли вона вперше з'явилася в кадрі, було без чверті дванадцята ночі. Під оком у Мевіс було видно синяк. Коли вона повертала голову, відшиваючи чіплявся, камера скрупульозно фіксувала подряпини у неї на шиї. Але не на щоці! Помітивши це, Єва впала духом. Яскраво-синя сукня Мевіс була злегка порвана на плечі, але ще не перетворилася на рвану ганчірку.

Мевіс дала від воріт поворот ще якомусь чоловікові, потім осушила склянку і поставила на стійку поруч із двома вже порожніми. Встаючи, вона похитнулася, але, розкинувши руки, втримала рівновагу і з гидливим виглядом проштовхалася крізь натовп до виходу.

Це сталося о вісімнадцять хвилин на першу.

- Знайшли, що шукали?

- Так, дякую. Зізнатися, не очікувала, що ваш клуб обладнаний камерами стеження.

Деніс усміхнувся і відключив зображення.

- Ця жінка заглядає до нас у клуб не вперше. Але зазвичай вона товариськіша, любить потанцювати, іноді навіть співає. По-моєму, у неї навіть оригінальний талант. Вона вміє сподобатися відвідувачам. Хотите дізнатися її ім'я?

- Я і так знаю, хто вона така.

- У такому разі... - Він підвівся. - Сподіваюся, міс Фрістоун не чекають неприємностей.

Щось у неї тут невеселий вигляд...

- Хотите ордер на вилучення касети чи самі віддасте?

Деніс підняв яскраво-руду брову.

- Сам віддам, і з радістю! Чим ще можу бути вам корисним?

- Поки що нічим. - Єва взяла касету і поклала до себе в сумку. - Вдячна вам за співпрацю.

- Яке життя без взаємодопомоги?

- Дивний тип! - буркнув Фіні, коли вони спустилися в зал.

- Зате не витрачає даремно часу. Я все-таки сподівалася, що Мевіс пом'яли під час її забігу по нічних клубах: подряпали обличчя, порвали одяг. Але, як бачиш...

- Бачу. - Зголоднілий Фіні сів за столик і замовив "Джона Леннона". - Тобі б теж не завадило заморити черв'ячка, Далласе. А то одні хвилювання і робота.

- Обійдуся. Я не надто знайома з нічними клубами, але якщо у Мевіс був намір дістатися до Леонардо, то звідси вона мала вирушити в південно-східному напрямку. Давай прикинемо, де вона влаштувала наступний привал.

- Зараз. Тільки перекушу.

Замовлення принесли дуже швидко, і Фіні з насолодою впився зубами в сандвіч.

- Смачно! Недарма мені завжди подобався Леннон.

- Чудовий спосіб жити вічно...

Єва і без того сиділа як на голках, а тут ще пролунав писк стільникового телефону.

- Результати лабораторного аналізу, - прошепотіла вона Фіні. - Я просила відразу мені зателефонувати.

Рапорт був коротким і вичерпним. Під нігтями вбитої виявлено частинки шкіри Мевіс, і тільки її. На знарядді вбивства - теж тільки її відбитки. Кров на місці злочину належить тільки вбитій і Мевіс.

- Так, Далласе, ситуація не з приємних, - пробурмотів Фіні, у якого одразу пропав апетит, коли Єва познайомила його зі змістом рапорту. Обидва довго мовчали.

Телефон запищав знову. Цього разу лейтенанта Даллас викликав прокурор Джонатан Гартлі.

- Ми видаємо ордер на арешт Мевіс Фрістоун за підозрою у вбивстві другого ступеня, - повідомив він. - Можете отримати його негайно.

- Ці теж не витрачають часу дарма, - резюмував Фіні.

Вона хотіла зробити це без свідків. Нехай Фіні тим часом розкопує дрібниці, що говорять на користь Мевіс. Підозрювану належало затримати, і Єва не могла доручити це нікому іншому.

Проте вона зраділа, коли двері відчинив Рорк.

- Твоє обличчя виразніше за будь-які слова. - Він стиснув її щоки долонями. - Мені дуже шкода, Єво.

- Я приїхала з ордером на арешт. Доведеться її забрати. Нічого іншого не залишається.

- Знаю. Іди до мене. - Він притиснув її до себе, і вона притулилася чолом до його плеча. - Ми знайдемо для неї пом'якшувальні обставини, адже так?

- Нічого з того, що я знайшла, не може їй допомогти, Рорк! Становище тільки погіршується. Усі викривальні докази в наявності. Та ще мотиви і час злочину... Якби я її не знала, то ні хвилини не сумнівалася б, що вбивця - вона!

- Ти її знаєш, ось у чому річ...

- Уявляю, як вона злякається! - Єва, сама налякана, подивилася на сходи, знаючи, що на другому поверсі чекає рішення своєї долі Мевіс. - У прокуратурі сказали, що не перешкоджатимуть звільненню під заставу, але їй усе одно потрібен адвокат. Рорк, мені дуже неприємно тебе про це просити, але...

- Просити й не треба. Я вже звернувся до найкращих адвокатів у кримінальних справах у країні.

- Я не зможу тобі за це відплатити.

- Єва...

- Я не про гроші. - Вона глибоко зітхнула і схопила його за руки. - Адже ти її до пуття не знаєш, але все одно віриш у її невинність, тому що в це вірю я. Ось за що я не зможу тобі відплатити. Все, йду за нею.

- Напевно, ти не захочеш, щоб тобі заважали, - сказав Рорк, і Єва вкотре здивувалася тому, що він усе розуміє. - Я сам сповіщу її адвокатів. Як звучить обвинувачення?

- Убивство другого ступеня. Боюся, мені доведеться витримати атаку преси: репортери обов'язково пронюхають, що ми з Мевіс давні знайомі. - Вона пригладила розпатлане волосся. - Тебе теж не залишать у спокої...

- Думаєш, це мене турбує?

Вона слабо посміхнулася.

- Сподіваюся, що ні. Не знаю, скільки це займе часу, але постараюся витягнути її з в'язниці якомога швидше.

- Єва! - покликав Рорк, коли вона вже почала підніматися сходами. - Мевіс теж на тебе сподівається. І не дарма.

- Молю бога, щоб ти мав рацію.

Зібравшись з духом, вона повільно підійшла до дверей Мевіс і постукала.

- Заходьте, Соммерсет. Я ж сказала, що сама спущуся і спробую піріг... О! - Мевіс від'їхала в кріслі від комп'ютера, на якому складала нову пісню. Намагаючись поліпшити собі настрій, вона одягла яскраво-синій обтислий костюм і відтінила йому в тон волосся. - Я думала, це Соммерсет.

- З пирогом?

- Ага. Він подзвонив і сказав, що кухар спек піріг із шоколадною начинкою. Соммерсет знає, що це моя слабкість. Дивно: ви з ним не ладнаєте, але зі мною він дуже ласкавий.

- Це тому, що він одного разу бачив тебе голою.

- Ти думаєш? Що ж, значить, усе дуже вдало вийшло. - Вона нервово клацнула нігтями по клавіатурі. - От якби він запідозрив, що я поклала око на Рорка, я не дочекалася б від нього милості. У житті не бачила такої відданості! Можна подумати, що Рорк йому син рідний, а не господар. Якщо хочеш перетворити Соммерсета на свого ворога - зазіхни на Рорка! До речі, те, що ти поліцейський, тільки погіршує справу: здається, у Соммерсета на вашого брата здоровенний зуб. Наче він колись...

Мевіс раптово замовкла і затремтіла всім тілом.

- Вибач, Далласе, я базікаю як маленька. Просто мені страшно. Ти ж знайшла Леонардо? Щось не так, я відчуваю. Він поранений? Вбитий?

- Ні, живий-здоровий. - Єва перетнула кімнату і присіла на ліжко. - Сам з'явився сьогодні вранці в поліцію. Поріз на руці, але в іншому все гаразд. Уяви собі, вчора ввечері

вас із ним відвідала одна й та сама думка - побачитися. Він напився і поповз до тебе, а по дорозі розпоров собі руку об порожню пляшку, яку розбив, падаючи.

- Він був п'яний?! - Мевіс підскочила. - Адже він майже не п'є! Він знає, що йому не можна. Він розповідав мені, що якщо перебере, то витворяє казна-що і потім нічого не пам'ятає. Його це лякає, тому... То, виходить, він прийшов до мене? - Її погляд потеплішав. - Як мило! Не знайшов мене - і вирушив до тебе?

- Він прийшов до мене, щоб зізнатися у вбивстві Пандори.

Мевіс відсахнулася, немов її вдарили.

- Не може бути! Леонардо мухи не образить! Він не здатний на насильство. Просто він вигороджує мене...

- Він ще нічого не знав про твою участь у подіях. Леонардо нічого не пам'ятає про вчорашній вечір, але вважає, що посварився з Пандорою, зчепився з нею - і вбив.

- Повна нісенітниця!

- Судячи з усіх доказів, так. - Єва потерла втомлені очі й не одразу прибрала руки від обличчя. - Він порізався об пляшкове скло. На місці злочину його крові не виявлено, а на його одязі не було крові Пандори. Поки що ми не маємо повної картини того, як він провів вечір і ніч, але нам нема в чому його звинуватити.

Єва бачила, що Мевіс ще не розуміє, куди вона хилить.

- Ось і добре. Як я щаслива, що ти йому не повірила.

- Рішення ще не остаточне, але наразі він поза підозрою.

- Слава богу! - Мевіс присіла на ліжко поруч із Євою. - Коли я можу його побачити, Далласе? Нам із Леонардо треба вирішити, як жити далі.

- Боюся, з цим доведеться трохи зачекати... - Єва міцно заплющила очі, потім боязко розплющила повіки і змусила себе поглянути на Мевіс. - Я маю попросити тебе про послугу - найбільшу, про яку тебе коли-небудь просили.

- Ти хочеш повідомити мені щось жахливе?

- Так. - Єва бачила, як слабка посмішка Мевіс змінюється виразом відчаю. - Ти повинна повністю мені довіритися. Повірити в мій професіоналізм і знати, що повз мою увагу не прослизне жодна дрібниця. Ти зобов'язана пам'ятати, що я - твоя найкраща подруга, яка тебе любить...

Мевіс переривчасто дихала, сухі очі горіли, рот пересох.

- Ти мене заарештуєш?!

- Ми отримали дані лабораторних аналізів. - Єва стиснула руки Мевіс. - Вони не виявилися для мене сюрпризом, тому що я від самого початку знала, що все підлаштовано. Я нічого іншого не чекала, Мевіс. Сподівалася, що встигну знайти докази, які вказують на когось іншого, але не вийшло. Зараз цим займається Фіні. Він - найдосвідченіший фахівець, можеш мені повірити. Рорк уже звернувся до найкращих адвокатів, які тільки існують. Залишається сама процедура, а її боятися не варто.

- Ти заарештовуєш мене за підозрою у вбивстві?

- У вбивстві другого ступеня. Це теж невелика лазівка, хоча тобі, звісно, так не здається. Річ у тім, що в цих випадках прокуратура дозволяє звільнення під заставу. Не мине й кількох годин, навіть пиріг охолонути не встигне, а ти вже повернешся.

Однак Мевіс зациклилася на одному. "Убивство, вбивство!" - лунало в її вухах.

- Ти заборониш мене в камері...

- Ненадовго, клянуся! Фіні якраз зараз організовує попереднє слухання справи. У нього безліч аргументів. Суддя призначить суму застави, і ти вийдеш на свободу.

"Але тобі доведеться сидіти під замком, щоб не піддаватися нападам журналістів, - додала вона подумки. - Це теж буде ув'язненням, нехай комфортабельним, в оточенні друзів".

- Як просто це в тебе звучить!

- Ні, все буде непросто, але тебе має підтримувати впевненість, що на твоєму боці двоє найкращих поліцейських. І пам'ятай про всі свої права. Дочекайся адвокатів, не говори мені того, про що можна промовчати. Іншим узагалі нічого не кажи. Ти добре мене зрозуміла?

- Гарзд. - Мевіс вивільнила руки і встала. - Берися за справу, Далласе.

Єва повернулася додому пізно ввечері, коли все вже залишилося позаду. Заставу було внесено, всі необхідні розпорядження виконано, і тепер вона сподівалася, що Мевіс прийняла снотворне і заснула.

Вона ще не бачила подругу після звільнення: Фіні на її прохання сам передав Мевіс під опіку Рорка. У Єви були інші справи. Найважчим етапом виявилася прес-конференція.

Як вона й очікувала, журналісти пронюхали про її дружбу з Мевіс і посилено натякали на зіткнення особистих інтересів із професійними обов'язками. Єву врятував майор Вітні: заявив, що повністю довіряє лейтенанту Даллас у розслідуванні цієї справи.

Розмовляти віч-на-віч з Надін Ферст виявилося набагато простіше. Колись Єва врятувала їй життя, і тепер залучити журналістку на свій бік не становило труднощів. Можливо, Надін і жадала сенсації, але вона вірила Єві і не могла її підвести. Відтепер Мевіс могла розраховувати на прихильність "Каналу 75".

А потім Єва зробила вчинок, який здивував її саму: за власною ініціативою зателефонувала доктору Мірі, штатному психологу управління, і домовилася про зустріч.

"Зустріч можна скасувати, - нагадала вона собі, протираючи втомлені очі. - Напевно, так і треба зробити".

- Як ви пізно, лейтенанте! Міс Фрістоун сподівалася застати вас удома.

Єва впустила руки. З кімнати праворуч від неї безшумно з'явився Соммерсет, вдягнений, як завжди, у все чорне, з незадоволеним виразом на суворій фізіономії. Єва знала: він ненавидить її майже так само віртуозно, як керує будинком.

- Обійдуся без ваших доган, Соммерсет.

Але він раптово перегородив їй шлях.

- Раніше я вважав, що за своїх незліченних недоліків ви хоча б є достойним професіоналом. Тепер я переглянув свою думку. Людині, яка цілком від вас залежить, ви й то не можете бути хорошим другом!

Єва сторопіла: ніколи раніше Соммерсет не дозволяв собі нічого подібного.

- Невже ви уявляєте, що після всього того, що мені довелося пережити за день, вам вдасться мене зачепити?

- Ні, вас ніщо не зачіпає, лейтенанте. Вам незнайома вірність, і це перетворює вас на ніщо. Навіть менше ніж на ніщо!

- Може, у вас є пропозиції, як мені слід було вчинити? Може, треба було попросити Рорка посадити Мевіс у літак і відправити на який-небудь безлюдний острів, де до неї не дотягнуться? Нехай собі все життя ховається!

- Тоді їй, принаймні, не довелося б увесь вечір ридати, щоб потім заснути від знемоги.

Стріла влучила точно в ціль - у незахищене серце. Втому як рукою зняло - її замінив біль.

- Забирайся з дороги, Соммерсет, і більше не попадайся мені на очі!

Єва обігнула дворецького і мало не пустилася від нього бігом. Увійшовши до спальні, вона застала Рорка за переглядом запису її прес-конференції.

- Ти трималася молодцем, - похвалив він, встаючи. - Повна холонокровність під таким тиском!

- Перед тобою справжній професіонал. - Вона увійшла у ванну і почала роздивлятися себе в дзеркалі. Бліда жінка з тінями під очима, зі скорботною складкою біля рота, на обличчі - вираз безнадійності.

- Ти робиш усе, що в твоїх силах, - пролунав за її спиною голос Рорка.

- Ти запросив хороших адвокатів. - Єва ввімкнула холодну воду і підставила обличчя під струмінь. - Вони влаштували мені справжній допит. Я трималася - що ще мені залишалося? Дуже вмілі хлопці. Коли я наступного разу потягну в каталажку подругу, обов'язково найму цих же. - Вона зарилася обличчям у рушник.

- Коли ти востаннє їла?

Єва похитала головою: ця тема не становила для неї інтересу.

- Репортери, як завжди, жадають крові. А я для них - чудова здобич. Мене вважають вискочкою: адже я завоювала популярність завдяки лише двом гучним справам. Дехто спить і бачить, щоб я отримала по носі! Уявляєш, як підніметься рейтинг їхніх каналів?

- Мевіс тебе не засуджує.

- Я сама себе засуджую! - вибухнула Єва, відкидаючи рушник. - Сама! Я просила її мені довіритися, обіцяла все взяти на себе. А що вийшло? Арешт, відбитки пальців, фотографування анфас і в профіль - ціла кримінальна справа! А цей жахливий двогодинний допит? Я замкнула Мевіс у камері, звідки її визволили найняті тобою адвокати під заставу, сплачену тобою ж. Ненавиджу себе!

Напруга нарешті вихлюпнулася назовні: вона закрила обличчя руками і розридалася.

- Саме час розслабитися. - Рорк легко, наче пушинку, взяв її на руки й поніс до ліжка.

- Побачиш, тобі полегшає.

Він не випускав її з обіймів, гладив по голові. Її сльози завжди проливалися як злива після бурі, що довго назрівала, а не як раптовий легкий дощик. Єва взагалі не відала легких шляхів.

- Мені ніщо не допоможе! - видавила вона.

- Допоможе, допоможе. Тобі зараз просто необхідно поспати. Ти перестанеш відчувати провину, бо насправді ні в чому не винна. Завтра ти прокинешся зі світлою головою.

Після ридань Єва ніяк не могла відновити дихання. Голова, здавалося, ось-ось лопне від болю.

- Я маю попрацювати, записати імена та версії...

"Дудки, - Рорк був налаштований рішуче. - Не дозволю!"

- Почекай, спершу поїж. - Не чекаючи заперечень, Рорк потягнув її на кухню. - Навіть такому досконалому мотору, як твій організм, потрібно іноді заправлятися паливом. Крім того, я повинен тобі дещо розповісти.

- Я не можу даремно витрачати час!

- Ти витратиш його не даремно.

"П'ятнадцять хвилин", - вирішила вона, вловивши чарівний аромат.

- Нашвидку поїмо і коротко поговоримо, гаразд? - запропонувала Єва, витираючи очі. Вона ще не вирішила, соромитися прориву греблі й бурхливих сліз чи визнати, що їй полегшало. - Вибач, що я так ганебно розревілася...

- Можеш ревіти в моїй присутності скільки влізе. - Рорк поставив перед нею димлячий омлет і повну чашку, сів навпроти і спрямував погляд прямо в її розпухлі від сліз очі. - Я тебе обожнюю.

Єва спалахнула. Ніхто, крім нього, не міг увігнати її у фарбу.

- Нема чого мене відволікати! - Вона схопила виделку. - Від цих промов я завжди гублюся і забуваю, як у таких випадках слід відповідати. - Вона спробувала омлет. - Скажімо, так: напевно, ти - це найкраще з усього, що коли-небудь зі мною відбувалося.

- Підійде.

Єва взяла чашку, зробила ковток і скривилася.

- Це не кава!

- Чай - для різноманітності. Заспокійлива суміш. Досить із тебе кофеїну.

- Напевно... - Омлет був чудовий, пальчики оближеш, для суперечки в неї все одно не вистачило б сил, тому вона слухняно ковтнула ще. - Смачно! Гаразд, викладай, про що ти мені збирався розповісти.

- Я знаю: ти дивуєшся, чому я не звільняю Соммерсета, хоча він із тобою не дуже ввічливий.

- Та він просто на дух мене не переносить! Але я не дивуюся. Це твоя справа.

- Ні, наше, - заперечив Рорк.

- Загалом, зараз я не хочу про нього чути.

- Мова не стільки про нього, скільки про мене. Я хочу розповісти тобі про одну подію, у якій ти, можливо, побачиш зв'язок із власними відчуттями. - Рорк почекав, поки вона відпила чай. За його розрахунками, часу на розповідь мало вистачити. - У ранній молодості, ще коли я був дублінською вуличною шпаною, я познайомився з одним чоловіком і його донькою. Дівчинка була справжнім янголятком: сама рожева, волосся золоте, райська усмішка... Вони промишляли шахрайством і непогано заробляли. Я на той час теж займався чимось схожим, але мені подобалося розмаїття, тому я до того ж нишпорив по кишнях. Мій батько ще був живий, коли я познайомився з Соммерсетом - він, щоправда, ще не носив тоді це ім'я - і його дочкою Марленою.

- Отже, він - колишній шахрай? - Єва їла з дедалі більшим апетитом. - Так і знала, що в нього темне минуле!

- Зате світла голова. Я в нього багато чого навчився. Сподіваюся, він у мене теж. Так чи інакше, одного разу, коли татусь відлупцював мене з іще більшим ентузіазмом, ніж зазвичай, він підібрав мене на задвірках, де я валявся непритомний, забрав до себе і виходив. На лікаря грошей у нього не вистачило, а медичної страховки у мене не було. Зате було зламано кілька ребер, струс мозку, вивих плеча...

- Бідненький! - Вона уявила собі побитого Рорка, і це миттєво викликало спогади, від яких їй стало недобре. - Виявляється, і в твоєму житті траплялися такі страшні речі!

- Хіба це страшні речі? Слухай далі, Єво. У Соммерсета було багато талантів, зокрема лікарський. Під час його занять йому часто доводилося прикидатися санітаром. Не стану перебільшувати і стверджувати, що він врятував мені життя. Я був молодий, сильний і звичний до побоїв, але він позбавив мене зайвих страждань.

- Тепер ти спокутуєш свій борг перед ним? - Єва відсунула порожню тарілку. - Розумію... Так і треба.

- Ні, справа не в цьому. Я справді був його боржником, але давно розплатився. Іноді він сам ставав моїм боржником. Коли мій татусь зіграв у ящик, ми стали партнерами. Знову-таки не скажу, що він тягнув мене за собою - я дбав про себе сам. Зате завдяки йому я знайшов те, що іменується сім'єю. Я дуже прив'язався до Марлен.

- До його дочки? - Єва похитала головою. - Я вже встигла забути першу частину твоєї історії. Важко уявити цього старого буркотуна батьком. Де вона тепер?

- У могилі. Тоді їй було чотирнадцять, а мені шістнадцять. На той час ми пробули разом загалом шість років, і я вже почав ставати на ноги. Один із моїх гральних проєктів почав приносити непоганий дохід, що привернуло увагу невеликої, але надзвичайно шкідливої злочинної групи. Вони вирішили, що я вторгаюся на їхню територію, а я вважав, що не виходжу за межі своєї. Пішли погрози, але я задер ніс і проігнорував попередження. Раз-другий вони намагалися навчити мене розуму-розуму і поваги, але мене було нелегко схопити. До того ж я дуже швидко набирався сил і почав завойовувати авторитет. Грошки так і текли мені в кишеню. Зрештою, ми з Соммерсетом склалися і купили маленьку, але дуже пристойну квартиру. Приблизно тоді ж Марлена в мене закохалася...

Рорк деякий час мовчав, опустивши очі. Очевидно, згадував минуле, і його спогади були нерадісними.

- Вона мені дуже подобалася, але я боявся до неї доторкнутися. Марлена була вродлива і разюче безневинна, незважаючи на життя, яке ми тоді вели. А я вже був чоловіком і сприймав її приблизно так, як сприймають піднесений витвір мистецтва. Дуже романтично я до неї ставився. Жодних сексуальних помислів! Але вона дивилася на це по-своєму. Якось уночі вона зайшла до мене в кімнату і дуже мило - я ледь не помер від страху - запропонувала мені себе. Я прийшов у жах. Адже я був чоловіком і не міг не відчувати спокуси.

Рорк підняв на Єву очі.

- Я обійшовся з нею немилосердно: вигнав геть. Вона була приголомшена. Ніколи не забуду її погляд: вона мені довіряла, вірила мені, а я, вчинивши правильно, зрадив її.

- Як я - Мевіс...

- Ти тільки уявляєш, що її зрадила. Але моя розповідь на цьому не закінчується. Тієї ж ночі вона втекла з дому. Ми з Соммерсетом дізналися про її зникнення тільки наступного дня, коли мої конкуренти повідомили, що вона в їхніх руках. Вони надіслали одяг, у якому вона втекла, забруднений кров'ю. У перший - і востаннє - раз у житті я побачив Соммерсета безсилим. Я б віддав їм усе, чого б вони не зажадали, я б на все пішов, навіть самого себе запропонував в обмін на неї. Ти ж теж зараз готова помінятися з Мевіс місцями?

- Так. - Єва неухважно поставила на стіл порожню чашку. - Я готова на все.

- Але іноді це "все" приходить занадто пізно. Я встановив із ними зв'язок, сказав, що готовий до переговорів, благав її не чіпати. Але вони вже взяли за неї: вони гвалтували її і знущалися з цієї чудової чотирнадцятирічної дівчинки, яка вміла радіти життю і тільки-тільки відчула себе жінкою! Не минуло й кількох годин після того, як я на них вийшов, як вони підкинули її труп мені на поріг. Вона була для них лише засобом досягнення мети - втерти ніс вискочці-конкуренту. Вони навіть не побачили в ній живої людини! А в мене вже не було можливості повернути час назад і не дати цьому статися...

- Ти не винен. - Вона взяла його за руки. - Усе це жахливо, але ти не винен.

- Зараз я знаю, що не винен. Однак мені знадобилися роки, щоб повірити в це, щоб зрозуміти і прийняти. Треба сказати, Соммерсет жодного разу мені не дорікнув, але ж міг би: у ній полягало все його життя, і вона прийняла страждання і смерть через мене. Але він із самого початку не вважав мене винним.

Єва зітхнула і заплющила очі. Вона знала, навіщо Рорк усе це їй розповідає, навіщо заново переживає те, що довгі роки переслідувало його, наче кошмар. Він хоче, щоб вона теж перестала себе звинувачувати.

- Ти не міг цьому запобігти. Ти міг втрутитися тільки в подальші події. Я зараз теж вибиваюся з сил, щоб знайти і покарати винного. - Єва насилу розплющила очі. - Розкажи вже, чим усе закінчилося.

- Я вистежив усіх, хто це зробив, і всіх їх убив - повільно і витончено, наскільки вистачило фантазії. - Він усміхнувся, і від цієї усмішки Єві стало страшно. - У кожного власний спосіб знаходити рішення і домагатися справедливості.

- Справедливість і самосуд - різні речі.

- Для тебе. Але я впевнений: так чи інакше, ти все одно вирішиш проблему Мевіс і відновиш справедливість. Ні хвилини в цьому не сумніваюся.

- Не можу допустити, щоб вона постала перед судом! - Єва вже не могла тримати голову прямо. Стріпенувшись з останніх сил, вона пролепетала: - Мені треба знайти... Я мушу йти... - Рука немов налилася свинцем, їй навіть не вдалося піднести її до обличчя. - Чорт би тебе побрав, Рорк! Ти дав мені транквілізатор!

- Поспи, - прошепотів він і обережно розстебнув її портупею. - Лягай.

- Примус людини до прийому лікарських засобів без її відома є порушенням... - Вона ще встигла відчути, як він розстібає гудзики на її сорочці.

- Уранці можеш мене заарештувати. - Роздягнувши її, Рорк роздягнувся сам і влігся поруч. - А поки що - на добраніч.

Але ніч спокійною не вийшла - Єву продовжували мучити погані сни.

Вона прокинулася в поганому настрої. Рорка поруч не було, і Єва подумала, що він вчинив мудро, втікши. За ніч транквілізатор геть видихнувся, вона прокинулася свіжою, сповненою сил - і готовою вколоти будь-кого, хто підвернеться їй під руку.

На нічному столику Єва виявила невелике послання від Рорка.

"З добрим ранком, лейтенанте! Сподіваюся, ти нарешті виспалася. Якщо твоє пробудження відбудеться раніше восьмої години, то ти застанеш мене за сніданком. Не хотілося тебе будити: такий безтурботний вигляд!"

- Це ненадовго, - проворчала Єва.

Через силу прийнявши душ і одягнувшись, вона пристебнула під пахвою кобуру зі зброєю. На все це пішло не більше десяти хвилин.

Рорк і Мевіс снідали в "куточку" - на величезній залитій сонцем веранді, куди вели двері з кухні. При появі Єви обидва сліпуче посміхнулися.

- Зараз ми розставимо крапки над "і", Рорк.

- Дивись-но, ти порожевіла! - Він підвівся, страшенно задоволений собою, і чмокнув її в кінчик носа. - Тобі зовсім не личить сірий відтінок... Ох! - Стогін був викликаний кулаком Єви, який з розмаху врізався йому в живіт. Відкашлявшись, Рорк промовив: - Треба ж, ти знову сповнена енергії! Кави хочеш?

- Я хочу, щоб ти зарубав собі на носі: ще раз мене обдуриш - і я... - Вона примружила очі і рывкнула, звертаючись уже до Мевіс: - Чого ти посміхаєшся?

- Любо-дорого дивитися, як ви один на одного насакаєте.

- Зараз я на нього так наскочу, що він довго валятиметься і роздивлятиметься стелю.

- Єва трохи схаменулася і здивовано втупилася на Мевіс. - А ти маєш чудовий вигляд!

- Знаю. Наплакалася досхочу, об'їлася швейцарським шоколадом і перестала себе жаліти. Як-не-як заради мене стараються найкращий поліцейський міста і найкраща адвокатська команда, найняти яку по кишені тільки мільярдерові! До того ж мене кохає одна людина... От я й подумала: коли все це скінчиться - добром, звісно, - я згадуватиму цю історію як захопливу пригоду. До того ж до мене прикута увага преси, а це може стати початком гучної кар'єри!

Вона схопила руку подруги і змусила її сісти поруч.

- Я більше не боюся.

Єва зазирнула Мевіс в очі і довго не відводила погляду.

- Справді, не боїшся, сама бачу... Вітаю.

- Так, я прийшла до тями. Я стільки розмірковувала, що всяке лушпиння відпало і залишилася нехитра суть. Убивство скоїла не я - це головне. Ти обов'язково знайдеш винного, і все закінчиться на загальну радість. Поки що я буду блаженствувати в цьому неймовірному будинку і балуватися неймовірними ласощами. - Вона підчепила виделкою останній шматочок тонкої, як папір, оладки. - А преса тим часом привчатиме країну до мого імені та мордочки.

- Можна, звісно, дивитися на це й так... - Єва знехотя встала, щоб налити собі кави. - Зрозумій, Мевіс: не хочу тебе засмучувати, але на тебе чекає зовсім не безтурботна прогулянка парком.

- Я не дурепа, Далласе.

- Я не про те...

- Думаєш, я не здогадуюся, як погано все може обернутися? Здогадуюся, просто не вірю, що дійде до гіршого. Я пообіцяла собі, що відтепер мислитиму виключно позитивно. Пам'ятаєш, ти просила мене вчора про послугу? Так от, я згодна.

- Добре. Але нам доведеться багато працювати. Ти маєш зосередитися, згадати найдрібніші подробиці. Будь-які, нехай найдрібніші... Що це? - насупилася Єва, коли Рорк поставив перед нею тарілку.

- Твій сніданок.

- Вівсянка?!

- Вона сама.

- А не можна мені оладок? - благала вона.

- Можна - після вівсянки.

Єва обпекла його поглядом і з огидою відправила до рота першу ложку.

- Ми ще поговоримо!

- З вами не засумуєш! - у захваті вигукнула Мевіс. - Страшенно рада, що можу спостерігати за вами зблизька. Я, звісно, й раніше здогадувалася, що відбувається щось незрівнянне, але мені не давала спокою головна думка: як це Даллас захомутала багатенького?! - Мевіс нахабно посміхнулася Рорку.

- Ось вона, справжня дружба! - похмуро пробурмотіла Єва.

- Але тепер я побачила, що все навпаки, - продовжувала Мевіс, не звертаючи на неї уваги. - Це ти змушуєш її ходити по струнці - ось де фокус! До тебе це нікому не вдавалося.

- Краще заткнися, Мевіс, і звикай ворухити мізками. Нічого не говори мені, поки не отримаєш схвалення своїх адвокатів.

- Вони вже дали мені карт-бланш. Це те саме, що намагатися згадати чиєсь ім'я або місце, куди поклала потрібну річ. Краще перестати ламати голову і зайнятися чимось іншим: відгадка з'являється сама собою. Загалом, відтепер я займаюся всякими важливими справами, найважливіша з яких - ваше весілля! Леонардо говорив, що скоро можна буде влаштувати першу примірку.

- Леонардо?! - Єва мало не впала з табурета. - Ти з ним розмовляла?

- З дозволу адвокатів. Вони вирішили, що нам корисно відновити стосунки. Це викличе до нас симпатію з боку романтично налаштованих представників засобів масової інформації! - Мевіс сперлася ліктем об стіл і почала смикати три сережки, що відтягували її ліве вухо. - Зате вони заборонили мені перевірку на детекторі брехні і допит під гіпнозом, бо бояться: раптом я згадаю що-небудь зайве. Загалом вони мені вірять, але не хочуть ризикувати. А ось зустріч із Леонардо вони визнали корисною. Тож можеш призначити дату примірки.

- У мене немає часу думати про примірки! Боже, Мевіс, як тобі тільки спало на думку, що я стану тепер турбуватися про вбрання?! До тих пір, поки все не проясниться, ніякого весілля не буде. А ось Рорк мене не розуміє...

Рорк задумливо крутив у пальцях сигарету.

- Ні, не розумію.

- Та послухайте ви обидва...

- Це ти послухай. - Мевіс встала, сяючи на сонці блакитним волоссям. - Пандора і так постаралася перешкодити моєму щастю з Леонардо. Потім вона померла, чим додатково все зіпсувала. Не вистачало тільки, щоб вона капостила нам з того світу! Якщо ти тільки спробуєш переглянути свої плани, я... Краще тобі, Даллас, знайти у своєму розкладі вільну годину і призначити примірку.

Єва не могла сперечатися - заважали сльози в очах Мевіс.

- Гарзд, гарзд, переконала! Я займуся цією дурною сукнею.

- Не безглуздим, а сенсаційним!

- Я це й мала на увазі.

- Так-то краще. - Мевіс шмигнула носом і сіла. - І коли ж ми зможемо призначити примірку?

- Слухай мене уважно, Мевіс. В інтересах твого захисту - твої чудові адвокати тобі це підтвердять - нас із тобою не повинні бачити разом. Слідчий під ручку з підслідною - це нікуди не годиться.

- Значить, я не можу... - Мевіс насупилася. - Гаразд, ми не будемо з'являтися удвох. Леонардо може попрацювати і тут. Рорк не заперечуватиме, адже правда?

- Навпроти. - Він задоволено затягнувся сигаретою. - По-моєму, це ідеальне рішення.

- Одна велика щаслива сімейка, - резюмувала Єва. - Слідчий, підозрювана і людина, на квартирі в якій скоєно вбивство. За сумісництвом колишній коханий потерпілої і теперішній - підозрюваної. Та ви з глузду з'їхали!

- Ніхто нічого не дізнається. У Рорка чудова охорона. І потім, якщо є хоча б найменша ймовірність, що мене засудять, я хочу проводити якомога більше часу з Леонардо. - Мевіс вперто випнула підборіддя. - Хочу і буду!

- Я велю Соммерсету виділити місце для майстерні, - пообіцяв Рорк.

Мевіс кинулася йому на шию.

- Дякую! Я так тобі вдячна...

- Ну ось що. Поки ви тут готуєте сцену для своєї божевільної п'єси, на мене чекає розслідування.

Рорк підморгнув Мевіс і крикнув навздогін Єві, яка кинулася геть:

- Як щодо оладок?

- Сам лопай!

- Вона від тебе в захваті, - підсумувала Мевіс.

- Ще б пак! Бачиш, як вона до мене підлизується? Хочеш добавки?

Мевіс поплескала себе по животу.

- Чому б і ні?

На розі Дев'ятої авеню і 56-ї стріт виникла величезна пробка. Пішоходи і водії, забувши про всі заборони, кричали і гуділи. Єва могла б опустити скло і закликати порушників до порядку, але боялася, як би знову не забарахлив кондиціонер.

На довершення всіх зол із самого ранку в Нью-Йорку стояла просто задущлива спека. Єва коротала час, спостерігаючи тремтіння розпеченого повітря над асфальтом. За такої спеки до полудня розплавиться все, що завгодно, зокрема і її власні мізки!

Вона вже подумувала, чи не виїхати на зустрічну смугу, але поки що утримувалася: не дозволяла професійна дисципліна. До того ж деякі квапливі водії спробували так вчинити, і десь попереду вже завивали сирени дорожнього патруля. Для усунення всієї цієї напасті над затором снували вертольоти транспортної поліції, посилюючи плутанину скрекотінням гвинтів і лайкою в ефірі.

Єва втупилася на яскраву наліпку "Я люблю Нью-Йорк" на бампері машини, що міцно застрягла попереду. Найрозумніше було не гаяти часу, а спробувати попрацювати в машині.

Вона рішуче взяла стільниковий телефон, набрала номер свого робочого кабінету і почула знайомий голос:

- Пібоді, відділ розслідування вбивств.
- Говорить Даллас. За чверть години я підберу вас перед відділком.
- Слухаюсь.
- Захопіть дискети зі справами Йогансена і Пандори.
- Добре.

Єва вимкнула зв'язок, потім вона зателефонувала в офіс Пола Редфорда і домовилася про майбутній допит. Наступною на черзі була лабораторія, яка отримала нагадування про необхідність якнайшвидшого подання повного звіту про токсикологічний аналіз, посилене витіюватою погрозою.

Розмірковуючи, чи не слід зв'язатися з Фіні й поквипити його, Єва помітила в стіні машин вузький просвіт. Ривок уперед, кидок ліворуч, презирство до всіх, хто оглушливо гуде і робить образливі жести... У розпачливій надії на успіх вона виїхала на зустрічну смугу, в недозволеному місці зробила лівий поворот і кинулася до Сьомої авеню. Подолавши п'ять кварталів і залишивши позаду злочасний затор, Єва розвернулася і не поспішаючи під'їхала до західного входу у відділок.

Дисциплінована Пібоді вже чекала на свою начальницю. І як їй тільки вдається зберігати в цьому пеклі свіжий і зібраний вигляд? Єва вирішила, що не бажає знати відповідь.

- Судячи зі звуку, ваша машина барахлить, лейтенанте, - зауважила Пібоді, сідаючи.

- Невже? Щось не помічала.

- Та й ви їй під стать. Вибачте за відвертість.

Єва вимучено посміхнулася і кинулася до П'ятої авеню. Пібоді вийняла зі своєї похідної валізки портативний вентилятор і прикріпила його до приладової панелі. Струмінь холодного повітря був настільки доречним, що Єва блаженно пролепетала:

- Дякую...

- Кондиціонер, встановлений на цій моделі, ненадійний, - безпристрасно заявила Пібоді. - Але цього ви, напевно, теж не помічаєте.

- У вас добре підвішений язик, Пібоді. Це мені у вас подобається. Які новини у справі Йогансена?

- Лабораторія, як і раніше, б'ється над хімічним складом порошку, який ми з вами знайшли. Мені починає здаватися, що вони вже вивели хімічну формулу, але чомусь приховують її від нас. А втім, нічого дивного: відділ боротьби з наркотиками хоче дізнатися її першим. До речі, за більш ретельного аналізу в організмі Бумера не виявлено слідів хімікатів - як заборонених, так і будь-яких інших.

- Значить, сам Бумер обходився без наркотиків... - задумливо проговорила Єва. - Тримав під матрацом цілий мішок - і навіть не спробував! Що скажете, Пібоді?

- Судячи зі стану його кімнати і свідчень охоронця, час і можливість у нього для цього були. Я з'ясувала, що раніше він був хронічним наркоманом, хоча обмежувався не сильними препаратами. Отже, знав або підозрював, що являє собою ця речовина.

- Я теж так вважаю. А що чуто від Касто?

- Стверджує, що нічого не знає. У мене склалося враження, що він прагне ділитися з нами всіма можливими відомостями і версіями.

Тон Пібоді змусив Єву кинути на неї підозрілий погляд.

- Він за вами залицяється?

Пібоді дивилася просто перед собою.

- Він не дозволяє собі неналежної поведінки.

- Гаразд, я не про те питаю.

Щоки Пібоді повільно залилися фарбою.

- Він виявив деякий особистий інтерес...

- Відповідь справжнього поліцейського! Чи зустрінутий його особистий інтерес взаємністю?

- Був би зустрінутий, якби не підозра, що лейтенант Касто має набагато сильніший особистий інтерес до моєї безпосередньої начальниці. - Пібоді покосилася на Єву. - Він заправ на вас!

- Доведеться його розчарувати. - Утім, це повідомлення не викликало у Єви незадоволення. - Але цей сучий син гарний, чи не так?

- Не знаю. Але чомусь, варто йому на мене подивитися, у мене німіє язик.

- Так? - Єва про всяк випадок перевірила стан власного язика, провівши ним по зубах. - Ну так уперед!

- Наразі я не готова вступити з ним у близькі стосунки.

- Хто говорить про стосунки? Переспите разок-другий, і справа з кінцем!

- Я вважаю за краще, щоб у сексуальному зв'язку була присутня взаємна ніжність і прихильність, - манірно сказала Пібоді. - З вашого дозволу.

- Тоді інша справа. - Єва зітхнула. Хоч як важко їй було відволіктися від думок про Мевіс, вона зробила над собою зусилля. - Не ображайтеся, Пібоді, я вас просто дражню. Я знаю, що це таке: намагаєшся відповідально виконувати свої обов'язки, але раптом з'являється якийсь хлопець - і тобі вже ні до чого. Якщо вам важко з ним працювати, мені дуже шкода, але ви мені необхідні.

- Нічого страшного. - Пібоді розслабилася і дозволила собі посміхнутися. - Дивитися на нього - не така вже й велика самопожертва.

Єва звернула до підземної стоянки під одним із білих хмарочосів на П'ятій авеню.

- Здається, це одна з будівель, що належать Рорку?

- Як і більшість інших. Тут його головний офіс. Я вже звикла до подібних збігів, але тут же розташована нью-йоркська штаб-квартира "Редфорд Продакшнз", де намічено провести черговий допит у справі про вбивство Пандори.

Скориставшись дозволом Рорка, Єва поставила машину в секторі для керівного складу і вимкнула двигун.

- Офіційно ви не ведете слідство, а виконуєте окремі доручення, тож зовсім не зобов'язані бути присутніми на допитах. Але Фіні по вуха загруз в інформації, а мені потрібна друга пара очей і вух. Є якісь заперечення?

- Поки що ні, лейтенанте.

- Даллас! - нагадала їй Єва, вилазячи з машини.

Під лобовим склом негайно забликала лампочка, що свідчить про ввімкнення сигналізації.

Увійшовши в окремий ліфт для босів, Єва зніяковіло пробурмотіла:

- Економія часу.

Потонувши в пишному килимі, Пібоді захоплено присвиснула. У кабіні ліфта, сповненій чарівних ароматів, вільно могли б поміститися чоловік двадцять.

- Я за таку економію!

Натиснувши кнопку тридцять п'ятого поверху, Єва поспішно ввела Пібоді в курс справи:

- У ніч своєї смерті Пандора влаштувала у себе вдома невелику вечірку. Можливо, останнім її бачив живий Редфорд. Ще там були Джеррі Фітцджеральд і Джастін Янг, але вони пішли рано, одразу після бійки Пандори з Мевіс Фрістоун. Тепер у того й іншого алібі на всю ніч. Редфорд пробув із Пандорою ще деякий час. Якщо Фітцджеральд і Янг не брешуть, то з них підозри знімаються. Мевіс теж не бреше - я знаю. - Єва витримала паузу, але Пібоді ніяк не прокоментувала її слова. - Послухаємо, що нам повідає пан продюсер.

Коли двері ліфта роз'їхалися, обидві жінки мало не затиснули вуха від несподіванки.

Мабуть, працівники Редфорда звикли до постійного музичного супроводу. Повітря вібрало від енергійних ритмів, які вивергали невидимі динаміки. За широкою круглою стійкою працювали двоє чоловіків і жінка: одночасно перемовлялися з кількома абонентами кожен і не відривали очей від комп'ютерних дисплеїв.

Поруч, у невеликому холі, явно щось святкували. Кілька людей з ентузіазмом прикладалися до маленьких чашечок і тягнулися за крихітними тістечками. До музики домішувався сміх і гул жвавої бесіди.

- Прямо як у його фільмах, - зауважила Пібоді.

- Ура Голлівуду! - Єва підійшла до стійки і продемонструвала поліцейський значок, обравши собі в жертву найменш розв'язного з секретарів. - Лейтенант Даллас. У мене призначена зустріч із містером Редфордом.

- Звісно, лейтенанте. - Юнак, який більше нагадував чарівною зовнішністю представницю прекрасної статі, сліпуче посміхнувся. - Зараз я його попереджу. Будь ласка, пригोщайтесь.

- Хочете чогось пожувати, Пібоді?

- Тістечка мають апетитний вигляд... Давайте захопимо кілька штук, коли будемо йти!

- Наші наміри збігаються.

- Містер Редфорд із задоволенням прийме вас просто зараз, лейтенанте. Дозвольте вас провести.

Секретар повів поліцейських коридором зі стінами з димчастого скла. До вух долинали приглушені голоси. Двері по обидва боки коридору були відчинені. Співробітники компанії сиділи за письмовими столами і на диванчиках, ходили, натискали на кнопки і стукали по клавішах.

- ...До чого стандартний сюжет! Мене вже нудить від нескінченних мильних опер.

- ...Нам потрібне свіже обличчя. Що-небудь на кшталт Грети Гарбо, тільки невинніше.

- ...Глядачеві не потрібна глибина, мій милий! Якщо надати йому вибір між океаном і калюжею, він стане плескатися в калюжі. Усі ми - діти.

Шлях перегородили хромовані подвійні двері. Секретар відчинив їх картинним жестом.

- До вас відвідувачі, містере Редфорд.

- Дякую, Цезарю.

- Цезар... - пробурмотіла Єва. - Хто б міг подумати!

- Радий з вами познайомитися, лейтенант Даллас.

Пол Редфорд піднявся з-за робочого столу. Підлога кабінету була гладка, як скло, з кольоровими візерунками, схожими на вітражі. За спиною Редфорда, як того і слід було очікувати, відкривався чудовий вид на місто. Рукостискання його було твердим, посмішка доброзичливою.

- Дякую за згоду поговорити у мене. Сьогодні весь день одна нарада змінюється іншою, тому мені набагато зручніше прийняти вас тут.

- Ніяких проблем. Моя помічниця, сержант Пібоді.

Посмішка, така ж тепла і завчена, як рукостискання, була тепер адресована обом.

- Прошу сідати. Що вам запропонувати?

- Тільки інформацію.

Єву вразила оригінальність крісел, стільців і диванів: усі вони були виконані у формі звірів - тигрів, собак, навіть жирафів.

- Моя перша дружина була дизайнером, - пояснив Редфорд. - Після розлучення я вирішив усе це зберегти як пам'ять про той період свого життя. - Він вибрав собі сумного бассета і закинув ноги на пуфик у формі кішки, що згорнулася. - Ви хотіли говорити про Пандору?

- Так.

Єва подумала, що, якщо вірні чутки, ніби вони були коханцями, він якось аж надто швидко зумів впоратися з ударом. Майбутній допит, судячи з вигляду Редфорда, абсолютно його не бентежив. Це була сама зібраність, привітний господар у костюмі вартістю не менше ніж п'ять тисяч доларів та італійських шкіряних туфлях кольору вершкового масла.

Єва визнала його не менш фотогенічним, ніж найкращі актори в його фільмах. Смагляве худе обличчя з різкими рисами, акуратні вуса, чорне волосся нижче плечей, зачесане назад. Судячи з усього, зовнішність не обманювала: власник кабінету був процвітаючим продюсером, який по праву насолоджувався своєю владою і багатством.

- Я б хотіла записати нашу бесіду, містере Редфорд.

- Я цілком за, лейтенанте. - Він улаштувався на своєму сумному басейті зручніше, склавши руки на животі. - Чув, ви вже здійснили арешт підозрюваної.

- Зробили. Але слідство триває. Ви були знайомі із загиблою, яка називала себе Пандорою?

- Дуже добре знайомий. Припускав зняти картину з її участю, неодноразово зустрічався з нею протягом кількох років з різних приводів і займався з нею сексом, коли вважав це зручним.

- Чи залишалися ви і Пандора коханцями до моменту її загибелі?

- Ми ніколи не були коханцями, лейтенанте. Це був секс, а не кохання. Сумніваюся, щоб знайшлася людина, яка коли-небудь займалася з нею саме коханням або навіть робила таку спробу. Якщо так - значить, він бовдур. А я себе бовдуром не вважаю.

- Ви її недолюбливали?

- Її? - Редфорд усміхнувся. - М'яко сказано! З усіх, кого мені доводилося знати, вона найменше заслуговувала на любов. Зате в неї був талант. Не такий великий, як вона сама уявляла, і далеко не до всього, проте...

Він розвів гарними руками, блиснувши каблучкою - темним каменем у золотій оправі.

- Краса - це ж зовсім нескладно, лейтенанте. Деякі народжуються красивими, інші купують красу за гроші. Приваблива зовнішня шкаралупа - це зараз до смішного доступний товар. Але, як і раніше, бажаний. Гарненька зовнішність ніколи не виходить із моди, але для того, щоб заробляти зовнішністю, потрібен талант.

- Який талант був у Пандори?

- О, від неї виходила якась аура! Вона мала якусь первісну, навіть тваринну здатність випромінювати сексуальність. А секс завжди йшов і буде йти на ура.

Єва кивнула.

- Тільки тепер на це потрібно мати ліцензію.

Редфорд усміхнувся на знак згоди.

- Уряду потрібні кошти. Але я мав на увазі не торгівлю сексом, а використання його для того, щоб краще розходився інший товар. Так і виходить: за допомогою сексу ми продаємо безалкогольні напої, кухонне обладнання. І модний одяг. Це - вічне поєднання.

- Спеціальність Пандори саме в цьому й полягала?

- Так. Її можна було обмотати в кухонну фіранку - і цілком розумні люди були готові платити, щоб на неї витріщатися. У рекламі вона була незамінна. Не існувало такого товару, який Пандора не зуміла б збути. Але їй хотілося грати, ось у чому біда! А вона могла бути тільки самою собою - Пандорою.

- Проте ви збиралися зняти з нею картину?

- Передбачалося, що вона зіграє саму себе - ні більше ні менше. Із цього міг вийти толк. Потім ми стригли б купони... Але справа не пішла далі планів.

- Ви були у неї вдома в ніч її загибелі?

- Так, їй не хотілося бути самій. Крім того, підозрюю, вона мріяла втерти ніс Джеррі: як же, знятися у мене - це перемога!

- Як поставилася до цього міс Фітцджеральд?

- Здивувалася і, напевно, розлютилася. Я, зізнатися, теж був злий: адже ми ще не були готові оприлюднити свої плани. Назривала цікава розмова, але нам завадили: на порозі з'явилася молода особа - чудова молода особа! Та, яку ви заарештували. - Він хитро усміхнувся. - До речі, преса стверджує, що ви з нею близькі подруги.

Єва насупилася.

- Краще розкажіть, що сталося, коли прийшла міс Фрістоун.

- Мелодрама, скандал, насильство! Ви тільки уявіть... - Він намалював у повітрі прямокутник, маючи на увазі екран. - Молода відважна красуня готова принести себе в жертву. Вона вся в сльозах, бліда, як папір, відчай у погляді. Запевняє, що готова піти в тінь, відмовитися від чоловіка, який потрібен їм обом, - усе заради того, щоб захистити його, не зруйнувати його кар'єру.

Тепер - Пандора крупним планом. На її обличчі - гримаса люті, презирства, вона випромінює маніакальну енергію. Боже, що за краса! Вона - втілення зла: відмовляється задовольнятися запропонованою жертвою, жадає знищити суперницю, заподіяти їй біль. Спочатку це душевний біль від брудних лайок, потім - фізичний. Починається класична бійка: дві жінки побилися через чоловіка. Ту, що молодша, окрилює кохання, однак цього недостатньо, щоб побороти Пандору, натхненну почуттям помсти. Та й нігті в Пандори небезпечні. Шерсть, що називається, летить клापтями. Нарешті двоє чоловіків - більша частина зачарованої аудиторії - втручаються в конфлікт. Одному з них при цьому добряче дістається.

Редфорд підморгнув і помасажував собі праве плече.

- Поки я тягнув Пандору вбік, вона щосили впилася мені своїми іклами в плече. Зізнатися, мене самого підмивало їй наподдати. Ваша подружка втекла, кинувши стандартне: "Ти поплатишся!" Але вигляд у неї був не стільки мстивий, скільки жалюгідний.

- А в Пандори?

- О, ця кипіла енергією! - Сам оповідач теж надихнувся. - Вона весь вечір була в небезпечному настрої, а тут стала абсолютно нестерпною. Джеррі та Джастін поспішили

відкланятися, не надто переймаючись пристойністю, а мені довелося залишитися, щоб привести Пандору до тями.

- Вам це вдалося?

- Нітрохи. Вона геть озвіріла, вигукувала якісь божевільні погрози. Головним її бажанням було наздогнати ненависну стерву і видряпати їй очі. Так, ще каструвати Леонардо. Вона волала, що добереться до нього і покарає так, як йому й не снилося. Він не зможе навіть торгувати гудзиками на розі! Ганчірки його виготовлення відмовляться носити навіть волоцюги! І так далі в тому ж дусі. Хвилин через двадцять мені все це набридло, і я накликав на себе її гнів небажанням продовжувати розвагу. Як вона мене тільки не обзивала! Плювати вона на мене хотіла! У неї є кращі проекти, ніж мій!

- Ви показали, що пішли від неї приблизно о пів на першу.

- Приблизно.

- Вона залишилася сама?

- Так, слуг вона не тримала. Їй не подобалося, коли поруч є люди. Якщо їй хтось був потрібен, вона завжди могла його викликати. Наскільки я знаю, у будинку не залишилося більше ні душі.

- Куди ви пішли потім?

- Сюди, зайнятися своїм плечем. Укус був доволі болючим. Заодно хотів попрацювати, зробити кілька дзвінків. Потім я поїхав у свій клуб. Витратив кілька годин на сауну і на басейн.

- Коли ви потрапили в клуб?

- Години о другій ночі. Точно знаю, що вдома був на початку п'ятої.

- Ви з ким-небудь зустрічалися, говорили з ким-небудь між другою ночі та п'ятою ранку?

- Здається, ні. Я часто відвідую клуб у нічні години, бо люблю усамітнення. В інший час доби там завжди народ.

- Як називається клуб?

- "Олімпус", на Медісон-авеню. - Редфорд насупився. - Розумію, у мене проблеми з алібі. Утім, при вході до клубу і при виході я зазначив свою картку. Таке правило.

- Розумію. - Єва подумала, що треба буде насамперед перевірити цю частину його свідчень. - Ви знаєте кого-небудь, хто бажав би Пандорі зла?

- Ах, лейтенанте, список вийшов би довжиною в ціле життя. - Він знову посміхнувся, показавши чудові зуби. Його очі дивилися майже весело, але Єві здалося, що десь на самому дні в них причаїлася загроза. - Щоправда, сам я в ньому не фігурував би - просто тому, що вона не була для мене настільки важливою.

- Ви вживали наркотик, який обрала собі Пандора?

Редфорд на мить напружився, потім полегшено посміхнувся.

- Хотіли мене підловити? Раптова зміна теми часто застає зненацька. Заявляю під запис: ніколи не торкаюся заборонених препаратів, як і взагалі всього недозволеного. - Його широка, приваблива посмішка була найкращим свідченням нещирості. - Я знав, що Пандора балується такими речами, але не хотів втручатися. Підтверджую: так, вона напала на щось новеньке і зловживала своєю знахідкою. Коли я того вечора, ще до скандалу, заглянув до неї в спальню, я побачив...

Він забарився, немов пригадуючи сцену в подробицях.

- Пандора взяла якусь пігулку з маленької дерев'яної скриньки, дуже красивої - здається, китайської. - Редфорд чомусь усміхнувся. - Вона не чекала на мене так рано, тож поспішила прибрати скриньку в шухляду туалетного столика і замкнути замок. Я запитав, що вона ховає, і Пандора... - Він зробив коротку паузу, звузив очі. - Як вона це назвала? Своїм скарбом? Багатством? Ні, здається - нагородою. Так, саме так і сказала. Потім поклала таблетку до рота і проковтнула, запивши шампанським. Після цього ми зайнялися сексом. Спочатку вона була якоюсь розсіяною, але потім у ній прокинулася дика ненаситність. Здається, у нас із нею ніколи не було таких спалахів пристрасті. Пізніше ми одягнулися і спустилися вниз зустріти Джеррі та Джастіна. Я не запитав її, що це була за речовина, - якось не спало на думку...

- Ваші враження, Пібоді?

- Хитер!

- Дуже слизький суб'єкт. - Поки ліфт їхав униз, Єва зосереджено дивилася просто перед собою. - Він зневажав її - але водночас спав із нею і збирався використовувати...

- Напевно, вважав жалюгідним, хоча й потенційно небезпечним створінням, на якому, проте, можна заробити.

- Як ви думаєте, у разі падіння ринкової вартості створення або зростання небезпеки міг би він її вбити?

- Запросто. - Пібоді першою вийшла з ліфта і крокувала до машини. - Судячи з усього, він не обтяжений совістю, - продовжила вона, озирнувшись. - За невдачі спільного проекту або виникнення якихось перешкод він би стер її, як непотрібний файл. Усередині в таких самовдоволених, витриманих типів часто клебаче жорстока злість. Та й алібі в нього кульгає.

- Це вже точно. - Варіантів було не злічити, і Єва усміхнулася. - Просто зараз займемося перевіркою, ось тільки заскочимо на квартиру, де жила Пандора, і заберемо її скриньку. Зв'яжіться з диспетчерською! - наказала вона. - Нам потрібен дозвіл на злом замків.

- Наче заборона вас зупинила б! - пробурмотіла Пібоді й кинулася виконувати наказ.

Скриньку вони не виявили. Це було так несподівано, що Єва застигла посеред шикарної спальні, не зводячи погляду з висунутої шухляди. Минуло довгих десять секунд, перш ніж до неї дійшло, що ящик порожній.

- Може, я не там шукаю?

- Ні, він говорив саме про цей туалетний столик. Ви тільки погляньте на всі ці бульбашки і баночки! Креми на всі випадки життя. Як вона себе пестила! - Не в змозі впоратися зі спокусою, Пібоді потягнулася за баночкою розміром із чверть її пальця. - Крем "Вічна молодість"... Знаєте, скільки коштує така баночка в "Саксі", Даллас? П'ятсот доларів. П'ять сотень за жалюгідні пів-унції! Ось що значить любити себе.

Вона поставила баночку на місце, соромлячись секундного спонукання її привласнити.

- Якщо все підрахувати, тут однієї косметики на десять-п'ятнадцять тисяч.

- Візьміть себе в руки, Пібоді!

- Слухаюся, лейтенанте. Винна.

- Ми шукаємо скриньку. Серед речових доказів вона не значиться, а тут уже полазили фахівці-чистильники, які не пропускають жодного квадратного міліметра. Міні-касети з її телефону конфісковані. Нам відомо, що тієї ночі вона нікому не дзвонила і

не приймала дзвінків - принаймні, тут. Увімкніть свою уяву, Пібоді. Вона донезмоги розлючена. Як вона себе поводить?

Міркуючи вголос, Єва висувала і засувала шухляди.

- Продовжує пити, носитися по дому, будуючи плани жорстокої помсти всім своїм недругам. Мерзотники, суки! Здумали їй перечити? Та вона провчить кого завгодно, варто їй тільки захотіти! Можливо, вона піднімається сюди і ковтає для настрою ще одну таблетку...

А це що таке? Невже удача? Навряд чи: всього лише скринька, прикрашена кольоровою емаллю. Відкинувши кришку, Єва заплющила очі від мерехтіння золотих і срібних каблучок та слонової кістки.

- Дивне місце для коштовностей, - зауважила Пібоді. - Для ганчірок у неї є величезний скляний гардероб, для справжніх цінностей - сейф.

Єва підвела очі, зрозуміла, що її помічниця не жартує, і розреготалася.

- Це не коштовності, Пібоді, а кільця для чоловічого члена! Унізуєте член кільцями, а потім...

- Зрозуміло. - Пібоді відвернулася. - Знаю. Але місце все одно дивне.

- Що тут дивного? Де ще тримати іграшки для сексу, якщо не поруч із ліжком? Так про що ми говорили? Вона запиває наркотичний засіб шампанським. Їй зіпсували вечір - що ж, її помста буде страшною. Цей черв'як Леонардо приповзе до неї на череві, благодатиме про пощаду! Але вона змусить його пошкодувати, що зв'язався в неї за спиною з дешевою шльондрою та ще й дозволив їй вріватися в її дім - її дім! - і роззявляти тут пащу!

Єва засунула одну шухляду і висунула іншу.

- Камера зафіксувала її відхід о другій ночі з хвилинами. Двері замикаються автоматично. Машину вона не викликала, а свою не брала. До Леонардо шістдесят кварталів, на ній високі тонкі підбори, але вона не бере таксі: жодна з компаній не зафіксувала, щоб її підвозили. Я знаю, що в неї був стільниковий телефон з автовідповідачем і ще якимись хитрими пристосуваннями. Але ми його не знайшли. Якщо вона брала його з собою і дзвонила, то потім кудись поділа. Або це зробив хтось інший.

- Якщо вона телефонувала вбивці, то він - або вона - здогадався позбутися доказу. - Пібоді розпочала пошуки у величезній стінній шафі, намагаючись не надто хвилюватися через шикарне вбрання, на багатьох з яких ще залишилися цінники. - Можливо, після свого

наркотику вона могла б злетіти, але тягнутися в таку далечінь пішки? Половина її туфель в ідеальному стані. Вона явно не була любителькою піших прогулянок.

- Це вже точно. Знаєте, я подумала, що Пандора нізащо не сіла б у смердюче таксі. Їй достатньо було клацнути пальцями, щоб з'явилася дюжина завзятих рабів, готових везти її хоч за тисячу миль. Отже, вона клацає пальцями, і хтось везе її до Леонардо. Навіщо?

Захоплюючись здатністю Єви влізати в шкіру іншої людини, не перестаючи водночас залишатися самою собою, Пібоді перестала ритися на полицях і втупилася на неї.

- Вона, напевно, не обтяжувала себе поясненнями. Вона наполягала, вимагала, погрожувала...

- Кому вона телефонувала - Леонардо, комусь іще? Охоронна система в його будинку зіпсована. Може, її розбила сама Пандора?

- Або вбивця. - Пібоді зарилася в гору дорогого шовку. - Якщо він уже вирішив її прикінчити.

- Але навіщо тоді везти її до Леонардо? Вбивця ж не міг знати, що господаря не виявиться вдома, - заперчила Єва. - А якщо це був сам Леонардо, навіщо йому проливати кров у власній квартирі? Не впевнена, що в той момент убивство вже було вирішено. Отже, вони піднімаються до Леонардо, але там - якщо вірити йому - немає ні душі: Леонардо напивається і шукає Мевіс, яка тим часом теж напивається. А Пандорі подавай Леонардо: вона бажає стратити його. Вона починає громити його житло; можливо, заодно дістається і її супутнику. Зав'язується бійка, він хапає палицю - чи то для самозахисту, чи то для нападу. Пандора вражена, налякана. Ніхто не сміє підняти на неї руку! Що за чортівня? Але він не може зупинитися - чи не хоче? І ось вона валяється на підлозі, вся в крові.

Пібоді нічого не сказала. Вона бачила фотографії, зроблені на місці злочину. Схоже, все відбувалося саме так, як зобразила Єва.

- Він стоїть над нею і важко дихає. - Єва прикрила очі, щоб краще уявити собі цю картину. - Він забризканий її кров'ю з голови до ніг. Уся кімната просякнута запахом крові. Але він не панікує - він не може собі дозволити паніку. Що їх зараз пов'язує? Її стільниковий телефон, який фіксує розмови. Він кладе його собі в кишеню. Якщо це кмітлива людина - а інакше бути не може, - то він обшукує Пандору, щоб при ній не залишилося нічого, що могло б нас на нього навести. Він витирає палицю в тих місцях, де її торкався, і все інше, на чому могли залишитися його відбитки.

В уяві Єви немов прокручувався старий відеозапис - нечіткий, з тінями. Фігура - чи то чоловіча, чи то жіноча - намагалася замести сліди, снувала, крутилася навколо тіла, намагаючись не ступати в криваві калюжі.

- Йому треба поспішати: раптом хто-небудь з'явиться? Але головне - нічого не прогавити. Здається, все вже зроблено - як раптом він чує кроки. Мевіс! Вбивця ховається за однією з фіранок. Мевіс кличе Леонардо, бачить тіло, нагинається. Тим краще! Він б'є її по голові, вкладає їй у долоню палицю, можливо, завдає мертвій Пандорі ще кілька ударів. Потім дряпає нігтями вбитої щоку Мевіс, рве ними її одяг. Можливо, одягає поверх свого одягу щось із речей Леонардо, на випадок, якщо його хто-небудь помітить біля будинку.

Єва засунула нижню шухляду і випросталася. Пібоді захоплено дивилася на неї.

- Можна подумати, що ви самі там побували, - прошепотіла вона. - Мені б теж так хотілося!

- Ось розслідуєте ще кілька вбивств - і досягнете бажаного. Найважче - не влізти в шкуру вбивці, а з неї вилізти. Так де ж ця чортова скринька?!

- Може, вона забрала її з собою?

- Сумнівно. До речі, а де ключ, Пібоді? Вона закрила шухляду, а куди подівся ключ?

Пібоді мовчки ввімкнула комп'ютерний записник і запросила перелік предметів, знайдених у сумочці постраждалої та на її тілі.

- Ключ у переліку не значиться.

- Отже, його забрав убивця. Потім повернувся сюди і взяв шкатулку, а також усе, що захотів. Давай-но подивимося зйомку охоронної камери.

- Хіба цього не зробили чистильники?

- Навіщо? Адже її вбили не тут. Вони тільки встановили час її відходу.

Єва підійшла до монітора камери стеження і запросила відтворення зйомки в потрібний день і годину. На екрані з'явилася Пандора, яка вибігає з під'їзду і зникає в темряві.

- Дві години вісім хвилин. Убивство скоєно приблизно о третій ночі... - Вона натиснула на клавішу прискореного перегляду і спостерігала, як біжать секунди, хвилини. - Стоп-кадр! Ось воно! Бачите, Пібоді?

- Бачу. Час перескочив із чотирьох годин трьох хвилин одразу на чотири тридцять п'ять. Хтось відключав камеру - напевно, за допомогою приладу дистанційного керування. Це неспроста...

- Комусь конче знадобилося увійти і щось винести. Довелося ризикнути. Заради якоїсь скриньки із забороненими таблетками? - Посмішка Єви була безрадісною. - Я нутром чую, де заритий собака, Пібоді! Давайте поквапимо лабораторію.

9

- Тобі обов'язково треба мене злити, Далласе?

Старший лаборант Діккі Беренскі, прозваний недоброзичливцями Дікарем, вивчав клаптик лобкового волосся, повернувшись до дверей спиною, обтягнутою білим халатом. Він був дуже прискіпливою людиною і страшною занудою. Будь-який аналіз затягував до нескінченності, зате так успішно виступав у суді, що на нього молилися поліцейські і вся лабораторія.

- Не бачиш, що я загруз по горло? - Діккі поправив фокус на своїх окулярах-мікроскопах. - Десять убивств, шість зґвалтувань, купа підозрілих смертей і стільки всякої всячини, що подумати страшно! Я вам не робот!

- Але дуже близько, - прошипіла Єва.

Вона не любила лабораторію з її запахом дезінфекції та білими стінами. Це надто було схоже на лікарню, а то й гірше: викликало в пам'яті психологічне тестування. Якщо поліцейський застосовував силу на поразку з летальним результатом, його в обов'язковому порядку направляли на тестування. Єва проходила цю процедуру не надто часто, але завжди згадувала про неї з огидою.

- Кинь, Діккі, у тебе було достатньо часу, щоб зробити аналіз порошку.

- Досить?! - Він підняв голову. Очі за збільшувальними скельцями були величезними, як у пугача. - Як усі фараони в місті, ти уявляєш, що твоя справа важливіша за інші. Зараз усе покидаємо і займемося однією тобою! У мене взагалі сьогодні зранку температура, а тут сиди, копайся з волоссям чорт знає звідки. Катастрофічно не вистачає часу! До того ж усе пхають під лікоть: і відділ розслідування вбивств, і наркотики... Дався вам цей порошок! У тебе ж уже є попередні результати.

- А потрібні остаточні.

- У мене їх немає! - Він надув і без того пухкі губи, відвернувся і висвітив на дисплеї збільшене волосся. - Бачиш, я зайнятий аналізом ДНК.

Єва знала слабе місце Діккі, хоч і не любила пускати це знання в хід.

- У мене є два квитки в ложу на завтрашній матч "Янкі" - "Ред Сокс".

Пальці, що бігали по клавіатурі, завмерли в повітрі.

- У ложу?

- Біля самої третьої лінії.

Діккі прибрав з очей окуляри й оглянув приміщення. Усі колеги були зайняті своїми справами.

- Гаразд, спробую. - Один рух ногою - і він під'їхав у кріслі до іншого монітора і викликав потрібний файл. - Ось у чому річ... Бачиш?

Екран ряснів незрозумілими символами. Єва пам'ятала, що один із них не зміг розшифрувати навіть суперкомп'ютер Рорка.

- Ось це, червоне?

- Ні, це стандартний амфетамін. Він присутній у "Зевсі", "Баззі", "Смайлі". Слабе похідне можна роздобути де завгодно. А ось це... - Він постукав пальцем по зеленій закарлючці.

- Що це?

- У тому-то й питання, Далласе. Ніколи раніше такого не бачив. Комп'ютер безсилий. Не інакше, доставлено з якихось південних країн.

- Можеш прикинути його ефект?

- Якраз намагаюся це зробити. У нього приблизно ті самі властивості, що в препарату від старіння, і приблизно та сама здатність впливати на енергетику організму. Вивільняє багато вільних радикалів. Але при змішуванні з іншими речовинами, що містяться в порошку, виникають неприємні побічні ефекти. Про це сказано у звіті. Посилений статевий потяг - це, може, й непогано, але разом з тим - різкі перепади настрою. Зростання фізичної сили - і водночас втрата самоконтролю. Загалом, нервова система не витримує такого натиску. Якийсь час людина відчувається чудово, все їй байдуже, трахатися хочеться, як кролику, і начхати, як до цього ставиться партнер, на якого впав вибір. Потім настає повний занепад сил, страшні муки, врятувати від яких може тільки нова доза. Той,

хто почав приймати препарат, так зношує свою нервову систему, що вона дуже скоро просто перестає функціонувати.

Єва насупилася.

- Це приблизно те саме, що я вже прочитала в попередньому звіті.

- Розумієш, я застряг на елементі Х. Поки що можу сказати тільки, що він рослинного походження, на кшталт гостролистої валеріани, що росте на південному заході США. Індіанці використовували це листя як зілля. Але валеріана не токсична, на відміну від цієї гидоти.

- Отже, це отрута?

- Якщо приймати в чистому вигляді й великими дозами, то так. Як і багато трав, що застосовуються в медицині.

- Лікарська рослина?

- Я цього не говорив. Ще не визначено, що це таке. - Діккі запіхтів. - Якщо й рослина, то невідома науці. Це максимум, що я здатен сказати на даний момент. Скільки б ти і хлопці з наркотичного відділу мене не квапили, швидше не вийде.

- Це не їхня, а моя справа!

- Це ти їм розкажи.

- І розповім. А тепер, Діккі, мені потрібен токсикологічний рапорт щодо вбивства Пандори.

- Цим займаюся не я, а Сьюзі К'ю. Але сьогодні вона взяла відгул.

- Ти тут головний, Діккі, а мені рапорт потрібен конче! - Настав момент закинути головну приманку. - До речі, до квіток у ложу додаються дві перепустки в роздягальню.

- Це добре. Ніколи не шкідливо поглянути, в якому стані твоя команда. - Він натиснув кілька клавіш. - Молодець, Сьюзі, захистила свою роботу від стороннього вторгнення! Але нічого, зараз спробуємо розсекретити файл "Пандора, 563922-Н". Тільки врахуй: токсикологічні тести ще не завершено. Дані попередні.

Незабаром на дисплеї з'явилося зображення.

- Як я погляну, вона добряче піддала, - почав Діккі. - Гарне французьке шампанське. Швидше за все, померла щасливою. Схоже на "Дом Періньон" п'ятдесят п'ятого року. Сьюзі К'ю непогано попрацювала... Так, трохи "порошку щастя". А постраждала, однак, любила

повеселитися! Схоже на "Зевс", але... Ні! - Він загорнув голову в плечі, як робив завжди, коли дивувався чи сердився. - Що за чортівня?!

Не давши комп'ютеру перерахувати всі елементи, він зупинив зображення.

- Якась домішка, - пробурмотів він. - Гидота якась...

Його пальці літали над клавіатурою, як пальці досвідченого піаніста над клавішами рояля. Даллас стежила, як з'являються і зникають формули та ланцюжки. Нарешті її осінило.

- Те саме! - Вона озирнулася на притихлу Пібоді. - Та сама речовина!

- Я цього не говорив, - роздратовано заперечив Діккі. - Краще заткнися і дай мені довести справу до кінця.

- Усе те ж саме! - не вгамовувалася Єва. - Аж до зеленої загогулини в елементі X. Запитання на засипку, Пібоді: який може бути зв'язок між топ-моделлю і другосортним інформатором?

- Зв'язок простий: обидва мертві.

- Відповідь на перше запитання правильна. Хочете спробувати щастя з другим і подвоїти свій виграш? Як вони померли?

Пібоді ледь помітно усміхнулася:

- Обох забили до смерті.

- А тепер поборіться за головний приз. Запитання номер три: що пов'яже ці два на перший погляд ніяк не пов'язані між собою вбивства?

Пібоді покосилася на дисплей.

- Елемент X?

- Браво, Пібоді, ваша взяла! Надсилай цей рапорт на мою адресу, Діккі. На мою! - повторила вона, бачачи його здивований погляд. - Хлопцям із відділу наркотиків скажеш, що застряг.

- Не можу ж я поховати інформацію!

- Зате я можу постаратися, щоб ти отримав квитки до п'ятої години. - Єва розвернулася на підборах і покрокувала до дверей.

- Ви знали! - здогадалася Пібоді дорогою до відділу розслідування вбивств. - Ще там, у квартирі потерпілої. Ви не знайшли скриньку, але знали, що в ній було.

- Підозрювала, - уточнила Єва. - Розумієте, дуже вже все збігалося: вона приймала нову суміш, якою страшенно дорожила, і ця суміш збільшувала сексуальний запал і фізичну силу. - Вона глянула на годинник. - Мені просто пощастило: я веду обидві справи одночасно і весь час про них думаю. Спочатку мені здавалося, що це притягнуто за вуха, але потім упевненість посилилася. Адже я бачила обидва трупи, Пібоді. На обох обрушилися з надмірною злістю.

- Ну ні, це не просте везіння. Адже я теж їх бачила, але мені не спало на думку їх зв'язати.

- Усе одно, ви швидко схоплюєте. - Єва повернула до ліфта. - І не смійте себе гризти, Пібоді: я все-таки прослужила вдвічі більше за вас.

- А чому ви залучили мене до розслідування? - запитала Пібоді, поки ліфт повільно повз униз.

- За ваші здібності. За розум і сміливість. До речі, те саме свого часу сказав мені Фіні, коли вперше зробив своєю помічницею. Він тоді розслідував убивство: двох підлітків скинули з пішохідного містка на перетині Другої авеню і 25-ї стріт. Спочатку я за ним не встигала, але потім увійшла в ритм.

- Чому ви обрали відділ розслідування вбивств?

Єва вийшла з ліфта і крокувала коридором до свого кабінету.

- Тому що смерть - завжди образа. А коли її кваплять, це образа подвійна. Давайте-но вип'ємо кави, Пібоді. Хочеться все розкласти по полицках, перш ніж стукати до начальства.

- Може, заодно перекусимо?

Єва з усмішкою озирнулася.

- Не знаю, чи знайдеться що-небудь у моєму холодильнику...

Увійшовши в кабінет, вона здивовано змовкла. За її столом, поклавши ногу на ногу, сидів усміхнений, підтягнутий Касто.

- А ви розташувалися як у себе вдома, Джейк Т. Касто...

- Я чекав на вас, люба. Необхідна консультація. - Він сліпуче посміхнувся Єві та підморгнув Пібоді. - Привіт, Діді!

- Діді? - здивовано перепитала Єва, заглянувши в порожній холодильник.

- Так точно, лейтенанте, - відчеканила Пібоді сталевим голосом. Щоправда, щоки в неї при цьому горіли вогнем.

- Ну й пощастило мені! - вигукнув Касто. - Співпрацюю з поліцейськими, які вирізняються не тільки кмітливістю, а й приємною зовнішністю. Можна і мені чашечку, Єво? Міцнішу, чорнішу й солодшу.

- Кава - будь ласка, а ось консультацію - на жаль. У мене купа роботи, а через дві години призначено зустріч.

- Я вас не затримаю, - запевнив він, але, приймаючи каву, не подумав встати. - Я намагався розворушити Діккі, але все без толку: повільний, як тринога черепаха! Ось я і подумав, що ви, оскільки ведете цю справу, могли б передати зразок речовини мені. Ми іноді звертаємося в одну лабораторію, де черепах не тримають.

- Навряд чи варто виносити це за межі відділу, Касто.

- Але наш відділ має дозвіл на співпрацю з цією лабораторією. Усе цілком легально.

- Я мала на увазі свій відділ. Давайте надамо Діккі ще трохи часу. Бумер нікуди не дінеться.

- Ви головна, вам і вирішувати. Просто мені хочеться швидше з цим розправитися. Справа залишає поганий присмак - не те що ваша кава. - Він заплющив очі і захоплено зітхнув. - Боже, де ви таку берете? Фантастика!

- Зв'язки.

- А-а, багатий наречений! - Він із насолодою зробив новий ковток. - Що, як поманити вас для різноманітності холодним пивом і мексиканською їжею?

- Я віддаю перевагу каві, Касто.

- Не можу вас засуджувати. - Він перевів захоплений погляд на Пібоді. - А ти, Діді? Як щодо холодненького?

- Сержант Пібоді при виконанні, - відрізала Єва, рятуючи Пібоді, яка не знайшлася з відповіддю. - У нас багато справ, Касто.

- Що ж, не буду вас відволікати. - Нарешті він спромігся встати. - Може, подзвониш, коли звільнишся, а, Діді? Я знаю одне містечко, де подають найкращі мексиканські страви на північ від Ріо-Гранде. Якщо передумаєте і захочете поквипити лабораторію, дайте мені знати, - сказав він на прощання Єві.

- Закрийте двері, Пібоді! - наказала Єва, коли Касто виплив у коридор. - І витріть слину з підборіддя.

Пібоді з жахом піднесла руку до підборіддя, але там ніякої слини не виявилося. Утім, це не поліпшило їй настрою.

- Не смішно, лейтенанте.

- Я ж сказала, називайте мене Даллас! - прикрикнула Єва. - А взагалі людина, що відгукується на кличку Діді, одразу падає в моїх очах. - Єва плюхнулася в крісло, нагріте Касто. - Якого біса йому тут знадобилося?

- Хіба він не пояснив?

- Ні! Через таку дрібницю він би не притягнувся. - Вона ввімкнула комп'ютер і запустила тест. Замахів на секретні файли не виявилося. - Якщо він і лазив сюди, я не можу цього встановити.

- Навіщо йому ваші файли?

- Як - навіщо? Через амбіції! Якби йому вдалося розкрити вбивство раніше за мене, він би роздувся від самовдоволення. Між іншим, весь його відділ не любить ділитися славою.

- Ніби ваш любить, - невдоволено буркнула Пібоді.

- Ненавидить! - Єва зарозуміло усміхнулася. - Гаразд, приступаємо до звіту. Боюся, доведеться звернутися по допомогу до приватного токсиколога - фахівця з Південної Америки. Треба придумати, чим закрити дірку, яку це проб'є в бюджеті.

За півгодини їх викликали в кабінет начальника Управління поліції та безпеки Нью-Йорка.

Єві подобався Тіббл - величезний безстрашний чоловік, який не переставав бути поліцейським, обійнявши високу посаду, і не загруз у політиці. Колишній начальник залишив після себе такий сморід, що місту й управлінню терміново потрібно було очистити повітря. Поява Тіббла виявилася довгоочікуваним свіжим струменем.

Причина виклику була Єві невідома, проте дивувалася вона недовго - тільки доти, доки не побачила Касто і його капітана.

- Лейтенант, сержант. - Тіббл запропонував жінкам сісти. Єва, як досвідчений стратег, вибрала містечко поруч із майором Вітні.

- Виникло невелике непорозуміння, - почав Тіббл. - Зараз ми його усунемо - швидко й остаточно. Лейтенанте Даллас, ви розслідуєте вбивства Йогансена і Пандори?

- Так точно, сер. Мене залучили для впізнання тіла Йогансена, мого інформатора. А у справі Пандори мене викликала на місце злочину Мевіс Фрістоун, підозрювана. Обидві справи перебувають у процесі розслідування.

- Сержант Пібоді - ваша помічниця?

- Я звернулася з проханням приставити її до мене як асистентку і отримала дозвіл від свого безпосереднього начальника.

- Гаразд. Лейтенанте Касто, Йогансен був також і вашим інформатором?

- Так точно. Але в момент виявлення його тіла я розслідував іншу справу. Мене повідомили пізніше.

- І з того моменту відділи боротьби з незаконним обігом наркотичних засобів і розслідування вбивств домовилися про спільне розслідування?

- Так точно. Однак нещодавно до мого відома було доведено інформацію, у зв'язку з якою обидві справи стають прерогативою мого відділу.

- Але ж це вбивства! - не витримала Єва.

- Так, але між ними є сполучна ланка - один і той самий наркотичний засіб. - Касто зловтішно посміхнувся. - Згідно з останніми даними, що надійшли з лабораторії, речовина, виявлена в кімнаті Йогансена, була присутня також в організмі Пандори. У речовині є невідомий компонент, що, згідно зі статтею шість дев'ятого розділу кодексу "В", передає обидві справи під юрисдикцію мого відділу.

- У розділі передбачені винятки: зокрема, у разі, якщо справи вже розслідуються іншим відділом. - Єва глибоко зітхнула, щоб заспокоїтися. - Мій рапорт із цього питання буде готовий не пізніше ніж за годину.

- Винятки робляться не автоматично, лейтенанте. - Капітан із відділу, що суперничає, зчепив пальці. - Я вважаю, що в цьому випадку такий виняток неприпустимий. Річ у тім, що у відділі розслідування вбивств відсутні фахівці, досвід, апаратура для роботи з незнайомими речовинами. У нас усе це є. Ми вважаємо, що приховування нових відомостей від нашого відділу йде врозріз із духом співпраці.

- Ваш відділ і особисто лейтенант Касто отримають копії мого рапорту. Це мої справи, і...

Вітні підняв руку, не дозволивши їй наговорити зайвого.

- Лейтенанту Даллас доручено вести слідство у названих справах. Навіть будучи пов'язаними з наркотичними речовинами, вони залишаються справами про вбивства, які лейтенант і розслідує.

- За всієї до вас поваги, пане майоре, - заговорив Касто, ховаючи усмішку, - в Управлінні поліції добре відомо, що ви протегуєте лейтенантові Даллас. Утім, з огляду на її послужний список, це не викликає подиву. Ми попросили містера Тіббла про цю зустріч, щоб вирішити питання про пріоритети. У мене більше контактів з вуличними торговцями і більшими наркоділками. Працюючи під прикриттям, я отримав доступ до лабораторій і виробництв, якого у лейтенанта просто немає. До цього треба додати той факт, що підозрювана у справі Пандори...

- Підозрювана не має жодного стосунку до справи Йогансена, - перебила його Єва. - А обидва вбивства скоїла одна й та сама особа, містер Тіббл.

Погляд начальника поліції залишився холодним. Якщо в нього і були свої вподобання, він їх ретельно приховував.

- Це ваша здогадка, лейтенанте?

- Професійне судження, сер, яке я розвину у своєму рапорті.

- Не секрет, що лейтенант Даллас особисто зацікавлена у виправданні підозрюваної, - заявив капітан. - Не думаю, що це піде на користь справі. Як вона може зберегти професійну об'єктивність, якщо підозрювана - її близька подруга?

Тіббл підняв палець, щоб запобігти спалаху Євиного гніву.

- Ваша думка, майоре Вітні?

- Я, як і раніше, повністю довіряю лейтенанту Даллас. Вона з честю виконає свій обов'язок.

- Згоден з вами. Мене не влаштовують чвари в лавах поліції, капітане. - Догана була досить м'якою, але влучала прямо в ціль. - Слід визнати, що обидва відділи мають до справи однаковий стосунок. Винятки справді не робляться автоматично; з іншого боку, йдеться про невідому речовину, з якою пов'язано щонайменше дві смерті. Лейтенанти

Даллас і Касто мають бездоганні послужні списки і надзвичайно придатні для ведення слідства. Ви згодні, майоре?

- Так, сер, обидва - чудові поліцейські.

- Ось я і пропоную: нехай не перетягують канат, а співпрацюють. Лейтенант Даллас залишається провідним слідчим у справі і як такий буде посвячувати лейтенанта Касто і його відділ в усі свої знахідки. Годиться вам таке рішення чи мені доведеться уподібнитися цареві Соломону і пригрозити, що справу буде розрубано на дві частини, як злочасне немовля?

- Чекаю на ваш рапорт, Далласе, - проворчав Вітні, вийшовши від начальника. - І наступного разу, будь ласка, акуратніше давайте Дікарю Діккі хабарі.

- Слухаюся, сер.

Єва проводила поглядом Вітні і покосилася на Касто.

- Довелося постаратися, - усміхнувся він. - Наш капітан - теж любитель бейсболу.

- Подивимося, як він відбиватиме мої подачі! Я передам вам свій рапорт, Касто.

- Буду вам вдячний. А я тим часом рознюхаю, що відбувається на вулицях. Поки що там не знають про новий склад. Але тропічне походження речовини дає змогу поглянути на проблему інакше. На митниці в мене є знайомі, у яких переді мною боржок...

Трохи похитнувшись, Єва вирішила, що настав час співпрацювати по-справжньому.

- Почни з Гаїті, - порадила вона. - Пандора повернулася звідти за два дні до загибелі. Я, щоправда, ще не опікувалася її маршрутом і не знаю, чи побувала вона заразом і в інших місцях.

- Добре. Коли дізнаєшся, повідом. - Касто посміхнувся і взяв її за руку. - У мене відчуття, що тепер, коли ми в усьому розібралися, у нас вийде диво-команда. До речі, нам обом буде дуже корисно досягти успіху в цьому розслідуванні.

- Я, зізнатися, більше зацікавлена у викритті вбивці, ніж у службовому зростанні.

- Я теж цілком за торжество правосуддя! - Він широко посміхнувся, безсоромно експлуатуючи ямочки в куточках рота. - Але, повір, якщо це наблизить мене до капітанської платні, я не стану плакати. А ти?

- На твоєму місці я б, напевно, ставилася до цього так само.

- Ось і славно. Якщо не заперечуєш, я днями зазирну ще й поклянчу твоєї кави. - Він виразно стиснув її руку. - Чесне слово, Єво, я дуже сподіваюся, що ти доведеш невинність своєї подруги.

- Обов'язково доведу. - Він уже крокував геть, але Єва, не витримавши, гукнула: - Касто!

- Так, золото моє?

- Що ти йому пообіцяв?

- Дикуну? - Його посмішка змагалася шириною зі штатом Оклахома. - Ящик чистого віскі. Він схопив приманку так само жадібно, як жаба комара. - Касто для більшої виразності висунув язик і підморгнув. - Хлопці з нашого відділу - неперевершені майстри по частині хабарів.

- Буду мати на увазі. - Єва засунула руки в кишені й не втрималася від усмішки, проводжаючи Касто поглядом. - Стильний чоловік.

- І фігура - пальчики оближеш! - додала Пібоді. - Це я так, до слова.

- Згодна з вами, Пібоді. Гаразд, одну битву ми виграли. Тепер постараємося перемогти у всій кампанії.

Єва так сумлінно працювала над рапортом, що в неї від напруги заболіли очі. Направивши копії всім, кому слід було, вона відпустила Пібоді й подумала, що має повне право скасувати зустріч із психіатром: треба ж коли-небудь і відпочити.

Проте в призначений час вона сиділа в приймальні доктора Міри, вдихаючи знайомі запахи трав'яного чаю і приємних парфумів.

- Рада, що вам захотілося до мене зазирнути. - Міра закинула ногу на ногу. Єва звернула увагу на її шовкові панчохи і нову зачіску - коротку стрижку, що змінила пучок на потилиці. Зате очі залишилися колишніми: синіми і спокійними, всерозуміючими. - Гарний вигляд маєте!

- Зі мною все гаразд.

- Нелегко в це повірити, враховуючи останні події у вашому житті - як професійному, так і особистому. Підозра у вбивстві, що впала на найкращу подругу, - серйозне випробування. Як ви з цим справляєтеся?

- Просто роблю свою справу. Тобто виводжу з-під удару Мевіс і намагаюся з'ясувати, хто її підставив.

- Ви не бачите тут протиріччя?

- Ні. Я багато думала про це... - Єва провела долонями по колінах: на прийомі у Міри у неї завжди пітніли долоні. - Якби в мене був найменший, наймікроскопічніший сумнів у невинності Мевіс, проблема б напевно виникла. Але сумнівів немає - і моя совість спокійна.

- Рада за вас.

- Зрозуміло, мені буде в тисячу разів спокійніше, коли я завершу розслідування і повністю зніму з неї підозру. Але, зізнатися, домовляючись із вами про зустріч, я хвилювалася набагато більше, ніж зараз. Тепер я повністю контролюю і себе, і події.

- Це для вас дуже важливо?

- Звісно. Я не можу нормально працювати, якщо штурвал знаходиться не у мене.

- А в особистому житті?

- Ну, хто ж зможе забрати штурвал у Рорка?

- Отже, у ваших стосунках верховодить він?

- Верховодив би, якщо дати йому волю. - Єва усміхнулася. - Напевно, він сказав би те саме про мене. Здається, ми з ним тільки тим і займаємося, що оскаржуємо одне в одного верховенство. Але зрештою пливемо в одному напрямку. Він мене любить...

- Це вас дивує?

- Зізнатися, так. Адже мене ніхто ніколи не любив. Я розумію, для декого це просто слова, і їм нічого не варто їх вимовити. Але для Рорка це більше ніж слова! Він бачить те, що в мене всередині, це його не відлякує...

- А мало б відлякати?

- Не знаю. Самій собі я не завжди подобаюся, а йому - завжди. У всякому разі, він мене розуміє. - Тільки зараз Єва збагнула, що саме це їй і слід було обговорити з доктором Мірою - темні закутки душі. - Напевно, так відбувається тому, що в нас обох було дуже важке дитинство. У віці, коли краще цього не знати, ми вже знали, якими жорстокими бувають люди. Що влада, яка опинилася в поганих руках, не просто псує - калічить. Рорк... До зустрічі з ним я просто не знала, що таке кохання. Я займалася сексом, але не відчувала нічого, крім фізичного задоволення. Мені ніколи не була доступна справжня... близькість. Я правильно вибрала слово?

- Абсолютно правильно. А чому те, що відбувається між вами, ви назвали близькістю?

- Тому що з ним можна тільки так! Адже він... - Єва відчула, що на очі їй навернулися сльози, і поспішно їх витерла. - Він відкрив усередині мене щось таке, що сама я боялася відкрити. Точніше, він якимось чином заволодів тією частиною мого єства, яку я вважала відмерлою. Мені завжди здавалося, що я висохла душею в дитинстві, коли...

- Вам стане краще, якщо ви знайдете для цього слова, Єво.

- Коли мене гвалтував рідний батько! - Вона зітхнула так, що мало не лопнули легені, і більше не намагалася стримувати сльози. - Це було насильство, наруга, біль... Він використовував мене як останню повію, а я була ще надто малою та слабкою, щоб цьому чинити опір. Він навалювався на мене, а якщо я намагалася ухилитися - зв'язував. Бив так, що в мене запливали очі, затискав долонею рот, щоб я не могла кричати. Він гвалтував мене так люто, що я вже не знала, що гірше - саме приниження чи нестерпний біль. Мені ніхто не міг допомогти! Залишалося тільки в страху чекати наступного разу...

- Ви розумієте, що себе вам нема в чому звинувачувати? - тихо запитала Міра. Зараз, коли налив прорвався, вона намагалася обережно й ретельно видавити весь гній. - Ні тоді, ні зараз. Ніколи.

Єва витерла зі щік сльози.

- Коли я приїхала в Нью-Йорк, мені хотілося вступити в поліцію. Адже поліцейські покликані боротися за справедливість, вони самі вершать долі, хапають за руку злочинців. Усе здавалося просто. Але, прослуживши якийсь час, я побачила, що деякі поліцейські теж паразитують на слабких і невинних. - Вона вже дихала рівніше. - Ні, винна була не я, а він і люди, які вдавали, ніби нічого не бачать і не чують. Але мені, як і раніше, доводиться жити з пам'яттю про своє страшне дитинство. Коли я не пам'ятала, мені було набагато легше.

- Але ж ви, здається, давно все згадали?

- Дуже уривчасто. Усе, що відбувалося зі мною до того, як у вісім років мене підібрали на задвірках, було схоже на клаптики...

- А тепер?

- Тепер клаптиків набагато більше. Їх занадто багато! Усе стало ясніше, ближче... - Єва піднесла руку до рота, потім упустила її на коліна. - Я навіть бачу його обличчя. Раніше не бачила. Взимку я розслідувала справу про вбивство Шерон Дебласс, у долі якої була

схожість із моєю долею. Напевно, тому я почала згадувати. А завдяки Рорку спогади перетворилися на лавину. Я вже не можу їм перешкодити!

- А хотіли б?

- Якби я могла взагалі витравити пам'ять про перші вісім років свого життя! - з ненавистю промовила Єва. - До сьогодні вони не мають ані найменшого стосунку.

- Зрозумійте, Єво, якими б жадливими не були ці вісім років, вони вас сформували. Це завдяки їм ви здатні співчувати невинним, завдяки їм ви такі сильні, змістовні та життєздатні. Те, що ви все згадаєте, вже не вплине на вашу сутність. Я часто рекомендувала вам зайнятися аутогіпнозом, але більше не рекомендую. Тепер ваша підсвідомість випускає ці спогади на свободу у власному ритмі.

Єва похитала головою. Навіть якщо доктор Міра має рацію, вона не заперечувала б, щоб цей ритм сповільнився.

- Мені здається, до деяких спогадів я ще просто не готова. Однак мій мозок не знає відпочинку. Мені весь час сниться один і той самий сон - ніяк не можу його позбутися. Кімната, огидна кімната з миготливим червоним світлом у вікні. Загориться - вимкнеться, загориться - вимкнеться... Ліжко - порожнє, але все в плямах. Я знаю, що це кров. Дуже багато крові! Я лежу на підлозі, у кутку, підібгавши ноги. Я теж уся в крові. Свого обличчя я не бачу - воно повернуте до стіни. Усе взагалі як у тумані, але це, найімовірніше, я.

- Одна?

- Начебто. Не знаю... Я бачу тільки ліжко, кут, миготливе світло. Поруч зі мною, на підлозі, лежить ніж.

- Коли вас знайшли, на вас не було ножових ран.

На Миру глянули зацьковані очі.

- Я знаю.

Входячи в будинок, Єва була готова до крижаного душу - осуду, яким її обдасть Коммерсет. Вона встигла до цього звикнути, навіть відчувала протиприродне розчарування, коли дворечкий не зустрів її черговим презирливим зауваженням. Він узагалі чомусь не з'явився в передпокої.

Єва підійшла до переговорного пристрою на стіні й натиснула кнопку.

- Де Рорк?

- У спортзалі, лейтенанте. Хочете з ним поговорити?

- Ні.

Вона вирішила, що краще сама його відвідає. Можливо, добряче спітніти від фізичного навантаження - це якраз те, що їй потрібно, щоб прояснилося в голові.

Єва відсунула панель у стіні, спустилася на один поверх, пройшла повз басейн із темним дном, оточений тропічною зеленню. Тут, унизу, був зовсім інший світ. Ще один зі світів Рорка! Над басейном розташовувалася панель, здатна за помахом хазяйської руки випромінювати світло сонця, місяця, зірок. Поруч були кімната комп'ютерних ігор, турецька лазня, тир, маленький відеотеатр - загалом, усе, чим міг побалувати найдорожчий сучасний курорт.

Усе це Єва вважала іграшками багатія. Сам же Рорк називав своє підземне господарство інструментами виживання, що допомагають розслабитися у світі, який день за днем прискорював свій біг. Він узагалі набагато краще за неї поєднував роботу й відпочинок, і Єва навіть не мріяла з ним змагатися. Рорк знайшов спосіб насолоджуватися тим, що в нього є, зберігати своє надбання - і примножувати його.

За минулі місяці Єва багато чого почерпнула у Рорка. Один із головних уроків полягав у тому, що слід забувати час від часу про всі тривоги, відповідальність, навіть про нерозгадані загадки і ставати просто самою собою. Саме так вона і збиралася вчинити зараз, увійшовши до спортивної зали.

Рорк був не з тих, хто економить на інвентарі та віддає перевагу спрощеним способам підтримки форми. Але прості м'язові зусилля і піт були для нього не менш важливими, ніж гравітаційна лава, водяна смуга, центр силового навантаження. Зал свідчив

про прихильність Рорка традиціям: тут були і старомодні гіри, і похилі снаряди, і велотренажер.

Нині Рорк піднімав гіри, повільно описуючи ними кола в повітрі, водночас дивлячись на монітор із якимись складними схемами та розмовляючи по стільниковому телефону, що лежав перед ним на столі.

- Безпека на курорті - основа основ, Тісдейл. Якщо є упушення, знайдіть його і виправте. - Хмурячись, він узявся за еспандер. - Ваш обов'язок - усе передбачити. Якщо знадобляться витрати понад кошторис, будьте ласкаві довести мені їх необхідність. Я не сказав "знайти доводи на їхню користь", Тісдейл, я сказав "довести"! Доповідь має бути в моєму кабінеті о дев'ятій ранку. Кінець зв'язку.

- Ну і крутий же ти, Рорк!

Він озирнувся і посміхнувся Єві:

- У бізнесі як на війні.

- Так, ти воюєш не понарошку. На місці Тісдейла я б так затремтіла від страху.

- Я до цього і прагнув.

Він поставив на підлогу гіри, підійшов до центру силового навантаження, вибрав програму і розпочав тренування ножних м'язів. Єва неуважно підняла гірю і стала розминати біцепси, не зводячи погляду з Рорка.

Чорна стрічка на голові робила його схожим на античного воїна. Темна майка без рукавів і шорти виставляли напоказ кожен м'яз, щедро политий потом. Видовище його м'язів, що ритмічно роздуваються, несподівано розпалило в Єві бажання.

- Здається, ти задоволена собою, лейтенанте.

- Радше тобою. - Вона нахилила голову, окинула його примруженим поглядом, а потім підійшла і торкнулася біцепса, викликавши в нього самовдоволену усмішку. - У тебе гарна фігура. Силач!

Посмішка змінилася широкою посмішкою. Рорк відчував, що вона в якомусь дивному настрої, але поки не міг визначити, що це за настрої.

- Хочеш перевірити, наскільки я сильний?

- Думаєш, я тебе боюся? - Не зводячи з нього погляду, вона розстебнула портупею і повісила її на найближчий снаряд. - Іди-но сюди. - Вона зухвало поманила його пальцем. - Подивимося, чи зможеш ти зі мною злагодити.

Лежачи на спині, Рорк мовчки вивчав її. В очах Єви читався не тільки виклик. Це було схоже на жадання, хоча він не був до кінця впевнений.

- Я весь спітнілий, Єво.

- Боягуз! - фиркнула вона.

- Ось прийму душ, тоді подивимося, хто з нас...

- Малодушніше? Деякі чоловіки, як і раніше, уявляють, що з жінкою не можна всерйоз мірятися силами. Я знаю, ти не з таких. Напрошується висновок: ти боїшся, як би я не надерла тобі дупу!

Вона домоглася свого. Рорк сів, потягнувся за рушником і промокнув обличчя.

- Хочеш битися? Даю тобі час на розминку.

У неї вже закипіла кров.

- Я і так готова. Стандартна рукопашна?

- Тільки, чур, боротися, а не бити! - попередив він, ступаючи на мат, і примружився від її презирливого фиркання. - Особисто я не буду тебе бити.

- Ти ще спробуй дотягнутися...

Єва не встигла договорити: Рорк блискавично збив її з ніг.

- Так не чесно! - вигукнула вона і схопилася.

- Згадала про правила? Ось воно, поліцейське нутро!

Вони закружляли по мату. Рорк зробив помилковий ривок, але Єва не дала себе обдурити. Вони обхопили одне одного за плечі, але протягом десяти секунд в обох зісковзували долоні. Він спробував збити її підсіканням, проте Єва виявилася до цього готовою і встояла. Ривок - і вона перекинула його на лопатки.

- Один - один!

Єва знову прийняла бойову стійку. Рорк піднявся і відкинув з чола волосся.

- Гарзд, лейтенанте, більше я не піддаюся.

- Хіба ти піддавався? Не мороч мені голову...

Він мало не впустив її вдруге, але Єва вчасно зметикувала, що він злить її навмисне, щоб відволікти, і уникла падіння. Спритний поворот - і вона застосувала чарівний прийом: запустила руку йому між ніг.

Дотик був таким ніжним, що Рорк блаженно заморгав.

- Ось, значить, чого вчать у поліції...

Їхні губи розділяв якийсь дюйм, але Рорк рано розслабився: наступної миті його ноги злетіли в повітря. Він гепнувся і не встиг схаменутися, як Єва навалилася на нього, вперлася коліном йому в пах, втиснула плечі в мат.

- Ти на лопатках, приятелю! Моя взяла!

- Здається, хтось говорив про чесність?

- Умій програвати!

- Важко сперечатися з жінкою, яка придавила коліном мою чоловічу гідність.

- От і не сперчайся. Тепер я розберуся з тобою по-своєму.

- Невже?

- Уяви собі. Адже я перемогла! - Вона стала стягувати з нього майку. - Не заважай мені, і я не зроблю тобі боляче. - Рорк потягнувся до неї, але вона притиснула його руки до мату. - Тут розпоряджаюся я! Не втручайся, а то закую тебе в наручники.

- Заманлива перспектива! А чому б тобі не...

Рорк не договорив: її гарячі, жорсткі губи впилися в його рот. Його руки самі собою заковзнули по її тілу, але вже за секунду він зрозумів, що їй хочеться чогось іншого, незвичайного, і вирішив не перешкоджати.

- Зараз я тебе візьму... - Вона несильно прикусила йому губу, і його тілом пробігла хвиля бажання. - Я зроблю з тобою все, що вважатиму за потрібне.

Рорк уже передчував, у що це виллється, і насилу промовив:

- Ти вже ласкавіше...

Від її сміху він ще більше розпалився.

- Розмірявся!

Єва одразу взялася за справу. Руки її були сильні й вимогливі, губи не знали відпочинку. Рорк завмер, відчуваючи вібрацію її бажання, якою вона ділилася з ним, підживлювана невичерпною внутрішньою енергією. Гаразд, якщо їй хочеться все робити по-своєму - він не стане їй заважати. Рорк говорив собі, що це добровільний вибір, хоча вона й позбавила його альтернативи.

Губи Єви ковзали по його плечах, грудях, животі; він відчував, що кожен його м'яз м'яко томливо вібрає. Потім у Рорка потемніло в очах: вона забрала до рота ту його частину, в якій зараз зосередилося все його єство, і запрацювала з такою інтенсивністю, що він мусив докласти всіх зусиль, щоб не вибухнути.

- Не смій чинити опір! - Єва різко змінила положення: тепер там, де щойно були її губи, опинилася рука. - Зараз я змушу тебе кінчити. - Вона втягнула в рот його язик і досить сильно вкусила. - Давай!

- Боже! - Рорк тільки й встиг, що обхопити її руками. Він був слабкий, як дитя, і збентежений повною втратою самоконтролю. Але збентеження тьмяніло порівняно із запаморочливою радістю. - Навіть не знаю, вибачатися чи дякувати...

- Не те і не інше. Я ще з тобою не закінчила.

Рорк усміхнувся, але вона вже терлася щокою об його вилицю, посилаючи нові сигнали.

- Крихітко, ти маєш дати мені схаменутися.

- Нічого я не повинна! - Вона була п'яна від захвату, захоплена своєю могутністю. - Сьогодні все буде так, як хочу я!

Вона осідлала Рорка, стягнула через голову сорочку і, заклично дивлячись на нього, провела руками по своєму оголеному торсу, по грудях. Потім з посмішкою поклала його долоні собі на груди, зітхнула і блаженно заплющила очі.

Його дотики були знайомими й рідними, але щоразу дарували нові відчуття, а зараз збуджували, як ніколи раніше. Від його вправних пальців її соски розжарилися й занило так, що звело м'язи живота. Вона відкинулася, і він зловив її сосок ротом. Єва стиснула його голову долонями, впираючись своїми відчуттями: його зуби дражнили її надчутливу плоть, пальці м'яли стегна, тіло ковзало по тілу. У ніздрі вривався розпечений запах поту і сексу. Вона впилася губами в його рот і відчула вибуховий смак бажання.

Рорк чи то застогнав, чи то вилаявся, і Єва відсахнулася. Схопившись, вона в захваті відчула, що погано тримається на ногах - так обважніло від бажання тіло. Їй не потрібно було йому говорити, що так у неї ще ні з ким не було: він сам добре це розумів. Вона теж знала, що з нею він відчув і зрозумів щось таке, чого не відчував з іншими, - знала і дивувалася.

Стоячи над ним, Єва не намагалася впоратися з прискореним диханням, не соромилася судом, що пробігали по тілу. Вона скинула туфлі і швидко стягнула з себе джинси.

Від його погляду, що пробіг її тілом і зупинився на обличчі, Єву омило гарячою хвилею. Вона ніколи не була особливо високої думки про своє тіло. Це було тіло

співробітниці поліції - сильне і гнучке. Лише завдяки Рорку вона дізналася, яку насолоду можуть приносити жінці її власні сила і гнучкість. Вся тремтячи, вона сіла на нього, затиснула колінами поперек, нахилилася і забулася в поцілунку.

- Я все ще головна... - прошепотіла вона трохи згодом.

Пропалюючи її поглядом, Рорк усміхнувся:

- Валяй.

Єва повільно, хтиво, хтиво нанизалася на нього. Коли він сягнув неймовірної глибини, вона на мить скам'яніла, закинула голову - і з захопленим криком зустріла першу судому оргазму. Переплетячи пальці з його пальцями, вона застрибала як одержима.

У голові гриміли вибухи, кров кипіла, у міцно заплющених очах розходилися різнокольорові кола. Єві здавалося, що всередині в неї не залишилося нічого, крім Рорка і відчайдушної потреби увібрати його в себе без залишку. Напади насолоди слідували один за одним, не даючи їй упасти. Нарешті вона лягла на нього, повністю знесилена. Притулившись обличчям до його шиї, вона завмерла, сподіваючись, що розум все-таки коли-небудь повернеться.

- Єва! - покликав він, але вона не відгукнулася. - Тепер моя черга.

Ошалело моргаючи, Єва дозволила йому перевернути її на спину. Як з'ясувалося, він усе ще залишався в неї всередині - і до чого глибоко!

- Я думала, ти теж... Ми...

- Не ми, а ти, - уточнив він, спостерігаючи за хворобливою насолодою, з якою вона зустріла його рухи у себе всередині. - Тепер усе буде так, як хочу я!

Вона спробувала засміятися, але замість сміху з її губ вирвався стогін.

- Послухай, якщо ми продовжуватимемо в тому самому дусі, то заїздимо одне одного до смерті.

- Я готовий ризикнути. Ні, не закривай очі, дивись на мене!

Рорк бачив, як скляніють її очі в міру того, як він посилює натиск, чув її здавлені крики, що супроводжують кожне занурення, яким, здавалося, не буде кінця...

Потім обидва засувалися в єдиному божевільному ритмі, зчепилися руками, переплелися ногами. Очі Єви вже не виражали нічого, крім божевілля. Він накрив її рот своїм і поглинув її крик.

Вони вросли одне в одного, як змучені двадцятим раундом боксери в клінці, які чекають, коли ж рефері закінчить рахунок, і судорожно ловлять ротами повітря. Рорк міг би дотягнутися губами до її грудей, але, як виявилося, в ньому не залишилося сил, щоб здійснити цей подвиг.

- Я не відчуваю пальців ніг! - схаменулася Єва. - І пальців рук... Напевно, ти зламав мені хребет!

Рорк здогадався, що перекрив їй кисень, і поспішно зісковзнув із неї.

- Так краще? - запитав він, розтягнувшись поруч.

Єва жадібно втягувала повітря.

- Здається...

- Я зробив тобі боляче?

- Що?

Він підняв голову і побачив її безглузду посмішку, порожні очі.

- Нічого. Ну як, ти розібралася зі мною?

- Тимчасово.

- І то добре. - Він упав горілиць і посилено задихав.

- Господи, в якому ми стані! - простогнала Єва.

- Найвірніший засіб нагадати собі, що ти людина, - це хороший, спітнілий секс! Ходімо.

- Куди?

- Люба, - він поцілував її в мокре плече, - тобі треба під душ.

- Що мені треба - так це поспати денька два. Просто тут... - Вона підібгала ноги й позіхнула. - А ти йди.

Рорк похитав головою, зібрався з силами і встав. Зробивши глибокий вдих, він нагнувся, підняв Єву і звалив собі на плече.

- Ось-ось, познущайся над мертвою жінкою!

- Не знав, що трупи такі важкі.

Із цими словами він потягнув її через зал у роздягальню, потім обережно опустил на слизький кахель. У кабінці він розвернув Єву так, щоб струмінь душі вдарив їй прямо в обличчя, і ввімкнув крижану воду.

- Ти з глузду з'їхав!..

На більше в неї не вистачило сил: довелося звиватися і верещати, та так, що тремтіли стіни душової. Тепер Рорк назвав би її не трупом, а оживим мерцем, мокрим і холодним. Він реготав на всю горлянку, слухаючи її лайки і ухиляючись від ударів і бризок.

- Зараз же припини! - крикнула вона. - Увімкни гарячу воду! Негайно!

Холодний душ змінився на гарячий, і вона прийшла до тями.

- Я тебе вб'ю, Рорк! Ось відтаю - і тобі кришка.

- Тобі корисно. - Він нарешті обережно відпустив її і простягнув мило. - Мийся, лейтенанте. Я зараз помру від голоду.

Єві не менше за нього хотілося їсти.

- Доведеться вбити тебе пізніше, - вирішила вона. - Після їжі.

Не минуло й години, як вона - чиста, умиротворена, одягнена - впилася зубами в соковитий біфштекс.

- Я виходжу за тебе заміж заради сексу і жратви!

Рорк пив темно-червоне вино і з насолодою спостерігав, як вона втамовує голод.

- Заради чого ж іще?

Єва взялася за тонкі скибочки смаженої картоплі.

- Ну, заради твоєї гарненької фізіономії.

Він самовдоволено посміхнувся.

- Мою фізіономію всі хвалять.

Нехай причина заміжжя була не в цьому, секс, смачна їжа і приємна зовнішність благотворно впливали на настрій. Єва посміхнулася йому.

- Як там Мевіс?

Рорк чекав, коли вона про це запитає, знаючи, що це станеться не відразу.

- Чудово. Сьогодні вона вирушила до Леонардо, вранці ти зможеш із ними поговорити.

Єва наминала біфштекс і не відривала погляду від тарілки.

- До речі, що ти про нього думаєш?

- Що він відчайдушно, просто неймовірно закоханий у Мевіс. Оскільки це почуття мені певною мірою знайоме, я йому співчую.

- Ми поки що так і не змогли встановити, чим він займався в ніч убивства. - Єва піднесла до губ вино. - У нього було все: мотиви, засоби і, що досить імовірно, шанс убити.

Доказів, що безпосередньо пов'язують його зі злочином, не існує. Однак убивство скоєно в його квартирі предметом, що належав йому.

- Невже ти можеш собі уявити, як він убиває Пандору, а потім підлаштовує так, щоб провина впала на Мевіс?

- На жаль, ні. - Вона поставила чарку. - Хоча, якби могла, було б набагато простіше. - Вона побарабанила пальцями по столу, знову взяла чарку. - Ти знайомий із Джеррі Фітцджеральд?

- Знайом. - Він трохи почекав. - Ні, я з нею не спав.

- Я про це не питала!

- Я вирішив спростити тобі завдання.

Єва низала плечима, зробила ще ковток.

- Вона здалася мені досить розумною, хитрою і марнославною. Несентиментальною.

- Ти рідко помиляєшся, - усміхнувся Рорк. - Не стану з тобою сперечатися.

- Я не надто добре обізнана зі світом високої моди та манекенниць, тому навела деякі довідки. Фітцджеральд - топ-модель, і на її рівні ставки високі: гроші, престиж, преса... Показ моделей Леонардо - це хороші гроші, загальна увага, перспектива кредитів. Тепер вона займе місце Пандори.

- Якщо його моделі сподобаються, спонсори матимуть великий виграш, - погодився Рорк. - Але тільки якщо сподобаються.

- Зараз вона з Джастіном Янгом і не приховує, що Пандора намагалася його в неї забрати. Чи не здається тобі, що в неї було достатньо мотивів?

Рорк поміркував і відповів:

- Мені важко собі уявити, щоб Джеррі Фітцджеральд так розпсихувалася через чоловіка, що пішла на вбивство.

- Мабуть, ти маєш рацію. Вона б радше не пробачила переманювання перукаря, ніж коханця, - погодилася Єва. - Але це ще не все.

Вона лаконічно повідала про місток між двома справами, якими наразі займалася, - новий наркотичний склад, виявлений під матрацом Бумера і в крові Пандори.

- Ми не можемо знайти її скриньку. Очевидно, за нею приходили до нас, точно знаючи, де шукати.

- Джеррі не раз публічно виступала із засудженням застосування наркотичних засобів. Але, звісно, одна справа - публічні заяви, інша - прибуток.

- Судячи з усього, цей новий склад обіцяє великі бариші: він дуже сильний і забезпечує швидке звикання. А можливість смертельного результату не зупинить ні збувачів, ні наркоманів.

Вона відсунула тарілку з недоїденим біфштексом, Рорк насупився. Він знав два основні Євині стани: вона або їла, або нервувала.

- По-моєму, це дуже перспективна ниточка. Розмотуючи її, ти відійдеш дуже далеко від Мевіс.

- Так-то воно так... - Єва схопилася, бо не могла всидіти на місці. - Але ця ниточка більше ні до кого не приводить! Фітцджеральд і Янг надають одне одному алібі. Відеозапис охоронної системи підтверджує їхні свідчення про те, де вони перебували в момент смерті Пандори. Якщо тільки хтось із них або вони обидва не обвели систему навколо пальця... У Редфорда алібі немає, принаймні надійного, але я не бачу зв'язку між ним і вбивством. Поки що.

- Яким він тобі здався? - запитав Рорк.

- По-моєму - безсердечний, грубий егоїст.

- Значить, не сподобався?

- Зовсім не сподобався! Самовпевнений, слизький, вважає, що за дві секунди обхитрить будь-якого поліцейського. Сам зголосився надати інформацію, так само, до речі, як Янг і Фітцджеральд. А я не довіряю добровольцям.

Рорк укотре здивувався своєрідності поліцейських мізків.

- Він викликав би в тебе більше довіри, якби довелося витягати з нього слова кліщами?

- Звичайно! - Для Єви це було аксіомою. - Він поспішив повідомити мені, що Пандора вживала наркотики. Так само поводитися Фітцджеральд. Усі троє майже з гордістю твердили, що терпіти не могли Пандору.

- Ну і що ж? Можливо, вони просто були з тобою відверті.

- Коли люди настільки відверті - особливо з поліцією, - це зазвичай вказує на другий, невидимий шар. Треба буде копнути глибше. - Вона пройшлася кухнею і знову сіла. - А тепер мені ще доводиться постійно пам'ятати про колегу з відділу боротьби з наркотиками.

- Касто?

- Так. Він хотів сам вести розслідування, але, як не дивно, спокійно переніс моє призначення. Я буду ділитися з ним усіма новинами. Він дуже прагне стати капітаном.

- А ти - ні?

Вона окинула його холодним поглядом.

- Це треба заслужити.

- Заслужиш! Тобі допоможе Касто.

Єва підібгала губи.

- Не базікай, Рорк. Я маю знайти міцніший зв'язок між двома вбивствами - людини або людей, які знали обох. Поки я його не знайду, Мевіс загрожуватиме суд за звинуваченням у вбивстві.

- Наскільки я розумію, ти можеш рухатися двома шляхами.

- Якими ж?

- Яскравим проспектом високої моди чи засміченим вуличним тротуаром. - Він запалив сигарету. - Де, кажеш, побувала Пандора перед поверненням у Нью-Йорк?

- На Гаїті. Поки точно не знаю, де саме.

- У мене там ділові інтереси.

- Не дивно, - сухо відгукнулася вона.

- Я можу декого розпитати. Люди, серед яких оберталася Пандора, не надто охоче спілкуються з поліцією.

- Якщо мене не задовольнять відповіді, які ти отримаєш, доведеться вирушити туди самій.

Вона сказала це таким тоном, що Рорк насторожився.

- Якісь проблеми?

- Ніяких.

- Викладай!

Єва знову схопилася з-за столу.

- Я ніколи не виїжджала з Америки!

Він не повірив своїм вухам.

- Як це "ніколи"?

- А ось так. Тільки лише на кілька годин літала в Рим і в Мексику - разом із тобою, якщо пам'ятаєш. Далеко не в усіх свербить в одному місці. Тут теж вистачає справ. А якщо чесно, я дуже погано переношу літак...

- Тобі абсолютно нічого боятися! - Рорк був щиро здивований: він неодноразово надавав їй свій літак і нічого особливого не помітив. - Далекі перельоти набагато безпечніші за їзду містом.

- Не в тому річ! - відмахнулася вона. - Хіба я сказала, що боюся? Якщо треба буде, полечу. Просто я б воліла цього уникнути. Чим менше доведеться розкидатися, тим швидше буде врятовано Мевіс.

- Так-так... - Вражаюче відкриття! Рорк і помислити не міг, що бравого лейтенанта терзають такі сміховинні страхи. - Спробую-но я сам усе дізнатися.

- Але ти ж - цивільна особа!

- Ось і буду діяти неофіційно.

Єва побачила, що він усе розуміє і при цьому не сміється з неї.

- Гаразд, - погодилася вона зі зітханням. - Тільки у тебе навряд чи знайдеться фахівець із тропічних рослин.

Рорк усміхнувся і підняв чарку.

- Ти не повіриш, але...

Єва вирішила, що правильніше буде не розкидатися, а діяти в одному, звичному напрямку. Найзвичнішим для неї була вулиця - там їй не були потрібні провідники.

Вона надавала доручень Пібоді, впоралася у Фіні, як ідуть справи, і взялася за справу самотійно. Їй ні з ким не хотілося базікати через дрібниці, не хотілося нікому потрапляти на очі: вона провела важку ніч і мала відповідний вигляд.

Кошмар був ще гіршим за попередні. Їй здавалося, що її душать, б'ють головою об подушку, і вона прокидалася вся в поту від власних стогонів. Порятунком став світанок: він проклюнувся якраз тоді, коли кошмар сягнув піку. Рорк на той час уже піднявся і плескався в душі.

Якби він почув, що вона встала, то неодмінно пристав би з розпитуваннями, і їй навряд чи вдалося б від нього звільнитися. Напевно, це була непотрібна гординя, але Єва зробила все можливе, щоб не зіткнутися з ним, і тихенько втекла, залишивши коротеньке повідомлення.

Мевіс ще спала, і тільки Коммерсет, на якого вона налетіла на бігу, встиг окинути її презирливим поглядом.

Єва не хотіла зараз думати про нього. Чуття підказувало, що вона ховається не тільки від його осуду, а й від багато чого іншого. Порятунком була робота - на неї вона покладала всі надії. Робота, яку вона вміла робити. Єва зупинилася перед клубом "Даун енд Дерті" в Іст-Енді.

- Привіт, біла красуне!

- Як справи, Крек?

- Ні хитко ні валко. - Чорношкірий гігант із татуйованою фізіономією глянув на неї зверху вниз. Його величезні груди частково прикривала химерна накидка з пір'я, що звисала до колін. - Здається, день знову буде спекотний.

- Може, пригостиш мене всередині чимось холодненьким?

- Тебе - із задоволенням, красунечко. Збираєшся піти за порадою Крека, закинути фараонський значок і блиснути талантами в "Даун енд Дерті"?

- У цьому житті - навряд чи.

Він засміявся, погладжуючи блискучий живіт.

- Сам не знаю, чому ти мені так подобаєшся. Гаразд, заходь. Розкажеш Креку, що сталося.

Єва була в гірших клубах, ніж цей, і не заперечувала б, якби всі вони стали на порядок кращими. У таку ранню годину навіть найбільш оскражені гуляки воліли не висовуватися з дому, але в приміщенні досі витали нічні запахи. Дешеві парфуми, спиртне, тютюн, підозріла травичка, немиті тіла і квапливий секс.

На столах стояли перевернуті стільці, на липкій підлозі підсихали калюжки - сліди халтурного прибирання. Сміття, у походження якого краще було не вдаватися, було просто помічене під столи.

Зате пляшки над стійкою купалися в різнокольорових вогнях. Танцівниця в рожевому трико практикувалася в повзанні по мерехтливій на маленькій сцені жердині.

Крек прогнав танцівницю ледь помітним рухом величезної голови, офіціант про всяк випадок теж позадкував.

- Чого бажаєш, біла красуне?

- Чорної кави.

Крек усміхнувся.

- А як щодо кількох крапель ліків із мого недоторканного запасу? З ними кава буде смачнішою.

Єва згідно кивнула. З ким поведешся...

Крек кивнув бармену, і той дістав з-під стійки величезну пляшку. Єва сіла на високий табурет і спробувала розслабитися, незважаючи на атмосферу. Вона не знала, чому їй до душі Крек - нічний хижак, з яким вона була ледь знайома. Очевидно, вона його просто добре розуміла: Крек належав до світу, в якому Єва проводила більшу частину життя.

- Ну, що тобі знадобилося в такій клоаці, милашка? Усе нишпориш?

- Як завжди. - Вона сьорбнула кави і ледь не поперхнулася. - Недоторканний запас, кажеш?

- Тільки для обраних клієнтів! Усе в межах закону. - Він підморгнув. - Ну, хіба що з невеликим порушенням... То чого ти чекаєш від Крека?

- Ти знав Бумера? Картер Йогансен, дрібна сошка.

- Знав. Тепер він труп.

- Правильно. Його вбили. Ти мав із ним справу, Крек?

- Іноді він сюди заглядав. - Крек надавав перевагу нерозбавленому недоторканному запасу. Перехиливши чарку, він задоволено зачмокав губами. - То з грошима, то без. Любив подивитися шоу і потріпатися. Нешкідливий старий дурень. Кажуть, у нього не залишилося обличчя?

- Точно. Хто б міг таке з ним учинити?

- Мабуть, хтось сильно на нього розлютився. Взагалі-то після кількох чарок він починав занадто багато базікати.

- Коли ти бачив його востаннє?

- Уже не пригадаю... Два-три тижні тому. Заявився якимось із повними кишнями, замовив пляшку, пігулки й окрему кімнату. До нього пішла Люсіль. Ні, не Люсіль, Хетта. Усі ви, білі дівчата, на одне обличчя. - Він підморгнув.

- Бумер кому-небудь розповідав, звідки у нього стільки грошей?

- Хетте, може, й розповів, бо був під сильним градусом. Вона спускалася взяти для нього ще таблеток: видно, йому хотілося залишатися щасливим. Хетта сказала, що стариган Бумер вирішив стати антрепренером або кимось там іще. Ми посміялися. А тут, уяви, з'являється він - і стриб голяка на сцену! Тоді вже ми й зовсім животики надірвали. Господарство в нього - в лупу не розгледити.

- Святкував вдалу угоду?

- Схоже на те. Але з'ясувати не вдалося - справи. Довелося розбити кілька голів і викинути кілька тіл. Пам'ятаю, стою на вулиці - а тут він вискакує з дверей. Я його спіймав - так, для сміху, - але він уже не був щасливим. Навпаки, він був чимось до смерті наляканий, ледь у штани не навалив.

- Що-небудь сказав?

- Ні, просто вирвався і дав деру. Відтоді я його не бачив.

- Хто його злякав? З ким він говорив?

- Чого не знаю, того не знаю, красуне.

- Ти, бува, не бачив тієї ночі когось із цих? - Єва вийняла з сумки фотографії та розклала їх на стійці: Пандора, Джеррі, Джастін, Редфорд і - за потреби - Мевіс і Леонардо.

- Ось цих двох я знаю. Манекенниці, цукерки! - Він любовно провів товстими пальцями по фотографіях Пандори і Джеррі. - Руда часто до нас заглядала: шукала

знайомства. Колекціонувала вона їх, чи що? Може, вона і була тут тієї ночі, але точно сказати не можу. Решта - не з нашого списку запрошених. Їх я не знаю.

- Бачив коли-небудь руду разом із Бумером?

- Він їй ні до чого. Вона любила здоровенних, молодих і дурних. А Бумер був тільки дурним.

- Ти чув що-небудь про новий наркотик?

Широка фізіономія Крека негайно стала відсутньою.

- Нічого не чув.

Ось і вся дружелюбність! Єва мовчки поклала на стійку кілька купюр.

- Ну як, тепер краще зі слухом?

Крек зробив підрахунок і мовчки підняв на неї очі. Знайома тактика. Єва додала два папірці. Гроші зникли зі стійки.

- Начебто базікають про якусь нову гидоту... Сильна, довгограюча, дорога. Називається "Безсмертя". У нас її ще не було. Тутешній люд не може собі дозволити переплачувати. Треба дочекатися, коли почнуть падати ціни, потім почекати ще кілька місяців і тільки потім...

- А Бумер про це говорив?

- Так ось, значить, чим він займався? - Крек похитав головою. - Я від нього нічого такого не чув. Чутки чутками, а від нього - нічого. Говорити-то про це говорять, але ніхто ще не спробував. Хороший бізнес! - Крек усміхнувся. - Розохочуєш покупця чутками про новий продукт, він пускає слину і готовий відвалити великі гроші.

- Краще не придумаєш. - Єва подалася вперед. - Хочу дати тобі дружню пораду, Креку: не здумай пробувати - відкинеш копита. - Він збирався заперечити, але вона зупинила його, поклавши руку на м'ясисте плече. - Я не перебільшую. Це отрута, що діє повільно, але вірно. Попередь тих, хто тобі не байдужий: якщо підсядуть на цю гидоту, їхня пісенька заспівана.

Крек уважно подивився на неї.

- Серйозно, біла красуня? Чи це звичайна поліцейська лажа?

- Серйозно, жодної лажі. Після п'яти років регулярного вживання відмовляє нервова система. Правило не має винятків. Той, хто виробляє цю гидоту, прекрасно знає, до чого вона небезпечна.

- Гроші не пахнуть, - знизав плечима Крек. - Тільки мені все одно ніхто не повірить. Ті, хто вже розкачав губи, пошлють куди подалі.

- Боюся, що ти маєш рацію... Де мені знайти Хетту?

Крек присвиснув, похитав головою.

- Хетту? Хто ж її знає! Не бачив її вже тиждень-другий. Адже ці дівчата - вони як? Крутяться то в одному клубі, то в іншому.

- Як її прізвище?

- Моппет. Хетта Моппет. Здається, знімала кімнату на Дев'ятій. Якщо захочеш зайняти її місце у нас - дай знати, моя цукрова.

...Хетта Моппет не платила за кімнату вже три тижні і сама не показувалася. Керуючий повідомив Єву, що у міс Моппет залишається на сплату заборгованості всього дві доби, після чого її майно буде описано.

Слухаючи його бурчання, Єва дерлася запльованими сходами на третій поверх. Вона тримала в руках хазяйський ключ, не сумніваючись, що управитель ним уже користувався.

Тісна кімнатка, вузьке ліжко, брудне вікно, жалюгідні потуги створити затишок за допомогою фіранок і подушечок. Єва поспішно провела обшук і знайшла записник, кредитну картку на три тисячі, кілька фотографій у рамках і прострочене водійське посвідчення, згідно з яким Гетта приїхала до Нью-Йорка з Джерсі.

Шафа була заповнена не цілком; було схоже, що це - все Хеттине майно. Якщо вона вирушила в подорож, то без нічого: з жменею купюр, без зміни одягу... Єва здивувалася б, якби версія про подорож підтвердилася.

З машини вона зателефонувала в морг.

- Перевірте трупи невпізнаних жінок, - розпорядилася вона. - Біла, блондинка, двадцять вісім років, вага близько ста тридцяти фунтів, зріст - п'ять футів чотири дюйми. Передаю номер водійського посвідчення.

Не встигла вона проїхати три квартали, прямуючи до відділку, як надійшла відповідь.

- Здається, знайшли, лейтенанте. Для завершення впізнання потрібен зліпок зубів, аналіз ДНК або відбитки пальців. Впізнання за фотографією неможливе.

- Чому? - запитала Єва, хоча вже знала відповідь.

- У неї практично не залишилося обличчя.

...Відбитки збіглися. Кармайкл, якому було доручено розслідування смерті невідомої, з полегшенням передав справу Хетти Єві. У себе в кабінеті Єва поклала на стіл усі три справи.

- Не чухаються, ледарі! - пробурмотіла вона. - Навіть не спромоглися запросити відбитки пальців. Труп міг бути давним-давно впізнаний!

- Напевно, Кармайкл не зацікавився цією справою, - припустила Пібоді.

Єва спалахнула і кинула на Пібоді обурений погляд.

- Отже, Кармайклу не місце в поліції! Ви ж бачите всі ниточки, Пібоді: від Хетти до Бумера, від Бумера до Пандори. Яка, по-вашому, ймовірність, що вони впали від руки одного й того самого злочинця?

- Дев'яносто шість відсотків.

- То-то! - задоволено вигукнула Єва. - Із цим уже можна насісти на прокурора і вимагати, щоб вони зняли обвинувачення з Мевіс. Принаймні до появи нових доказів. А якщо вони не погодяться... - Погляд Єви не віщував нічого доброго. - Тоді я влаштую витік інформації! Передам деякі відомості Надін Ферст, щоб вона запустила їх в ефір. Це, звісно, порушення кодексу, тож я зобов'язана поставити вас до відома. Адже ви нестимете відповідальність нарівні зі мною як моя помічниця. Вирішуйте, Пібоді. Якщо ви збираєтеся працювати зі мною далі, то ризикуєте доганою, а то й покаранням. Я могла б вас відпустити, поки не пізно.

- Я вважала б покаранням саме це, лейтенанте. Незаслуженим покаранням...

Єва помовчала, потім вимовила:

- Дякую, Діді.

Пібоді скривилася.

- Тільки не називайте мене Діді!

- Не буду. Для початку передайте відомості, які ми накопичили, у відділ електронного стеження, особисто капітану Фіні. Не хочу пересилати інформацію

звичайними каналами, поки не поговорю з прокурором. Ну а після цього ви проведете невелике самостійне розслідування.

Очі Пібоді спалахнули, і Єва посміхнулася. Вона пам'ятала, як це - бути новенькою й отримати перше самостійне завдання.

- Відправитесь в один брудний клуб - "Даун енд Дерті". Хетта іноді працювала в них. Зверніться до Крека - він там часто буває. Це такий здоровенний негр. Можете мені повірити, його не доведеться довго шукати. Скажете, що ви від мене і що Хетта вбита. Спробуйте вичавити якнайбільше з нього і з решти: з ким вона водила компанію, що говорила тієї ночі про Бумера, з ким ще проводила час. Ну, самі знаєте.

- Слухаюсь.

- Так, ось ще що, Пібоді... - Єва поклала дискети з кримінальними справами в сумку і встала. - Зніміть форму, інакше розполохаєте там усю публіку.

Прокурору знадобилося десять хвилин, щоб не залишити від Євиних надій каменя на камені. Ще двадцять хвилин вона витратила на суперечку, хоча знала, що це марно. Джонатан Гартлі погодився, що три вбивства пов'язані між собою; він узагалі любив погоджуватися - у межах можливого. Він захоплювався Євою як слідчим: її здатністю до дедукції, її організованістю і стрункістю її доводів. Він узагалі залюбки захоплювався будь-яким поліцейським, здатним на зразкову роботу, який домагається високого відсотка розкриття злочинів.

А ось готовності зняти обвинувачення з Мевіс Фрістоун Хартлі не виявив. Занадто переконливими йому здавалися докази, що викривали її. Проте він заявив, що згоден "залишити двері відкритими". Коли у Єви з'явиться інший підозрюваний, він із радістю повернеться до цієї розмови.

- Боягуз! - рывкнула Єва, вриваючись у "Блакитну білку". Надін уже сиділа в окремій кабінці й прискіпливо вивчала меню.

- Чому знову тут, Далласе? - невдоволено запитала вона в Єви, яка плюхнулася навпроти.

- Я - людина звички.

Втім, без Мевіс цей клуб перестав бути колишнім. Тільки вона могла так переконливо пропищати під музику незрозумілі віршики, потрясаючи публіку новим, небаченим вбранням.

- Що-небудь вибрала? - запитала Єва. - Я буду тільки чорну каву.

- Я, мабуть, теж. Напевно, страшенно мерзенний?

- Почекай, спробуєш. А чому ти не куриш?

Надін невпевнено озирнулася.

- У цій кабінці, здається, курити не можна?

- У такому закладі тобі ніхто не зробить зауваження. До речі, пригости мене сигареткою.

- Ти ж некуряща.

- Набридло жити без поганих звичок.

Надін дістала дві сигарети.

- У тебе такий вигляд, немов цигарка для тебе - що слону ватрушка.

- Зійде. - Вона прикурила в Надін, затягнулася і закашлялася. - Ну-ка, ще разок... - Від диму запаморочилося в голові, легені відмовлялися працювати. Єва з огидою загасила сигарету. - Гидота! Навіщо ти куриш?

- Звикла...

- Так і до собачого лайна можна звикнути. До речі, про лайно... - Єва взяла чашку з кавою і хоробріше відхлебнула. - Як тобі живеться?

- Уяви собі, добре. Навіть краще, ніж раніше. Я тепер роблю те, на що чомусь ніколи не вистачало часу. Дивно, як смертельний ризик допомагає зрозуміти, що гаяти час - все одно що взагалі не жити. Все-таки з усвідомленням того, що Морс більше не ходить цією землею, дихається вільніше.

- Звичайно! Адже він був не божевільним, а холоднокривим убивцею.

Надін провела пальцем по своєму горлу, уздовж шраму, залишеного ножом.

- А тобі не здається, що вбивати можуть тільки божевільні?

- Ні. Деяким просто подобається вбивати. Досить про це думати, Надін, все одно на деякі запитання ми не знайдемо відповідей.

- Намагаюся, але не виходить. Я взяла відпустку на кілька тижнів, пожила з батьками... І знаєш - допомогло! Я згадала, що люблю свою роботу. Адже я хороший професіонал, хоча того разу добряче підкачала.

- Ти не підкачала! - підвищила голос Єва. - Тебе напхали наркотиками, приставили ніж до горла - на твоєму місці кожен би злякався. Викинь це з голови.

- Ти маєш рацію. - Надін випустила цівку диму. - Дізналася що-небудь новеньке про свою подружку? У мене ще не було нагоди сказати тобі, наскільки я засмучена її неприємностями.

- Нічого, виплутається.

- Раз їй допомагаєш ти, можна за неї не переживати.

- Це вірно. Але мені потрібна твоя допомога, Надін. Можу передати тобі деякі відомості - з анонімного джерела. Ніяких диктофонів, запиши від руки! - прикрикнула Єва, бачачи, що Надін полізла в сумку.

- Як скажеш. - Надін знайшла на дні сумки ручку і блокнот. - Викладай.

- Розслідуються три вбивства. Докази вказують, що всі три скоєні однією і тією ж особою. Першу потерпілу, Хетту Моппет, танцівницю і за сумісництвом повію, забили на смерть двадцять восьмого травня, приблизно о другій годині ночі. Удари було завдано переважно по голові і по обличчю з метою максимально його спотворити.

- Так, - тільки й сказала Надін.

- Тіло було виявлено о шостій ранку і зареєстровано як невпізнаний труп. У момент убивства Мевіс Фрістоун стояла ось на цій сцені, яка в тебе за спиною, і дерла горлянку в присутності щонайменше ста п'ятдесяти свідків.

Брови Надін здивовано піднялися, губи розтягнулися в усмішці.

- Так-так. Продовжуй, лейтенанте!

Єву не треба було підганяти.

Наразі це був найдієвіший засіб у її арсеналі. Звичайно, коли канал передасть повідомлення, ніхто в управлінні не засумнівається, від кого походять відомості. Однак довести що-небудь буде неможливо, а заради Мевіс Єва була готова самовіддано брехати.

Вона провела кілька годин на службі, звідки насамперед зв'язалася з братом Хетти - єдиним її близьким родичем - і повідомила про загибель сестри. Покінчивши з цією безрадісною формальністю, вона приступила до вивчення доказів, знайдених на місці вбивства Моппет.

Не викликало сумнівів, що її вбили в тому самому місці, де згодом виявили. Саме вбивство не вимагало багато часу і особливої винахідливості. Про опір жертви говорила тільки садно на лікті. Знаряддя вбивства знайдено не було.

Бумера теж убили невідомим предметом. Йому, втім, зламали перед смертю руку і роздробили колінні чашечки. Єва вважала, що це були тортури. Як видно, убивця знав, що Бумер володіє не лише інформацією, а й зразком препарату, а також його хімічною формулою.

Ясно, що вбивці хотілося заволодіти тим і іншим. Але чому ж тоді він не обшукав кімнату Бумера в нічліжці? Не встиг? Чи не побажав?

Швидше за все, не встиг. Адже Бумера, очевидно, кинули в річку, щоб виграти час. Але задум не спрацював: тіло знайшли і швидко впізнали. Єва і Пібоді наскочили в нічліжку за лічені години після знахідки і заволоділи доказами.

Тепер до Пандори. Чому вбили її? Занадто багато знала? Занадто багато чого хотіла? Проявила себе ненадійним діловим партнером, погрожувала звернутися не до тих людей? Годиться будь-який мотив. Єва потерла долонями обличчя.

Пандору вбивали лютіше, кривавіше, після запеклої сутички. І не дивно: адже вона прийняла "Безсмертя". Це не якась танцівниця, спіямана в підворотті, і не жалюгідний донощик, який пронюхав більше, ніж йому належить. Пандора мала владу, розум, честолюбство. І, що важливо, накачані біцепси.

Отже, три трупи, один убивця. І його мета - заволодіти секретом нового сильнодіючого наркотику. Тобто в кінцевому підсумку - гроші.

Єва запросила по комп'ютеру кредитоспроможність кожного підозрюваного. Під питанням опинився один Леонардо: цей по вуха загруз у боргах.

Але жадібність не перевіриш за рахунками. Вона властива як багатим, так і бідним. Єва продовжила пошук і виявила, що Редфорд, наприклад, щосили займається вкладками і зняттям грошей з незліченних рахунків, переказом коштів з узбережжя на узбережжя і зі Штатів у невеликі південноамериканські країни.

Цікаво, подумала вона. Ще цікавіше - ось цей переказ з його нью-йоркського рахунку на рахунок Джеррі Фітцджеральд у сумі ста двадцяти п'яти тисяч.

- Три місяці тому... - пробурмотіла Єва, уточнивши дату. - Велика сума навіть для нерозлучних друзів. Мабуть, варто перевірити перекази з усіх рахунків Редфорда на рахунки Джеррі Фітцджеральд і Джастіна Янга за останній рік.

Єва натиснула кілька клавіш, і на дисплеї виник напис:

"Перевірка. Переказів не виявлено".

- Перекази з будь-яких рахунків Редфорда на раніше запитані рахунки.

"Перевірка. Переказів не виявлено".

- Ну і нехай. Тепер перевіримо, чи не переказував Редфорд що-небудь на ім'я Пандори.

Через деякий час на екрані з'явився новий напис:

"Перевірка. Результати за переказами: сто десять тисяч з рахунку в "Нью-Йорк Централ" на рахунок Пандори в "Нью-Йорк Централ", 2/6/58; п'ятдесят шість тисяч з рахунку в "Нью-Лос-Анджелес" на рахунок Пандори в "Нью-Лос-Анджелес Сек'юріті", 3/1/58; шістдесят тисяч із рахунку в "Нью-Йорк Централ" на рахунок Пандори в "Нью-Лос-Анджелес Сек'юріті", 5/4/58; вісімдесят тисяч із рахунку в "Сен-Марк Сек'юріті", Гаїті, на рахунок Пандори в "Сен-Марк Сек'юріті", 6/12/58.

Інших переказів не виявлено".

- Нічого, вистачить і цих. Як це зрозуміти? Шантаж чи оплата послуг?

Єва з радістю довірила б це заняття Фіні, але він був дуже зайнятий. Довелося самій запросити інформацію за попередній рік. Поки комп'ютер працював, вона налила собі кави і стала продумувати версії.

Минуло дві години. Очі щипало, голова розламувалася. Зате вона дізналася стільки цікавого, що новий допит Редфорда став невідворотним. Єва вирішила, що цього разу не піде до нього, а вимагатиме, щоб він сам з'явився в Центральну дільницю завтра о десятій ранку.

Залишивши розпорядження для Фіні та Пібоді, вона вирішила, що зробила за день достатньо, і вже зібралася йти, коли її комп'ютер прийняв повідомлення Рорка:

"Ніяк із тобою не зв'яжуся, лейтенанте. З'явилася справа, що вимагає моєї присутності. Коли ти почувеш моє повідомлення, я вже, напевно, буду в Чикаго. Я б вважав

за краще переночувати вдома, але ситуація вимагає негайного втручання. Якщо я тобі знадоблюся, буду в "Рівер Палас", якщо ні - побачимося завтра. Дивись не працюй вночі - я все одно дізнаюся".

Єва роздратовано вимкнула комп'ютер.

- "Не працюй вночі"! А що ще мені залишається? Без тебе я все одно не засну.

В'їхавши у ворота, вона побачила у вікнах будинку світло і зраділа. Напевно, Рорк скасував зустріч, вирішивши свою проблему на відстані. Так чи інакше, він удома, а це головне! Вона увійшла у двері, задалегідь усміхаючись, і рушила на сміх Мевіс.

У вітальні перебували четверо: двоє чоловіків і дві жінки захоплено пили вино і заїдали його крихітними канапе. Рорка серед них не було. "Яка спостережливість, лейтенанте!" - промайнуло в Єви в голові. Вона швидко оглянула вітальню.

На Мевіс, яка реготала, було щось червоне - надзвичайно коротке, відкрите й обтягуюче. Єва не наважилася б назвати це сукнею і тим паче приймати в ній гостей. Поверх була накинута розкрита смарагдова блузка. Насилу втримуючись на підборах-шпильках заввишки в шість дюймів, Мевіс ледве впадала в око до Леонардо. Той однією рукою обіймав її, в іншій тримав келих із чимось прозорим і бульбашковим.

Друга жінка була Єві незнайома. Вона поглинала канапе зі швидкістю автомата, раз у раз струшуючи головою, вкритою короткими кучериками, кожна з яких мала свій власний, неповторний відтінок. У мочку її лівого вуха були протягнуті срібні сережки-колечка, праве спотворювала здоровенна скріпка. Яскраво-сині очі були підведені малиновим олівцем.

Малиновими були і її короткі шортики на підтяжках, з оборками в паху. Підтяжки, що перетинали голі груди, закривали соски. Самі груди були розміром з любовно вирощені дині.

Незнайомий чоловік спостерігав за тим, що відбувається, крізь рожеві скельця окулярів, попиваючи вино - судячи з усього, витримане біле, гордість Рорка. Його вихідний костюм являв собою мішкуваті шорти, що сягали колін, і широку майку, витриману в патріотичній червоно-біло-синій гамі.

Єва всерйоз роздумувала, як прошмигнути в кабінет на другому поверсі, залишившись непоміченою.

- Ваші гості давно на вас чекають, - пролунав за її спиною презирливий голос Соммерсета.

- Послухайте, це не мої...

- Даллас! - взвизгнула Мевіс і кинулася до неї через усю вітальню, хоча на таких підборах це загрожувало падінням і множинними переломами. Вона уклала Єву в незграбні обійми, ледь не перекинувши на підлогу. - Як ти пізно! Рорк кудись полетів, але перед відльотом дозволив запросити Біфа і Тріну. Вони давно мріяли з тобою познайомитися. Зараз Леонардо наллє тобі випити. Соммерсет, ваші канапе - просто прелесть. Не знаю, як вам дякувати!

- Я радий, що вам подобається. - Він солодко посміхнувся. Єва ніколи б не подумала, що Соммерсет здатен так усміхатися. Посмішка абсолютно змінила кам'яне обличчя дворецького. Перш ніж піти, він відважив Мевіс шанобливий уклін.

- Ну ж бо, Далласе, приєднуйся!

- Ні, Мевіс, у мене справді багато роботи...

Але відпиратися було марно: її вже волокли до дивана в центрі вітальні.

- Вам налити, Далласе?

Посмішка Леонардо була зовсім іншою: сумною, якоюсь щенячою. Не було кращого способу, щоб підкорити серце Єви.

- Наливайте. Ось цього вина, будь ласка.

- Приголомшливе вино. Мене звуть Біф. - Чоловік у рожевих окулярах подав їй тонку, витончену руку. - Для мене висока честь познайомитися з вами, лейтенанте Даллас. Адже ви - захисниця нашої дорогої Мевіс. Ти абсолютно правий, Леонардо, - продовжив він, не зводячи з Єви пильних очей. - Її матеріал - шовк бронзового відливу.

- Біф - фахівець із тканин, - пояснила Мевіс, при цьому язик її злегка заплітався. - Працює з Леонардо з незапам'ятних часів. Вони тут обговорювали твоє придане.

- Моє?

- А це Тріна. Вона займеться твоїм волоссям.

- Вона?! - Єва відчула, як кров кинулася їй у голову. Навіть жінка, яка присвячує двадцять чотири години на добу своїй зовнішності, запанікує, коли перед нею постане перукар-стиліст із кучерями всіх кольорів веселки. - Взагалі-то я... Навряд чи мені...

- Безкоштовно! - оголосила Тріна гучним скрипучим голосом. - Якщо Мевіс завдяки вам виправдають, я до кінця життя безкоштовно консультоватиму вас щодо зачісок. - Вона згребла Євине пасмо в кулак і боляче смикнула. - Текстура і маса гарні, стрижка - не дуже.

- Ось ваше вино, Далласе.

- Дякую. - Єва зрозуміла, що зараз її може врятувати тільки випивка. - Я теж рада з вами познайомитися, але на мене чекає робота.

- Ти що?! - Мевіс із такою силою впилася їй у руку, що Єва скрикнула. - Усі зібралися саме для того, щоб зайнятися тобою!

Кров знову прихлинула до її голови.

- У якому сенсі?

- Нагорі все готово. Там буде майстерня Леонардо, робочі місця Біфа і Тріни. А завтра там зажужжать інші робочі бджілки. Ми з Рорком уже про все домовилися.

- Бджілки... - розгублено повторила Єва. - Задзижчать?

- Мова про моє шоу. - Леонардо був тверезий і тому менше сподівався на привітний прийом. - Голубка, Даллас, мабуть, не дуже-то готова до того, щоб будинок наповнився людьми. Все-таки в неї скоро весілля...

- Але це для нас єдина можливість бути разом і закінчити підготовку до шоу! - Мевіс спрямувала на Єву благальний погляд. - Ти ж не станеш заперечувати? Ми не будемо плутатися під ногами. У Леонардо страшенно багато справ: деякі моделі треба переробити, раз головною манекенницею буде тепер Джеррі Фітцджеральд.

- Інші кольори, - вставив Біф. - Інша фактура тканин. Адже Джеррі зовсім не схожа на Пандору, - вимовив він заборонене ім'я.

- Так. - Мевіс прохально посміхнулася. - З'явилося багато додаткової роботи, і Рорк дав свою згоду. Адже будинок такий великий! Ти нікого не будеш бачити...

"Коли люди снують туди-сюди, про безпеку можна забути", - промайнуло в голові у Єви.

- Не хвилюйтеся, - сказала вона, прекрасно розуміючи, що самій їй доведеться похвилюватися.

- Я ж казала, що все буде гаразд! - вигукнула Мевіс, цілуючи Леонардо в щоку. - Єво, я обіцяла Рорку, що не дозволю тобі сьогодні зануритися у справах. Ти просто сядеш у крісло і віддаси себе в їхні руки. До речі, ми замовили піцу.

- Боже, Мевіс...

- І не заперечуй! - взмолилася Мевіс у розпачі, хапаючи Єву за руки. - Усе буде добре, ось побачиш. По "Каналу 75" передали про нові докази, нове вбивство, наркотики... Але ж я

двох інших убитих знати не знала! Тож скоро ви знайдете справжнього вбивцю і все скінчиться.

- Ну, скажімо, не так скоро, Мевіс... - Єва хотіла продовжити, але побачила в очах усміхненої Мевіс таку паніку, що не стала цього робити. - Нічого, ми все одно переможемо. Піца, кажеш? Що ж, не відмовлюся.

- Чудово! Зараз знайду Соммерсета і скажу йому, що ми готові. Відведіть Даллас нагору і все їй покажіть! - Із цими словами Мевіс злетіла.

- Новини сильно її підбадьорили, - тихо сказав Леонардо. - Це було вельми доречно: адже її звільнили з "Блакитної білки".

- Мерзотники! - проскрипіла Тріна.

- Господарі вирішили, що співачка, звинувачена у вбивстві, - погана реклама. Для неї це стало сильним ударом - ось я і вирішив її відволікти. Вибачте, треба було, звісно, спочатку все обговорити з вами...

- Зовсім необов'язково. - Єва допила свій келих. - Я у вашому розпорядженні!

Хвилини за двадцять, переодягнувшись і сидючи в кріслі перед дзеркалом, Єва переконувала себе, що бувають речі й страшніші. Наприклад, війни, тортурні камери іспанської інквізиції, космічні польоти... Зрештою, вона вже десять років служить у поліції, можна сказати, ветеран, і давно звикла до небезпек!

Тріна клацнула зазубреними ножицями - і в Єви розширилися очі, як у коня, готового понести.

- Може, краще не...

- Довіртеся фахівцям! - відрізала Тріна, але страшні ножиці були на якийсь час відкладені.

Єва полегшено перевела дух, радіючи відтермінуванню. Стилистка наблизилася до неї беззбройна, але з нею все одно треба бути напготові.

- У мене є програма консультацій із зачісок, - пролунав голос Леонардо. Вони з Біфом чаклували біля довгого столу, заваленого матерією.

- Обійдуся без твоєї програми! - На підтвердження своєї компетентності Тріна затиснула в жорстких долонях обличчя клієнтки і, жмурячись, почала досліджувати її підборіддя та вилиці. - Гарна лицьова фактура, - схвалила вона. - Чим користуєтесь?

- Для чого?

- Для того, щоб підтримувати у формі обличчя.

- З Божою допомогою.

Тріна спершу хихикнула, потім вибухнула оглушливим реготом, схожим на голос заіржавілого фагота.

- Мені подобається твоя фараонша, Мевіс!

- Вона в мене найкраща з усіх, - підтвердила п'янька Мевіс, яка сиділа на табуреті, вивчаючи свої відображення в трюмо. - Може, ти і мене приведеш до ладу, Тріна? Адвокати воліли б, щоб я мала скромніший вигляд. Зробиш із мене брюнетку?

- І не подумаю! - Тріна ткнула Єву великим пальцем під підборіддя, змусивши підняти голову. - У мене з'явився новий відтінок, побачивши який будь-який суддя вискочить зі своєї мантиї. Бордельно-рожевий зі срібним відливом! Останній писк!

- Оце так! - Мевіс відкинула назад свої сапфірові локони і задумалася.

- Що б я тільки з вас зробила! - вигукнула Тріна, продовжуючи розглядати Єву. - Можливо, все-таки дозволите застосувати фарбу?

У Єви застигла в жилах кров.

- Ні-ні! Трохи підрівняйте, і все. Просто трохи коротше.

- Як скажете. - Черговий удар під підборіддя - і Єва ткнулася потилицею Тріні в груди. - Цей ваш колір - теж божий дар? - Вона відкинула від себе Євину голову і підняла її волосся догори. - Що ж, оченята нічого собі. Трохи попрацювати над бровами - і...

- Налий мені ще вина, Мевіс! - благала Єва і боязко заплющила очі, схвалені стилісткою, вирішивши, що все інше в разі чого відросте.

- За справу! - Тріна підкотила крісло разом із переляканою клієнткою до раковини і спритно перекинула спинку, спіймавши шию Єви. - Заплющте очі й насолоджуйтеся, милочко. У мене найкращий шампунь, а мій масаж голови взагалі неповторний.

Як виявилось, вона не надто перебільшувала. Єва, сама того не бажаючи, розслабилася і навіть мало не задрімала. До її слуху долинала неголосна суперечка Леонардо і Біфа про те, що краще для вечірньої піжами: червоний атлас чи малиновий шовк. Леонардо увімкнув класичну музику з фортепіанним соло, у повітрі витав невимовний квітковий аромат.

І все-таки навіщо Пол Редфорд розповів їй про китайську скриньку з наркотиками? Якщо він сам забрав її з квартири вбитої, якщо вона перебуває у нього, то навіщо ставити слідчого до відома про існування скриньки?

Подвійний блеф? Виверт? А може, він усе це вигадав? Або Редфорд знає, що скриньки більше немає, ось і...

Єва сиділа, не ворущачись, доки їй на обличчя не шльопнулося щось холодне й липке. Ось тут вона підскочила в кріслі.

- Що за...

- Спеціальна маска для обличчя "Сатурнія", - незворушно повідомила Тріна; її долоня була сповнена клейкої субстанції сіро-коричневого кольору. - Прочищає пори краще за пілосос. Не піклуватися про своє обличчя - справжній злочин. Мевіс, будь добра, дістань "Шинну".

- Що ще за шина? Гаразд, неважливо. - Єва здригнулася всім тілом і знову міцно заплющила очі. - Більше нічого не хочу знати.

- Вам пішла б на користь комплексна обробка. - Тріна продовжувала жбурляти їй в обличчя своїм брудом. - Яка ви вперта! Хочете, займуся вами по повній програмі?

- Ні, дякую, з мене досить і цього.

- Як завгодно. А тепер розкажіть мені про свого чоловіка. Мені потрібно знати його смаки та уподобання.

Тріна раптово розстебнула на Єві халат і схопила її за груди заліпленими брудом руками. Єва одразу розплющила очі. Прочитавши в них гнів, Тріна усміхнулася.

- Та не хвилюйтеся ви! Я не з жіночої частини. Просто ваш чоловік буде без розуму від ваших грудей, коли я з ними попрацюю.

- Йому й так подобається.

- Ви не уявляєте собі, які дива творить "Шинна"! Це спеціальний засіб для грудей. Ваші груди змагатимуться ніжністю з пелюстками троянди. Повірте мені на слово! Що він вважає за краще - гладити чи щипати?..

Єва заплющила очі міцніше, ніж раніше.

- Нічого не чую.

Тріна почала втирати їй у волосся якусь речовину з приємним ванільним запахом.

Єва заспокоювала себе думкою, що є люди, готові за все це платити. Ба більше, це коштує величезних грошей, що пробивають проломи в банківських рахунках! А їй мистецтво Тріни дісталось безплатно, отже, вона не бере участі в колективному запамороченні.

Єва вперто не розплющувала очей, відчуючи щось мокре й тепле на своєму обличчі та оголених грудях. Навколо неї лунало безтурботне щебетання: Мевіс і Тріна обговорювали косметику, Леонардо і Біф - фасони і кольори.

І все-таки людство збожеволіло! Єва застогнала, відчувши, що починається масаж ніг: її ноги занурили в щось гаряче, але цілком приємне. Потім пролунав незрозумілий тріск, ноги злетіли в повітря, і настала черга рук.

Єва терпіла і не ворушилася, навіть коли щось задзижчало біля її брів. Вона все винесе, як справжня героїня, нехай Мевіс поки що веселиться і грає з Леонардо. Її обов'язок - піднімати Мевіс настрій. Зрештою, це так само важливо, як прогрес розслідування. Відплата за вбивство - ще не головне.

Коли Тріна клацнула своїми жакливими ножицями, Єва заплющила очі так міцно, як тільки змогла. "Адже волосся - це просто волосся, - твердила вона собі, відчуваючи, як її шкребуть по черепу гребінцем. - Яка нісенітниця - зовнішність!"

Господи, тільки б Тріна не зняла з неї скальп!

Єва змусила себе зосередитися на роботі: формулювала запитання, які поставить уранці Редфорду, прикидала його можливі відповіді. Не виключено, що майор викличе її до себе на килим у зв'язку з витоком інформації. Нічого, вона і це переживе.

Мабуть, настав час запросити Фіні та Пібоді і влаштувати нараду. Цікаво, чи складаються здобуті ними відомості в систему? Сама вона знову побуває в клубі й попросить Крека познайомити її із завсідниками. Раптом хтось бачив, кого так злякався Бумер тієї ночі? Раптом той, хто злякав Бумера, розмовляв із Хеттою?

Єва здригнулася: Тріна змінила положення крісла і почала зішкрібати з нього бруд.

- Я передам її тобі готовенькою через п'ять хвилин, - оголосила Тріна нетерплячому Леонардо. - Геніїв не можна квапити! - Вона захоплювально посміхнулася Єві. - У вас гарна шкіра. Якщо хочете, я залишу вам ці засоби. Дуже рекомендую користуватися ними, щоб ваша шкіра не зіпсувалася.

Зустрівши пильний погляд Мевіс, Єва відчула себе хворою на операційному столі.

- Як чудово ти обробила їй брови, Тріна! Виглядає дуже природно. Тепер залишається підфарбувати вії. Вражає: їй навіть не потрібно їх подовжувати... А як тобі подобається ця ямочка в неї на підборідді?

- Мевіс! - втомлено гукнула Єва базіку. - Якщо ти не вгамуєшся, доведеться тобі врізати.

Мевіс тільки посміхнулася.

- Піца вже тут. На, спробуй. - Вона сунула шматок Єві до рота. - Почекай, Далласе, ось побачиш свою шкіру - руками сплеснеш.

Тільки зараз, коли гарячий сир із піци обпік їй піднебіння, Єва зрозуміла, як хоче їсти. Незважаючи на небезпеку поперхнутися, вона дожувала частування. Тріна тим часом пов'язала їй голову сріблястим тюрбаном.

- Термальна обробка, - пояснила вона, піднімаючи крісло разом із клієнткою. - Так краще діють засоби для зміцнення коренів і поліпшення структури волосся.

Єва насторожено глянула на своє відображення в дзеркалі. Усе правильно: шкіра стала свіжішою, немов її скропили росою, і шовковистішою на дотик. Але куди поділося волосся?! З-під тюрбана не вибивалося жодного волоска.

- У мене на голові залишилося хоч трохи волосся? - поцікавилася вона.

- Залишилося, залишилося! Гаразд, Леонардо, на найближчі двадцять хвилин вона твоя.

- Нарешті! - Леонардо просявав. - Знімайте халат!

- Послухайте...

- Тут зібралися професіонали, Далласе. Час приміряти комбінацію під весільну сукню. Її напевно треба буде підганяти.

Єва вирішила, що раз Тріна вже мацала її, де хотіла, то чому б не покрасуватися голою перед цілим зібранням "професіоналів"? Вона покірно скинула халат.

Леонардо підступив до неї з величезним шматком білої матерії. Єва і пискнути не встигла, як шовкова тканина обвила її плечі та стегна. Великі руки модельєра нишпорили по її тілу, поправляючи складки на грудях, спритно заколюючи, де треба, шпильками. Просунувши край матерії між її ніг і закріпивши його там, Леонардо випростався і відійшов, щоб помилуватися своїм творінням.

Мевіс у захваті заплескала в долоні.

- Чорт забирай, Далласе, у твого Рорка язик волочитиметься по підлозі, коли він почне тебе роздягати і побачить це!

- Що це таке?

- Мій власний винахід! - гордо заявив Леонардо і поправив кілька складок, помітних одному йому. - Відмінно підкреслює груди. Ваші, звісно, і так гарні, але з цим - ще кращі. Трошки мережива, кілька перлин... Усе дуже скромно. - Він повернув її до дзеркала.

Єва ніколи не уявляла себе такою. Тканина злегка поблискувала, створюючи враження вологості, груди здавалися пишнішими і вищими, стегна крутішими.

- Це спеціально для шлюбної ночі?

- Для будь-якої ночі! - мрійливо поправила її Мевіс. - Ти пошиєш мені таку ж красу, Леонардо?

- Уже пошив, з яскраво-червоного атласу. Ну як, Далласе, де-небудь тягне?

- Ні. - Єві було зручно, як у спортивному костюмі, але про всяк випадок вона нагнулася і покрутилася.

- Чудово. Біф знайшов цю тканину в маленькому бутику на П'ятій авеню. Ну а тепер - сукня! Вона поки що зметана на живу нитку, тож обережніше. Підніміть руки.

Не встиг Леонардо оправити на ній сукню, а Єва вже була в захваті. Незважаючи на кравецькі позначки, якими була всіяна тканина, вона бачила, що ніколи ще не була такою гарною. Усе - і колоноподібний силует, і вузькі рукави, і суворий витончений крій - було вище будь-яких похвал. Утім, Леонардо все одно хмурився й усував одному йому помітні недоліки.

- Вдале декольте. Де ваше намисто?

- Яке намисто? - Єва тільки зараз згадала, що Леонардо говорив про щось подібне.

- Бронза і дорогоцінне каміння. Хіба я не велів вам попросити у Рорка намисто?

- Але я не можу сказати Рорку, що мені потрібне дороге намисто!

Леонардо зітхнув, переглянувся з Мевіс, потім поправив тканину у Єви на стегнах.

- Ви схудли, - заявив він прокурорським тоном.

- Нічого подібного!

- Втратили не менше двох фунтів. - Він засмучено похитав головою. - Краще вам знову їх набрати. Покажи-но їй інші моделі, Біфе, поки я буду возитися з сукнею.

Біф витонченим жестом увімкнув монітор.

- Як бачите, працюючи над цими моделями, Леонардо враховував не тільки вашу фігуру, а й спосіб життя. Цей простий повсякденний костюм гарний для ділового ленчу, прес-конференції: вільний, але надзвичайно елегантний! Матеріал - полотно з невеликою домішкою шовку. Колір - жовтий з теплим гранатовим відливом.

- Ох! - Костюм надзвичайно сподобався Єві, але їй було чомусь неприємно дивитися на свою копію, змодельовану комп'ютером.

- Рекомендую наступну модель - продовження колишньої теми...

Єва переглянула дюжину моделей і зовсім заплуталася, голова її йшла обертом. Бретонські мережива, оксамит, класичний чорний шовк... Але Мевіс захоплено ахала, і Єва повторювала про себе, що краще влізти на все життя в борги, ніж приректи найкращу подругу на страждання.

Не встиг Леонардо зняти з Єви весільну сукню, як Тріна знову закутала її в халат.

- Нумо подивимося, що в нас вийшло... - З цими словами вона розмотала срібний тюрбан і почала розчісувати Єві волосся величезною масажною щіткою.

Та обставина, що в неї залишилося що розчісувати, дещо заспокоїла Єву, але, дивлячись на неймовірну зачіску стиліста, вона не втрималася і запитала:

- А хто вас стриже, Тріна?

- До мене ніхто не торкається. - Вона підморгнула. - Тільки я сама - і господь бог. Ну, милуйтеся!

Єва озирнулася, готова до найгіршого, але жінка в дзеркалі безумовно була Євою Даллас. Спершу їй навіть здалося, що з нею зіграли жарт, жодним чином не змінивши її вигляд. Але, придивившись, вона все зрозуміла. Довжина волосся майже не змінилася, зате голова набула вишуканої форми. І цей блиск - раніше його не було... Зачіска немов слідувала за обрисами її обличчя, вилиць. Коли вона струшувала головою, волосся слухняно лягало на місце - зачіска вперто тримала форму.

- Ви мене все-таки освітлили?

- Ні, просто виявила природні переливи. Дуже рідкісний колір! Вам говорили коли-небудь, що у вас забарвлення лані?

- Що?!

- Вам доводилося бачити шкуру лані? Там перемішані всі відтінки: червоно-коричневий, просто коричневий, золотий, трохи чорного... Ось і у вас те саме. Біда в тому, що минулого разу вас обкорнали якимись сучкорізами і поскупилися на засоби для волосся. Але що ж ви мовчите? Вам не подобається?

- Виглядає непогано... - обережно сказала Єва.

- М'яко сказано! Я геній!

Несподівано Мевіс закрила обличчя руками і розридалася.

- Ти виходиш заміж!

- Перестань, Мевіс! Чуєш? Припини негайно. - Не знаючи, що робити, Єва розгублено гладила її по спині, яка здригалася.

- Я така п'яна і така щаслива! Ще мені страшно, Далласе: адже я втратила роботу...

- Знаю, Мевіс. Мені дуже шкода. Але нічого, знайдеш іншу, ще кращу за попередню.

- Наплювати! Не хочу згадувати. Адже ми влаштуємо приголомшливе весілля, правда, Далласе?

- Можеш не сумніватися.

- Леонардо пошиє мені таку сукню, що всі попадають від заздрості! Вона вже майже готова. Давай покажемо їй сукню, а, Леонардо?

- Завтра. - Він підійшов до неї й обійняв. - Даллас втомилася.

- Звичайно, нехай відпочиває. - Мевіс упустила голову йому на плече. - Вона так багато працює! І переживає за мене. Не хочу, щоб вона переживала, чуєш, Леонардо? Усе буде добре, правда? Усе буде добре...

- Краще нікуди.

Леонардо повів Мевіс до дверей, зніяковіло озираючись на Єву. Єва проводила їх поглядом і в серцях вилаялася.

- І кому спало на думку, що ця крихітка здатна когось убити?! - Тріна збирала свій інвентар, обурено хитаючи головою. - Сподіваюся, Пандора згорить у пеклі.

- Ви її знали?

- Хто ж її не знав, Пандору? Принаймні в нашій тусовці, і всі її дружно ненавиділи. Правда, Біфе?

- Стервою народилася, стервою і подохла.

- Вона тільки приймала наркотики чи ще сама приторговувала? - навмання запитала Єва.

Біф покосився на Тріну, знизав плечима.

- У відкриту - ніколи, але подекували, що цього добра в неї навалом. Говорили, що вона не може обійтися без "Еротики". Вона обожнювала секс і готова була в разі потреби загнати дурь черговому партнеру.

- А вам самому не доводилося бути її партнером?

- Я віддаю перевагу чоловікам. З ними простіше.

- А вам, Тріно?

- Я теж віддаю перевагу чоловікам - з тієї ж причини. - Тріна закінчила складати інструменти. - До речі, не так давно до мене дійшла чутка, що вона поєднує бізнес і задоволення. Нібито з'явився якийсь дурень, з якого вона тягне гроші. Коштовностей на ній і справді стало що на ялинці голок. Пандора любила обвіщувати себе справжніми каменями, але ніколи не платила за них сама. Тому люди і вирішили, що вона зв'язалася з наркоторговцем.

- Як його звуть?

- Поняття не маю. Знаю тільки, що вона в перервах між виходами на подіум не випускала з рук стільниковий телефон. Звичайно, це справа звичайна, але одного разу, пам'ятаю, вона вже дуже нервувала. Не знаю, з ким Пандора говорила, але дзвінок був явно міжнародний: її страшенно злила затримка зі зв'язком. Щоправда, відтоді минуло вже три місяці...

- Вона завжди носила із собою стільниковий телефон?

- У сфері високої моди і косметики ніхто без нього не обходиться. У нас, як у лікарів, ні кроку без зв'язку.

Єва звільнилася тільки опівночі. Про спальню вона не могла й помислити і вирушила в кабінет, де можна було спокійно попрацювати. Вона вирішила самостійно, без допомоги Фіні, відстежити міжнародний дзвінок тримісячної давності з мобільного апарата, якого в її розпорядженні не було.

Присвятивши цьому заняттю годину, Єва махнула рукою і зручніше влаштувалася в глибокому кріслі з наміром поспати. Внутрішній будильник був поставлений на п'яту ранку.

"Наркотики, вбивство, гроші... - гуділо в голові. - Одне завжди слідує за іншим. Знайти наркоторговця... Впізнати невідому речовину...

Від кого ти ховався, Бумер? Як у тебе опинився зразок складу і хімічна формула? Хто переламав тобі кістки, щоб роздобути те й інше?"

Єва згадала понівечене тіло і тут же наказала собі не думати! Куди це годиться - засинати з такими думками? Її й без того щоночі мучать кошмари.

"Можливо, краще взагалі не спати?" - подумала Єва, провалюючись у сон.

Миготлива червона реклама за вікном: "КОКА-КОЛА".

Їй лише вісім років. Лежачи в ліжку, Єва дивиться на миготливу рекламу.

А раптом цього вечора він не прийде? Вона вже перестала молитися, щоб він забув, де її замкнув, або звалився замертво в першу-ліпшу канаву. Він завжди заявлявся всупереч будь-яким її молитвам.

Утім, іноді, якщо їй щастило, він виявлявся надто п'яним: валився на ліжко і починав хропіти. Тоді вона, тремтячи й не вірячи у своє щастя, забивалася в кут і засинала там.

Єва безперервно мріяла про втечу, про те, щоб якимось чином відкрити замкнені двері, спуститися з п'ятого поверху на перший. А якщо випадала особливо огидна ніч, вона мріяла про те, щоб стрибнути з п'ятого поверху. Короткий політ - і кінець усім мукам. Він більше не зможе її зачепити... На жаль, страх і малодушність не дозволяли їй підійти до вікна і вистрибнути.

Вона була всього лише дитиною, і того вечора її мучив голод. До того ж вона відчайдушно мерзла: у випадку злості він зламав кондиціонер, і в кімнату нагніталось холодне повітря.

Єва попленталася в кут кімнати, де було влаштовано якусь подобу кухоньки, і, навчена досвідом, спершу постукала по полиці, щоб розполохати тарганів. У шухляді вона знайшла шоколадний батончик - останній. Він напевно поб'є її за те, що вона з'їла останню шоколадку. Утім, він у будь-якому разі знайде привід її побити, тож чого боятися?

Єва проковтнула шоколад, не жуючи, і витерла рот тильною стороною долоні. Голод анітрохи не вщух. Вона висунула іншу шухляду і натрапила на запліснявілий шматок сиру. Краще не думати, які тварюки від нього відкушували... Єва схопила ніж і почала відрізати зіпсовані шматки.

Раптово за дверима почулися кроки, і від жаху Єва впустила ніж, і він задзвенів об підлогу при його появі.

- Чим ти тут займаєшся, малятко?

- Нічим. Я прокинулася. Хотіла випити води.

- Прокинулася... - Його очі були скляними, але не зовсім заскленілими, тож на перепочинок розраховувати не доводилося. - Скучила за татком? Підійди поцілуй свого тата!

Єва перестала дихати. Між ніг, там, де він скоро зробить їй боляче, почалося нудотне пульсування.

- У мене болить зуб.

- Зуб? Нічого, я поцілую - і все мине. - Він з усмішкою попрямував до неї. Потім усмішка зникла. - Ти знову їла без дозволу?! Відповідай, їла?

- Ні, я... - Але надія на порятунок померла в ту мить, коли він з розмаху вдарив її по обличчю. У неї пішла кров із губи, з очей ринули сльози; вона закричала б у голос, якби він не відучив її від цього. - Я хотіла відрізати собі сиру. Усього шматочок... Потім ти...

Він ударив її ще сильніше - так, що з очей посипалися іскри. Єва впала і не встигла отямитися, як він накинувся на неї знову.

Тепер вона кричала - надто важкими і нещадними були його кулаки. Від болю темніло в очах, але страх затьмарював біль. Вона знала: побої - далеко не найгірше, що він міг із нею зробити...

- Прощу тебе, тату... Будь ласка, будь ласка!

- Коли діти не слухаються, їх карають. Нічого, потім я тебе приголублю, і ти знову станеш гарною дівчинкою.

Його дихання обпалювало їй обличчя. Чомусь воно пахло льодяниками. Він рвав її одяг, і без того порваний, хапав, тискав, терзав... Раптово його дихання стало іншим. Вона добре знала цю зміну і боялася її. Переривчастий, хтивий подих...

- Ні, ні! Боляче, боляче!

Нещасна юна плоть пручалася. Єва лупила його кулачками, захиляючись криком, потім зовсім збожеволіла від страху і стала дряпатися. Він заревів від люті й заломив їй руку. Вона почула огидний сухий тріск - це не витримала її кістка.

- Лейтенант! Лейтенант Даллас!

Єва видала здавлений крик і прийшла до тями. Тілом пробігали судоми. Уві сні вона так металася, що опинилася на підлозі.

- Лейтенант...

Єва шарахнулася від чиєїсь руки й обхопила себе за плечі. Вона насилу стримувалася, щоб знову не закричати.

- Вам снівсь сон, - незворушно вимовив Соммерсет, зберігаючи на обличчі безпристрасний вираз. І все-таки, якби не затуманений після кошмару мозок, Єва зрозуміла

б по його очах, що він про все здогадався. - Усього лише сон, - повторив він, обережно підходячи до неї, як до вовчиці, що потрапила в капкан. - Нічний кошмар.

- Не підходь до мене. Не чіпай! Забирайся!

- Лейтенанте, ви знаєте, де перебуваєте?

- Знаю, - видихнула вона, ловлячи повітря пересохлим ротом. Їй було холодно і водночас нестерпно спекотно, тілом усе ще пробігало тремтіння. - Відійдіть! Просто відійдіть...

Вона примудрилася встати на коліна, потім закрила обличчя долонями і похитнулася.

- Ви підете чи ні?!

- Я допоможу вам сісти в крісло.

Соммерсет обхопив Єву за плечі, і йому вистачило твердості не звертати уваги на її спроби його відштовхнути. Для нього вона була зараз дитиною, безпорадною пораненою істотою, яка потребує підтримки. Як його Марлена... Він намагався не ставити собі питання, чи благала вона про пощаду так само, як Єва.

Затягнувши її на крісло, він підійшов до комода і дістав ковдру. Єва брязкала зубами, її широко розкриті очі були сповнені жаху.

- Спокійно! - наказав Соммерсет, і Єва, одразу переставши відбиватися, впустила руки. - Сидіть, де сказано, і не смикайтеся!

Він рушив до ванної, де була аптечка, на ходу промокаючи лоб хусткою. У нього тремтіли руки, але цього слід було очікувати: її крики пронизали його наскрізь - недарма ж він стрімголов кинувся до неї на допомогу. Адже це були дитячі крики.

Повернувшись, Соммерсет подав їй склянку із заспокійливим напоєм.

- Пийте.

- Не хочу...

- Пийте, кажу, інакше я сам заллю це вам у глотку!

Єва вже збиралася вибити в нього з рук склянку, але потім ще більше збентежила його і себе: стиснулася в грудку і захлипла, як маленька. Соммерсет зрозумів, що справи зовсім кепські, щільніше вкрив її ковдрою і пішов, вирішивши негайно зв'язатися з персональним психоаналітиком Рорка.

Однак на сходах він зіткнувся із самим Рорком.

- Ти коли-небудь спиш, Соммерсет?

- Який там сон! Твоєму лейтенанту погано.

Рорк упустив портфель і схопив Соммерсета за лацкани.

- Що з нею?! Де вона?

- Їй, очевидно, наснився кошмар. Вона кричала. - Соммерсет, який втратив своє звичайне самовладання, скуйовдив собі волосся. - Я хотів їй допомогти, але вона не дозволила. Я збирався викликати лікаря. Вона у своєму кабінеті.

Рорк відштовхнув Соммерсета, але той зловив його за руку.

- Ти повинен був сказати мені, що її мучить.

Рорк вирвав руку і помчав угору сходами.

- Я сам із нею розберуся.

Він знайшов Єву жалюгідною і тремтячою. На нього нахлинуло безліч різних почуттів одразу: лютя, полегшення, жаль, докори сумління... Але зараз найважливішою була вона. І він обійняв її.

- Усе добре, Єво.

- Рорк... - Вона ще раз здригнулася, а потім обхопила його руками за шию. - Знову ці сни!

- Знаю. - Він опустився в крісло, посадив її собі на коліна і доторкнувся губами до її мокрої від поту потилиці. - Бідолашна...

- Тепер без них не обходиться жодна ніч! Їх уже ніщо не може зупинити.

- Чому ти мовчала, Єво? - Він змусив її відкинути голову, щоб зазирнути їй в очі. - Навіщо мучилася наодинці?

- Їх ніщо не зупинить, - повторила вона і закрила обличчя долонями. - Раніше я нічого не пам'ятала, а тепер раптом згадала все... Я його вбила, Рорк! Я вбила рідного батька!

Він дивився їй просто в очі, відчуваючи, як вона тремтить.

- Мила, це просто страшний сон.

- Ні, осяяння.

Єва закликала на допомогу всю свою мужність. Вона повинна була комусь розповісти - інакше цей жах так і не виплеснеться назовні, залишиться у неї в душі. Але для початку потрібно знайти спокій, потрібно міркувати як поліцейський, а не як жінка, тим більше не як залякана дитина.

- Усе було так чітко, Рорк, що я досі не відійшла. Я все ще відчуваю це, відчуваю його... Кімната в Далласі, де він мене замкнув. Він завжди мене замикав, куди б ми не переїхали. Одного разу я спробувала вибратися і втекти, але він мене спіймав, а після цього став знімати житло на високих поверхах і замикати двері зовні. Втекти було неможливо. Напевно, про моє існування взагалі ніхто не знав... - Горло горіло вогнем, і вона спробувала відкашлятися. - Мені треба ковтнути води.

- Ось, випий. - Рорк подав їй склянку, залишену Соммерсетом.

- Ні, це транквілізатор. Не хочу транквілізатор. - Вона насилу перевела подих. - Мені він не потрібен.

- Добре. Зараз я принесу тобі простої води. - Рорк встав і, побачивши в її очах підозру, усміхнувся. - Обіцяю: просто води.

Повіривши йому на слово - кому ж іще їй було вірити? - Єва прийняла в нього склянку і жадібно випила до дна. Потім Рорк присів на підлокітник її крісла, а вона, дивлячись прямо перед собою, заговорила знову:

- Пам'ятаю ту кімнату. Цей сон мені сниться ось уже два тижні, і щоразу бачу все нові моторошні подробиці. Я навіть пішла на прийом до доктора Міре. - Вона підняла на нього очі. - Я тобі не говорила... Не змогла.

- Нічого, - видавив Рорк. - Адже тепер ти все мені розповіси.

- Тепер доведеться. - Вона набрала в легені побільше повітря і спробувала уявити всю картину, згадавши, як поводить ся слідчий на місці злочину. - Я не спала, сподівалася, що він повернеться вщент п'яним і не зачепить мене. Було вже дуже пізно.

Щоб побачити все це, їй навіть не треба було заплющувати очі: мерзенна кімнатка, миготіння червоної реклами за брудним вікном.

- Там було жахливо холодно, - бурмотіла Єва. - Він зламав кондиціонер, і стало дуже холодно. У мене з рота навіть ішла пара. - Вона здригнулася, наздогнана цією хвилиною холоду з минулого. - Я дуже хотіла їсти. Мені просто необхідно було поїсти. У нас ніколи не було їжі, і я весь час голодувала. Я якраз обрізала цвіль зі шматка сиру, коли він заявився.

Скрип дверей, що відчиняються, липкий страх, стукіт ножа, що падає. Єві хотілося встати, походити, щоб заспокоїти нерви, але вона сумнівалася, що ноги її послухаються.

- Я одразу побачила, що він не надто п'яний. О, в цьому я добре розбиралася. Зараз я бачу його як живого. У нього було темно-каштанове волосся і опухле від пияцтва обличчя. Свого часу він був, напевно, гарний, але потім полопалися судини по всьому обличчю, в очах... У нього були величезні ручищі. Величезні! Або, можливо, мені це просто здавалося, тому що я була мала.

Рорк взяв її за плечі і почав масажувати, щоб зняти напругу.

- Він більше не зробить тобі боляче. Він більше до тебе не доторкнеться.

- Ні, - погодилася вона. "Зате уві сні... - промайнуло в голові. - Уві сні я буду, як і раніше, корчитися від болю". - Він розлютився, бо застав мене за їжею. Мені не належало доторкатися до їжі без дозволу.

- Боже! - Рорк щільніше вкрив її ковдрою, щоб вгамувати її тремтіння. А він завжди дивувався, з яким апетитом вона їсть! Йому дуже хотілося так її нагодувати, щоб вона раз і назавжди забула про голод.

- Потім він почав мене бити. - Єва почула, як зірвався її голос, і спробувала взяти себе в руки. "Тепер це просто рапорт про подію, - навіювала вона собі. - Рапорт, тільки й усього!" - Він збив мене з ніг і продовжував обсипати ударами. По обличчю, по всьому тілу. Я плакала, кричала, благала його припинити. Він розірвав на мені одяг і запустив пальці... у мене. Мені було нестерпно боляче, тому що він гвалтував мене тільки минулої ночі, і тепер знову взявся гвалтувати. Дихав мені в обличчя, просив бути хорошою дівчинкою - і гвалтував. Мені здавалося, що я ось-ось розірвуся на шматочки. Біль був таким жахливим, що я більше не змогла терпіти. Я стала його дряпати - напевно, до крові. Тоді він зламав мені руку.

Рорк не міг більше сидіти спокійно. Він схопився, підбіг до вікна і відчинив його - йому потрібне було свіже повітря.

- Можливо, я на хвилину відключилася. Але мені не вдалося до кінця забути про біль. Іноді ж про нього забуваєш...

- Так, - безпристрасно підтвердив він. - Знаю.

- Але того разу біль був жахливий: він накочувався огидними хвилями. А він ніяк не міг вгамуватися... І тоді в руці в мене опинився ніж - узяв і опинився, сам собою. Я вдарила його ножем. - Її зітхання було так схоже на ридання, що Рорк обернувся. - Я встромляла в нього ніж знову і знову. Кров була всюди - свіжопролита кров, що солодко пахла. Я виповзла з-під нього. Напевно, він уже був мертвий, але я штрикнула його ще кілька разів. Я бачу себе, Рорк: я стою на колінах, стискаючи в кулаці рукоятку ножа, вся в крові; його кров бризкає мені в обличчя... Мені не дозволяв зупинитися мій біль.

"Хто б вчинив інакше? - промайнуло в нього в голові. - Хто?!"

- Нарешті я заповзла в кут, щоб бути від нього подалі. Я боялася, що він встане і вб'є мене. Чи то я втратила свідомість, чи то заснула від знемоги. Пам'ятаю тільки світанок. І свій біль. Я перетворилася на грудку болю. Здається, мене вирвало. А потім я побачила... побачила...

Рорк підійшов і взяв її руку - холодну, як лід, худу і безсилу.

- Досить, Єво.

- Ні, дай мені договорити. Я повинна з цим покінчити. - Вона насилу виштовхувала слова, немов це було непідйомне каміння, що обтяжує душу. - Я побачила тіло і зрозуміла, що вбила його. Я знала, що тепер за мною прийдуть і посадять у клітку, у темну клітку. Він завжди лякав мене кліткою, коли вмовляв бути хорошою дівчинкою. Я пішла у ванну і змила з себе кров. Від болю в руці можна було збожеволіти, але мені дуже не хотілося в клітку. Я сьак-так одягнулася, поклала свої речі в сумку. Хоча - які там могли бути речі? Мені весь час здавалося, що він зараз встане і схопить мене. Я залишила його на підлозі й пішла. Був ранній ранок, на вулицях ні душі. Не пам'ятаю, що стало з сумкою - чи то я її загубила, чи то викинула. Я довго йшла, потім сховалася на якомусь задньому дворі й дочекалася темряви.

Єва провела рукою по обличчю. Виявляється, вона пам'ятає і це: темряву, сморід, страх, що потіснив навіть біль.

- У темряві я знову пішла. Я йшла довго, поки не звалилася від знемоги. Це знову були смердючі задвірки. Не знаю, скільки часу я там пробула, поки мене не знайшли. Я вже нічого не пам'ятала: ні що трапилося, ні де я перебуваю, ні хто я така. Я досі не пам'ятаю свого імені. Він ніколи не називав мене на ім'я.

- Тебе звуть Єва Даллас. - Рорк стиснув її обличчя долонями. - Та частина твого життя давно в минулому. Ти вижила і подолала своє минуле. Тепер до тебе повернулася пам'ять - отже, ти остаточно зцілена. Усе страшне позаду, Єво!

Вона дивилася на нього, усвідомлюючи, що ніколи нікого не любила більше, ніж його. І не полюбить.

- Невже ти нічого не розумієш?! Я зобов'язана відповісти за скоєне. У кожного вчинку є наслідки, Рорк. Тепер я не зможу вийти за тебе заміж. А завтра я повинна буду розлучитися зі значком поліцейського.

- Що за безумство?!

- Зрозумій, я вбила рідного батька! Буде потрібне розслідування. Навіть якщо мене виправдають, мені доведеться починати з нуля. А поки не завершиться розслідування, я не зможу працювати в поліції. І стати твоєю дружиною не зможу. - Вона рішуче встала. - Мені треба зібрати речі.

- Тільки спробуй.

Напевно, якби він закричав, Єва пішла б, не замислюючись. Але його тихий, якийсь зловісний голос зупинив її.

- Зрозумій, Рорк, я маю дотримуватися правил.

- Насамперед ти маєш залишатися людиною. - Він зробив крок до дверей і з гуркотом їх зачинив. - Думаєш, самозахист від брудного чудовиська - привід, щоб розплюватися зі мною, з усім своїм життям?

- Я вбила рідного батька.

- Ти прикінчила звіра. І ти була дитиною. Будеш стверджувати, що дитина має нести весь тягар відповідальності?

Єва відкрила було рота, але не знайшла, що сказати, і деякий час мовчала.

- Справа не в моїх твердженнях, Рорк. Закон...

- Закон мав тебе захистити! - На нього нахлинули власні важкі спогади. Рорк відчував: ще трохи - і він втратить контроль над собою. - До біса закон! Багато було від

нього користі, коли обидва ми потребували його найбільше? Хочеш розлучитися зі своїм значком, бо закон занадто слабкий, щоб заступатися за невинні душі, за дітей? Милості прошу! Топчи свою кар'єру скільки тобі заманеться. Але врахуй: мене тобі все одно не позбутися.

Рорк хотів схопити її за плечі, але раптово безсило впустив руки.

- Я не можу до тебе торкатися, - розгублено промовив він. - Боюся до тебе торкатися. Я не винесу, якщо близькість зі мною нагадає тобі про те, що робив він.

- Ні! - Єва взяла його за руки. - Не нагадає, не може нагадати. Коли ти до мене торкаєшся, я бачу тільки тебе. Просто я маю пройти свій шлях до кінця.

- Одна? - Рорк зрозумів, що вимовив те саме гірке слово, яке вона невпинно твердила собі. - Як мучилася одна, терзана кошмарами? Єво, я не можу повернутися в минуле і вбити його замість тебе. Я б віддав усе, що маю, і навіть більше, щоб це зробити, але не можу. Зате я можу змусити тебе прийняти мою допомогу. І змушу! Тут нема про що міркувати. Сядь.

- Рорк...

- Будь ласка, сядь. - Він щосили намагався говорити спокійно, знаючи, що злість її тільки озлобить. На Єву можна було подіяти лише розумними доводами. - Ти довіряєш доктору Мірі?

- Так. Тобто...

- Не більше, ніж усім іншим? Гаразд, нехай так. - Він зробив крок до телефону.

- Що ти робиш?

- Телефоную їй.

- Серед ночі?

- Я знаю, котра година. Але мені необхідна її порада, я збираюся її дослухатися до неї, якою б вона не виявилася. Пропоную тобі вчинити так само.

Єва хотіла заперечити, але не знайшла аргументів і безсило впустила голову.

- Добре.

Занурена у свої думки, Єва не прислухалася до тихої бесіди Рорка з Мірою і здивовано втупилася в нього, коли він підійшов до неї і простягнув руку.

- Вона вже їде. Ти спустишся?

- Так, звісно. Не збираюся тебе ображати або сердити.

- Ти вже зробила те й інше, але це не головне. - Він змусив її встати. - Запам'ятай: я тебе нікуди не відпущу! Якби ти мене не любила, якби я був тобі не потрібен, тоді інша справа. Але ти любиш мене, потребуєш мене. Знаю, з цим тобі найважче змиритися, але ти мене потребуєш.

Нічого не відповівши, Єва пішла за ним униз.

Міра не змусила себе довго чекати. Вона з'явилася з таким виглядом, немов заздалегідь готувалася до виклику і зовсім не лягала спати. Спокійно привітавшись із Рорком, вона уважно подивилася на Єву і сіла.

- Я б випила бренді, якщо не заперечуєте. Лейтенант, гадаю, складе мені компанію. - Поки Рорк наповнював келихи, Міра озирнулася. - Абсолютно чарівний будинок. Тут панує атмосфера щастя. - Вона посміхнулася, схиливши голову набік. - Ви змінили зачіску, Єво? Вам дуже личить.

Рорк, що йшов до них із тацею, зупинився як укопаний.

- Чорт забирай, а я й не помітив! Що ти зробила зі своїм волоссям?

Єва пересмикнула плечима.

- Практично нічого, просто...

- Чоловіки! - Міра пригубила бренді. - А ми мучимося... Коли мій чоловік укотре не помічає в мені зміну, він завжди каже на своє виправдання, що обохнює мене саму, а не мою зачіску. І я, зрозуміло, вдаю, ніби відповідь мене влаштовує... А тепер до справи. Розповідайте, Єво.

Єва повторила Мірі все, що розповіла Рорку, але набагато холодніше, зібраніше і відсторонено: у ній знову прокинувся поліцейський.

- Що й казати, важка видалася нічка! - Міра перевела погляд на Рорка. - Дісталось вам обом. Але, як не важко в це повірити, тепер усе виправиться. Ви розумієте, Єво, що ваша свідомість уже була готова сприйняти правду?

- Здається, так. Я помітила: спогади стали накочувати на мене все частіше після того, як... - Єва заплющила очі. - Кілька місяців тому я прийняла виклик. Сімейна сварка. Я запізнилася. Татусь наковтався "Зевса" і вбив свою дитину-дочку ще до мого приїзду. Я його прикінчила - ви ще тоді проводили зі мною тестування...

- Пам'ятаю. А ви ж свого часу могли розділити долю тієї дівчинки. Але ви вижили.

- Зате мій батько не вижив.

- І яке почуття ви у зв'язку з цим відчуваєте?

- Хоч як страшно в цьому зізнатися, я відчуваю радість. І замішання: як же багато в мені ненависті!

- Єво, адже він вас бив, гвалтував. Він був вашим батьком, з ним ви мали б почуватися в безпеці. А замість цього... Як же ще вам до цього ставитися?

- Але відтоді минула ціла вічність.

- Ні, це було тільки вчора, - похитала головою Міра. - Кілька годин тому.

- Ви маєте рацію... - Єва впилася поглядом у свій келих, їй вдалося стримати сльози.

- Хіба ви не визнаєте самооборони?

- Зрозуміло, визнаю! Але я не просто оборонялася, я його вбила. Він уже лежав мертвий, а я вбивала його знову і знову. Це було... Сліпа ненависть, неконтрольована злість. Я перетворилася на звіра.

- Це він повадився з вами по-скотськи. На звіра вас перетворив він. Так-так! - Міра не дала Єві перебити її. - Він не просто вкрав у вас дитинство, невинність - він позбавив вас людської подоби. Для особистості, здатної на вчинки, які здійснював щодо вас батько, існують спеціальні визначення. Але, кажучи просто, він був чудовиськом.

Єва подивилася на Рорка, відвела погляд.

- Він забрав у вас свободу, право вибору, позначив вас скотинячим клеймом, осквернив. - Міра говорила спокійно і до дивацтва холодно. - Для нього ви не були людиною; якби ситуація не змінилася, ви б так і залишилися твариною, а то б і зовсім не вижили. Але, втікши, ви створили себе заново. Хто ви тепер, Єво?

- Поліцейський.

Міра посміхнулася: іншої відповіді вона не очікувала.

- А ще?

- Людина, - знизала плечима Єва.

- Відповідальна особистість?

- Так.

- Здатна на дружбу, відданість, співчуття, гумор. На кохання.

Єва знову покосилася на Рорка.

- Так, але...

- А дитиною ви були на все це здатні?

- Ні. Та дівчинка... тобто я, боялася будь-яких почуттів. Згодна, я змінилася. - Єва притиснула пальці до скроні. Як не дивно, головний біль став слабшати. - Я перетворила себе на більш-менш гідну людську істоту, але це не скасовує факту вбивства. А за вбивством невблаганно йде розслідування.

Міра підняла брову.

- Зрозуміло, ви можете провести розслідування, якщо для вас важливо дізнатися, ким був ваш батько. Вам це важливо?

- Ні, мені на це наплювати. Але процедура вимагає...

- Вибачте, що перебиваю. - Міра підняла руку. - Вам хочеться, щоб було проведено розслідування загибелі цієї людини від руки восьмирічної дитини?

- Такі правила, - вперто заявила Єва. - Згідно з правилами, я підлягаю автоматичному відстороненню від службових обов'язків, доки слідча бригада не дійде висновку, який її влаштовує. Крім того... Гадаю, мені варто почекати зі здійсненням особистих планів, доки ситуацію не буде вирішено.

Міра кинула на Рорка застережливий погляд, і він постарався взяти себе в руки, хоча це було дуже нелегко.

- Який розв'язок ситуації ви маєте на увазі? - запитала Міра. - Мені не личить навчати вас професії, лейтенанте, але ж ідеться про подію, що сталася понад двадцять років тому.

- Ні, вчора! - Єві приносило протиприродне задоволення бити Міру її ж зброєю. - Ви ж самі сказали, що це сталося годину тому.

- Якщо вірити емоціям, то так, - незворушно погодилася Міра. - Але на ділі, тобто за законом, - понад два десятки років тому. Немає ні тіла, ні речових доказів, які можна б було піддати вивченню. Зрозуміло, залишилися дані про те, в якому ви були стані, коли вас знайшли: про сліди жорстокого поводження і наруги, про недоїдання, занедбаність, травмовану психіку. Тепер до цього додаються ваші спогади. Сподіваюся, ви не збираєтеся на допиті змінювати свої свідчення?

- Звісно, ні. Але правила є правила.

- Ви - дуже хороший поліцейський, Єво, - вкрадливо промовила Міра. - Уявіть, що ця справа потрапляє вам у провадження у своєму теперішньому вигляді. Яке рішення ви

ухвалили б як об'єктивний професіонал? Тільки не поспішайте, відповідайте чесно. Що б ви зробили?

- Я б... - Єва понуро поставила келих і притиснула кінчики пальців до очей. - Я б закрила справу.

- Ось і закрийте.

- Не маю права.

- Ну, що ж... Коли ви доведете все це до відома вашого безпосереднього начальника, я неодмінно з ним поговорю - наодинці, з усіма фактами й особистими рекомендаціями. По-моєму, ви не гірше за мене знаєте, яким буде його рішення. Немає жодного сенсу піддавати покаранню вас і те невинне, зганьблене дитя. Такі люди, як ви, Єво, нам потрібні - щоб служити закону і захищати слабких. Ну а тепер про ваші особисті плани. Поруч із вами є людина, яка домагається вашої довіри.

- Я й так йому довіряю! - Вона озирнулася на Рорка. - Але зрозумійте: я боюся почати використовувати його у своїх цілях. Неважливо, що люди думають про його гроші та могутність. Я не хочу дати йому привід запідозрити, ніби я хочу його використовувати.

- Хіба в нього є такі підозри?

Єва машинально прикрила долонею діамант у себе на грудях.

- Він занадто закоханий у мене, щоб про це думати.

- Ось і чудово! Скоро вам стане зрозуміла різниця між залежністю від коханої людини, якій ви довіряєте, і експлуатацією цих стосунків. - Міра встала. - Я б вам порадила прийняти заспокійливе й узяти відгул, але ж ви все одно не дослухаєтеся до поради.

- Не підю. Вибачте, що витягла вас серед ночі з дому.

- Для поліцейських і лікарів це звична справа. Ми ще поговоримо?

Першим спонуканням Єви було відмовитися - адже вона все життя тільки й робила, що від чогось відмовлялася і щось заперечувала. Але тепер усе змінилося.

- Добре.

Міра погладила Єву по щоці і раптово, не втримавшись, поцілувала.

- Усе буде гаразд, Єво. - Вона простягнула руку Рорку. - Я рада, що ви мене викликали. До цього лейтенанта в мене особистий інтерес.

- У мене теж. Дякую вам.

- Сподіваюся, ви запросите мене на своє весілля? Я б із радістю прийшла.

Проводивши її, Рорк повернувся до Єви.

- Скажи, тобі було б краще, якби я зараз роздав усі гроші, все майно, всі свої компанії і почав з нуля?

Цього Єва ніяк не очікувала.

- А ти б це зробив? - запитала вона недовірливо.

Він чмокнув її в лоб.

- Ні.

Вона захохотіла і тут же засоромилася свого сміху.

- Я почуваюся повною ідіоткою.

- Не дивно. - Він узяв її за руку. - Тобі потрібно розслабитися. Дозволь мені позалицятися до тебе.

- Ти займаєшся цим відтоді, як увійшов. - Вона зітхнула. - Будь ласка, будь до мене терпимий, Рорк. Я - хороший поліцейський. Коли при мені значок, я знаю, як чинити. Але коли його в мене немає, мене одразу ж покидає впевненість.

- Я взагалі терпима людина. Я здатний змиритися з темними сторонами твоєї натури - так само, як ти миришся з моїми. Давай лягати. Тепер ти зможеш заснути. - Він змусив її встати. - Тільки обіцяй мені: якщо тебе знову почнуть мучити кошмари, ти не будеш приховувати це від мене.

- Більше не буду. Що ти так дивишся?

Він, примружившись, погладив її по голові.

- Ти справді змінила зачіску - злегка, вийшло дуже красиво. Але це ще не все... - Він провів великим пальцем по її підборіддю.

Єва виразно дивилася на нього, сподіваючись, що він помітить новий, покращений вигин її брів, але його погляд не полишало здивування.

- У чому справа?

- Ти така гарна! Ні, правда, справжня красуня.

- Ти просто втомився.

- Нічого подібного. - Він поцілував її в губи довгим, багатообіцяючим поцілунком. - Я сповнений сил.

Пібоді витріщала очі, але Єва не подавала виду, що помітила її здивування. До приходу Фіні вона запаслася кошиком пиріжків. Зараз вони з Пібоді пили каву, дивлячись у вікно, за яким розкинувся смарагдовий парк. Далі стовбурчився листівковий Нью-Йорк.

Пібоді не можна було засуджувати за здивовано роззявлений рот.

- Дуже вдячна вам за згоду зустрітись тут, а не у відділку, - почала Єва. - Хочу швидше розібратися з тим, що відбувається. Скоро зателефонує Вітні, і мені треба уявляти, що йому відповідати.

- Звичайно.

Пібоді й раніше знала, що дехто потопає в розкоші. Вона про це чула, читала, бачила по телевізору. Власне, покої лейтенанта не вражали особливою пишністю. Усього лише простір, гарні меблі, чудове обладнання.

Але сам будинок... Боже, що за будинок! Його навіть не можна було назвати особняком - радше фортецею, а то й замком. Зелені галявини, дерева в цвіту, фонтани, башточки, що переливаються на сонці. Раптово з'являється дворецький і вводить вас у кришталево-мармурові палати... Але головне - простір. Від цього і справді може запаморочитися в голові.

- Пібоді!

- Так, вибачте.

- Нічого. Я теж злякалася, коли потрапила сюди вперше.

- Неймовірно! - Пібоді перевела погляд на Єву. - І сама ви виглядаєте тут по-іншому... - Вона примружилася. - Ні, справді! Здається, постриглися, і брови... - Вона подалася вперед. - А шкіра!

- Просто косметична маска, - поморщилася Єва. - Ну, що, займемося справою чи спершу скажемо вам, як звуть мою косметичку?

- Мені це все одно не по кишені, - життєрадісно заявила Пібоді. - Зате у вас відмінний вигляд. Зрозуміло, чому ви взяли за свою зовнішність: адже через два тижні у вас весілля.

- Не через два тижні, а тільки наступного місяця.

- Мушу вас розчарувати: наступний місяць уже почався. Що це ви нервуєте? - поцікавилася Пібоді. - Раніше цього за вами не відзначалося.

- Перестаньте, Пібоді. Зрештою, ми розслідуємо вбивство.

- Так точно. - Присоромлена, Пібоді сховала усмішку. - А я, зізнатися, думала, ми просто вбиваємо час в очікуванні капітана Фіні.

- О десятій я допитую Редфорда і не можу собі дозволити просто так вбивати час. Краще відзвітуйте про те, що ви дізналися в клубі.

- Я принесла рапорт. - Пібоді дістала з сумки дискету. - Я прибула туди о п'ятій тридцять п'ятій вечора і звернулася до суб'єкта на прізвисько Крек, представившись вашою помічницею.

- Яке у вас склалося враження про нього?

- Екзотична особистість, - усміхнулася Пібоді. - Сказав, що з мене вийшла б гарна настільна танцівниця - у мене, мовляв, міцні ноги. Я відповіла, що зайнята.

- Розумниця.

- Він виявив бажання співпрацювати. По-моєму, його засмутила звістка про загибель Хетти і про спосіб убивства. Вона працювала в цьому клубі недовго, але він вважав її славною, здібною і щасливою дівчиною.

- Прямо так і сказав?

- На своєму жаргоні, зрозуміло. У моєму рапорті дослівно відтворено його вирази. На жаль, він не вказав, з ким вона говорила після випадку з Бумером. Пояснив, що того вечора був дуже зайнятий.

- Розбиванням голів.

- Ось саме. Проте він назвав кількох працівників клубу і регулярних клієнтів, які могли бачити її в чиємусь товаристві. Я зафіксувала їхні імена та свідчення. Щоправда, ніхто не помітив нічого дивного чи цікавого. Один із відвідувачів начебто бачив, як вона йшла з кимось до окремого кабінету, але не запам'ятав час і не зміг дати зрозумілого опису її супутника. Єдине, чого я від нього добила, що той був "такий високий".

- Дуже виразно.

- Відомо, що Хетта пішла о чверті третьої ночі, приблизно на годину раніше, ніж зазвичай. Сказала одній із дівчаток, що виконала норму і вирішила відпочити. Показала цілу пачку купюр, похвалилася клієнтом, який готовий платити за високу якість обслуговування. Відтоді її в клубі не бачили.

- Тіло знайшли через три дні. - Єва від'їхала в кріслі від столу. - Якби справа потрапила до мене раніше, якби Кармайл так не колупався... Що ж, нічого не поробиш.

- Кажуть, вона мала успіх. На неї часто клювали.

- У неї був постійний партнер?

- Серйозного і довготривалого, здається, не було. У клубах такого роду не заохочують зустрічі з клієнтами на стороні, а Хетта була, судячи з усього, справжньою професіоналкою. Вона, звісно, змінювала клуби, але поки що я нічого не намацала. Може, вона і працювала десь ще в ніч своєї загибелі, але про це нічого не відомо.

- Вона вживала наркотики?

- Потроху. За словами тих, з ким я розмовляла, нічого серйозного. Я перевірила все, що є на неї в поліцейських досьє: нічого, окрім кількох старих приводів за ті самі наркотики.

- Наскільки старих?

- П'ять років тому.

- Копайте далі. Хетту я передаю вам. - Єва підняла очі на Фіні, який увійшов. - Дякую, що приїхав.

- Вибач, що запізнився: немислимі затори. Ура, пиріжки! Привіт, Пібоді.

- Доброго ранку, пане капітане.

- Щось розкопала? У тебе нова блузка, Даллас?

- Ні.

- Тоді що ж? Ти виглядаєш якось по-новому. - Він налив собі кави, а Єва закотила очі.
- Я знайшов того танцюриста з татуюванням у вигляді змії. Мевіс з'явилася в "Граунд Зеро" приблизно о другій ночі, замовила коктейль "Скрімер" і настільного танцюриста. Учора я сам із ним поговорив. Він її запам'ятав. Каже, що напилася до чортиків. Він запропонував їй список послуг, але вона відмовилася і поповзла геть.

Фіні зітхнув і сів.

- Може, вона відвідала й інші бари, але там уже не користувалася кредитною картою. Нам невідомо, чим вона займалася після того, як забралася о другій сорок п'ятій із "Граунд Зеро".

- Де воно, це "Зеро"?

- Кварталах за шість від місця злочину. Пішовши від Пандори, вона рухалася впоперек Мангеттена, зміщуючись до даунтауна, і врешті-решт опинилася в "Зигзазі". По

шляху навідалася ще в п'ять нічних клубів і всюди брала потрібний "Скрімер". Незрозуміло, як вона взагалі встояла на ногах.

- Шість кварталів, - пробурмотіла Єва. - Тридцять хвилин до вбивства.

- Мені дуже шкода, крихітко, але її становище поки що ні крапельки не покращилося. Тепер поговоримо про записи охоронних камер. Камера Леонардо була розбита приблизно о десятій вечора. У їхньому кварталі повно скарг на дітей, які псують камери, тож і ця могла відмовити завдяки їхнім витівкам. А ось камеру в Пандори було відключено за допомогою коду. Ніякої кустарщини і вандалізму. Той, хто це зробив, знав, що до чого.

- Тобто і її, і охоронну систему?

- Мабуть, - погодився Фіні. - Зате на зйомці в будинку Джастіна Янга я не знаходжу жодних підчисток. Вони з Джеррі з'явилися удвох приблизно о першій тридцять. Вийшла Джеррі одна о десятій ранку наступного дня. У проміжку - нічого. Але дещо я все-таки відкопав. - Фіні витримав ефектну паузу. - Там є чорний хід.

- Що?!

- Для персоналу, веде з кухні у вантажний ліфт. У ліфті жодної охоронної електроніки. Обслуговує всі шість поверхів і гараж. У гаражі охорона є, на поверхах теж. Але... - Ще одна багатозначна пауза. - На ліфті можна доїхати до найнижчого, службового поверху, а там теж немає камери стеження.

- Отже, вони могли вийти непоміченими?

- У принципі, так. - Фіні залпом випив каву. - Знаючи будівлю, систему спостереження, а також зумівши вгадати час відходу, щоб не зіткнутися ні з ким із персоналу.

- Це кидає нове світло на їхнє алібі. Молодець, Фіні!

- Краще грошима. Або ось цими пиріжками.

- Можеш з'їсти все до одного. Здається мені, на нас чекає нова розмова з юною закоханою парою... Цікава компанія! Джастін Янг раніше спав із Пандорою, а тепер перебуває в інтимних стосунках із Джеррі Фітцджеральд - однією з ділових партнерок Пандори та її головною суперницею на подіумі. І Фітцджеральд, і Пандора мріють зробити кар'єру в кіно. З'являється Редфорд, кінопродюсер. Він зацікавлений у співпраці з Фітцджеральд, працює з Янгом, спить із Пандорою. Усі четверо зібралися у Пандори в ніч

убивства: вона сама скликала гостей. Незрозуміло, навіщо їй знадобилося звести разом суперницю, колишнього коханця і продюсера?

- Вона любила драматичні ефекти, - нагадала Пібоді. - Хлібом не годуй, дай зіштовхнути людей лобами.

- Правильно. Ще вона любила ставити ближніх у незручне становище. Цікаво, що вона збиралася сунути їм під ніс цього разу? На допитах усі вони поводитися однаково спокійно, - згадала Єва. - Зібрано і водночас розкуто... Подивимося, чи вдасться нам збити з них пиху.

Перегородка, що розділяла кабінети Єви і Рорка, від'їхала вбік.

- Ви не замкнулися, і я вирішив, що вже можна увійти, - пояснив Рорк із порога. - Вибачте, що завадив.

- Нічого, ми вже закругляємося.

- Привіт, Рорк! - Фіні помахав на знак привітання пиріжком. - Як старий м'ячик, ще скаче? Жарт, - пояснив він здивованій Єві.

- Ще й як! Тільки лови. - Рорк подивився на Пібоді й зацікавлено підняв одну брову.

- Прошу вибачення, - схаменулася Єва. - Сержант Пібоді, Рорк.

Рорк з усмішкою перетнув кімнату.

- Незамінна Пібоді? Задоволений.

Пібоді потиснула йому руку, намагаючись не надто відверто його роздивлятися.

- Я теж рада знайомству.

- Ви дозволите мені на хвилинку вкрасти у вас лейтенанта? Ми швидко. Потім я піду і не буду більше вам заважати.

Він стиснув Єві плече і повів її до вікна. Коли вони відійшли, Фіні обурено фиркнув:

- Як не соромно, Пібоді! Подумаєш, обличчя диявола і фігура бога! Чи варто через це так витріщати очі?

- Напевно, це щось гормональне, - пробурмотіла Пібоді, не зводячи очей з Єви та Рорка. Останнім часом вона надто жваво реагувала на красивих чоловіків...

- Як ти? - запитав Рорк.

- Чудово.

Він ніжно погладив Єву по щоці і простягнув їй візитну картку з приписаними від руки ім'ям та адресою.

- Сьогодні в мене безліч зустрічей, але я приготував для тебе ось це. Сподіваюся, це тобі знадобиться. Та сама спеціалістка з тропічної флори, про яку ти питала. Обіцяла надати тобі всіляке сприяння. Вона вже отримала зразок, який ти віддала мені, але вимагає ще один. Здається, вона назвала це перехресним аналізом.

- Дякую. - Єва сховала картку в кишеню. - Величезне!

- Тепер щодо Сен-Марка...

- Сен-Марка? - Вона не одразу зрозуміла, про що йдеться. - Ах так, це на Гаїті. Я й забула, що питала! Щось я стала розсіяною.

- Ну, ще б пак! У тебе занадто багато турбот. Словом, згідно з моїми джерелами останнім часом Пандора була там досить часто. Багато з ким спілкувалася - як зазвичай, - але нікого особливо не виділяла. Хіба що усамітнювалася то з тим, то з іншим на одну ніч.

- Чорт, знову секс?

- Для неї це завжди стояло на першому місці. - Єва примружилася, і Рорк усміхнувся.
- Не тривожся: я ж казав, що в нас із нею був дуже короткий зв'язок, і все це скінчилося дуже давно. Так от, Пандора перебувала там у справі і працювала, як завжди, дуже ефективно. Справила незабутнє враження, рекламуючи колекцію купальників, і знялася в якомусь відеофільмі.

Єва зітхнула.

- Дякую за старання.

- Завжди готовий посприяти поліції. До речі, на третю годину в нас із тобою призначено візит у квітковий салон. Встигнеш?

Пригадавши всі намічені на день справи, Єва ще раз зітхнула.

- Якщо ти викроїш для цього час, то і я зможу.

Не бажаючи ризикувати, Рорк вийняв з її кишені електронний записник і власноруч запрограмував захід.

- Там і побачимося. - Поглянувши на Фіні і Пібоді, які чекали на неї, він з посмішкою додав: - Навряд чи це знизить твій авторитет. - Виявилось, що під "цим" мався на увазі ніжний поцілунок у губи. - Люблю тебе!

- Гарзд. - Вона ніяково кашлянула. - Згодна.

Рорк поплескав її по голові і ще раз поцілував, чим збентежив уже остаточно.

- Сержант Пібоді, Фіні, здрастуйте. - Він кивнув і позадкував до свого кабінету, перегородка знову засунулася.

- Що за дурна посмішка, Фіні? Не думай, що я дозволю тобі прохолоджуватися. - Наближаючись до столу, Єва витягла з кишені візитну картку. - Достав трохи порошку, який ми конфіскували в кімнаті Бумера, ось цій спеціалістці. Рорк за неї ручається, але вона не має стосунку до поліції та служби безпеки. Тож зроби це таємно.

- Можна.

- Я ще сьогодні зв'яжусь з нею і запитаю про результати. Ви, Пібоді, поїдете зі мною.

- Слухаюсь.

Тільки сівши до Єви в машину, Пібоді порушила мовчання:

- По-моєму, поліцейському досить важко підтримувати особисті стосунки з людьми.

- Кому ви це говорите?! Вигороджуємо підозрювану, брешемо начальству, підкуповуємо лаборанта... А в перервах замовляємо весільний букет.

- Ну, якщо дотримуватися належної обережності, ваша кар'єра не постраждає. Але я маю на увазі не кар'єру...

- На мій погляд, поліцейському взагалі не можна заводити сім'ю. А втім, хто я така, щоб судити? - Вона нервово забарабанила пальцями по керму. - Скажімо, Фіні одружений з доісторичних часів. У майора чудова сім'я, в інших не гірше. Зрештою, я і сама зібралася спробувати щастя... Так що ви мене краще не слухайте. - При виїзді з воріт Єву раптом осінило: - У вас хтось з'явився, Пібоді?

- Можливо. Я якраз подумую, чи варто...

Пібоді зчепила і знову розтиснула пальці, що для неї було верхом емоційності.

- Я його знаю?

- Уявіть, так... Це Касто.

- Касто?! - Єва, кинувшись до Дев'ятої авеню, мало не врізалася в автобус. - Нічого собі! З яких це пір?

- Почалося все досить безглуздо. Я зіткнулася з ним учора ввечері - точніше, помітила, що він за мною стежить, і...

- Стежить? - Єва поспішно переключила швидкість. - Щось я не зрозумію...

- У нього виявилось відмінне чуття: він явно рознюхав, що ми взяли слід. Коли я його підловила, він розпсихувався. Утім, на його місці я повелася б так само.

Єва за звичкою забарабанила пальцями по керму.

- А я-то думала, що він спробував вас трахнути!

Пібоді спалахнула і відвернулася.

- Киньте, Пібоді, я не хотіла...

- Знаю. Просто я не звикла до таких слів, Далласе. До чоловіків мене тягне, але... -

Вона почала роздивлятися власний рукав, немов уперше помітила, якого він кольору. - Я де з ким зустрічалася, але такі, як Касто чи як Рорк...

- Відбувається коротке замикання?

- Ось-ось. - Судячи з усього, Пібоді відчула величезне полегшення: адже це так важливо - знайти співрозмовницю, яка розуміє. - Якщо вам хочеться знати, чи витягав він із мене відомості, відповідаю: так, намагався, але спокійно поставився до моєї відмови розколотися. Він розуміє, що розмови начальства про співпрацю відділів - це одне, а практика - дещо інше.

- Як ви думаєте, сам він що-небудь розкопав?

- Не виключено. Так чи інакше, він теж посиджував у клубі. Там-то я його і засікла. Коли я пішла, він потягнувся за мною. Спочатку я вдавала, що не помічаю, хотіла подивитися, як він себе поведе. - Пібоді широко посміхнулася. - У підсумку я зайшла з тилу. Бачили б ви його фізіономію, коли він зрозумів, що його розкрили!

- Непогано спрацьовано, Пібоді!

- Треба віддати йому належне - він швидко взяв себе в руки. Ми почали базікати про те про се, потім трохи випили і вирішили забути, що ми з поліції. Виявилось, що у нас багато спільного і поза службою: музика, кіно тощо. Загалом, ми... Коротше, я з ним переспала.

- Ого!

- Безглуздо, звісно, але що було, те було.

Трохи почекавши, Єва запитала:

- Ну і як?

Замість відповіді Пібоді шумно зітхнула.

- Наскільки я розумію, вийшло непогано?

- Просто чарівно! Сьогодні вранці він запропонував зустрітися ще, повечеряти...

- Звичайна справа.

Пібоді пригнічено похитала головою.

- Я не спокушаюся. Таких, як він, я не приваблюю. По-моєму, його набагато більше тягне до вас...

Єва махнула рукою.

- Дурниці! Не відволікайтеся, Пібоді, краще продовжуйте розповідати.

- Ні, правда, Даллас, ви ж знаєте! Ми з ним про вас говорили. Він у захваті від вашого професіоналізму, кмітливості, від ваших ніг.

- Не вистачало ще, щоб ви з Касто обговорювали мої ноги!

- У всякому разі, кмітливість обговорили. Загалом, не знаю, чи варто мені продовжувати. Я маю думати про свою кар'єру, а для нього це взагалі найважливіше. Коли слідство закінчиться, нас більше ніщо не буде пов'язувати. Ми напевно перестанемо бачитися.

Єва теж так думала, коли закохалася в Рорка. Але цього чомусь не сталося...

- Вас тягне до нього, він вам подобається, вам із ним цікаво?

- Дуже.

- І секс влаштовує?

- Неймовірно!

- У такому разі, Пібоді, наказую вам як начальник: продовжуйте!

Пібоді посміхнулася і тихо сказала, відвернувшись до вікна:

- Я подумаю.

Єва вдало розрахувала час: прибувши до Центральної дільниці о 9.55, вона одразу попрямувала до приміщення для допитів, хоча знала, що в кабінеті на неї напевно чекає виклик від майора Вітні. Задум полягав у тому, щоб постати перед ним озброєною новими відомостями.

Редфорд здивував і порадував її своєю точністю. Але він залишився таким самим спокійним і незворушним, як першого разу, і тут радіти було вже нічому.

- Сподіваюся, це ненадовго, лейтенанте? Зізнатися, дуже незручний для мене час...

- Тоді почнемо. Сідайте. - Вона замкнула двері.

Обстановка в кімнаті для допитів була не найприємніша: маленький столик, жорсткі стільці, голі стіни. Дзеркало на стіні буквально кричало, що являє собою вікно для спостереження зовні. Усе тут було розраховано на те, що запрошений злякається і це підштовхне його до щирого зізнання.

Насамперед Єва вимовила в диктофон дату і необхідну вступну інформацію.

- Містер Редфорд, - сказала вона потім, - ви можете вдатися до допомоги адвоката.

- Ви збираєтеся зачитувати мені мої права, лейтенанте?

- Якщо побажаєте. Вам не висуюють обвинувачення, але на офіційному допиті дозволяється присутність юриста. Ваше рішення?

- Іншим разом. - Він змахнув із рукава уявну смітинку; на зап'ясті блиснув золотий браслет. - Я сповнений бажання надавати допомогу слідству, що й довів своїм сьогоdnішнім приходом.

- Зараз я ознайомлю вас із вашими минулими свідченнями, щоб ви могли, якщо захочете, щось додати, щось виключити або змінити.

Вона вставила в диктофон касету. Редфорд прослухав запис, пригнічуючи нетерпіння.

- Чи маєте ви намір зберегти ці свідчення незмінними?

- Так, у них усе викладено саме так, як збереглося в моїй пам'яті.

- Добре. - Єва вийняла касету з диктофона, вставила на її місце нову і склала руки. -

Отже, ви і жертва були партнерами по сексу.

- Абсолютно вірно.

- Але це не передбачало взаємної вірності?
- Ні в якій мірі. Ні вона, ні я цього не бажали.
- Чи вдавалися ви до наркотичних засобів у ніч убивства?
- Вона - так, але я - ні.
- Чи приймали ви їх спільно з жертвою за інших обставин?

Редфорд усміхнувся. Коли він повернув голову, Єва помітила під його вузькою краваткою золотий ланцюжок.

- Ні. Я не поділяв пристрасті Пандори до наркотичних засобів.
- Чи мали ви у своєму розпорядженні код охоронної системи в нью-йоркському особняку постраждалої?
- Код її охоронної системи? - Він наморщив лоб. - Можливо. Напевно, мав у своєму розпорядженні. - Уперше Редфорд відчув труднощі з відповіддю. Єва відчувала, як він зважує свої слова та їхні можливі наслідки. - Здається, вона колись повідомила його мені, бажаючи спростити мої візити до неї. - Редфорд вочевидь на щось наважився, вийняв електронну записну книжку і пробігся по клавішах. - Так, ось цей код.

- Чи користувалися ви цим кодом для проникнення в її житло в ніч убивства?
- Вона сама мене впустила, тож користуватися кодом не довелося.
- Правильно, не довелося - до вбивства. Чи відомо вам, що цей код служить також для увімкнення і вимкнення охоронних відеокамер?

Редфорд знову насторожено примружився.

- Поясніть вашу думку.
- За допомогою коду, яким ви володієте, можна вимкнути зовнішню камеру. Так от, ця камера не діяла приблизно протягом години після вбивства. Згідно з вашими свідченнями, містере Редфорд, ви провели цю годину у своєму клубі. Один. За цей час дехто, знайомий із потерпілою, який мав у своєму розпорядженні код, а також мав уявлення про планування приміщення і системи охорони, відключив камеру стеження, проник до будинку і, судячи з усього, забрав дещо із собою.

Його обличчя посуворішало на очах.

- У мене не було ані найменших підстав вчиняти зазначені дії! Повторюю, я перебував у своєму клубі.

- На жаль, цього ніхто не зміг підтвердити. Пане Редфорд, на минулому допиті ви повідомили мені, що бачили розписну скриньку старої китайської роботи, з якої постраждала на ваших очах узяла пігулку і прийняла її. Згідно з вашими ж свідченнями, після цього вона прибрала скриньку в шухляду туалетного столика у своїй спальні. Знайти скриньку поліції не вдалося. Ви впевнені в її існуванні?

Його погляд залишався крижаним, проте Єва помітила ще дещо. Поки що це була не паніка, просто настороженість і занепокоєння.

- То ви впевнені в існуванні описаної вами скриньки, містере Редфорд?

- Я її бачив.

- А ключ?

- Ключ? - Він потягнувся за графіном. Його рука не тремтіла, але думка, судячи з виразу обличчя, працювала з колосальною напругою. - Він висів у неї на шиї, на золотому ланцюжку.

- Ні на тілі, ні поруч ключа і ланцюжка знайдено не було.

- По-моєму, з цього випливає, що те й інше приховив убивця, лейтенанте.

- Пандора носила цей ключ відкрито?

- Ні, вона... - Редфорд стиснув щелепи. - Усе ще сподівається мене підловити, лейтенанте? Наскільки я знаю, вона носила його під одягом. Але я ж показав, що не був єдиним, хто бачив Пандору без одягу.

- За що ви їй платили?

- Вибачте?

- За останні півтора року ви переказали на рахунки постраждалої понад триста тисяч доларів. Мене цікавить - чому?

Він намагався зберегти відсутній вираз, але Єва вперше помітила в його очах страх.

- Хіба я не маю права розпоряджатися своїми грошима на мій власний розсуд?

- Коли йдеться про вбивство, ситуація змінюється. Вона вас шантажувала?

- Абсурд!

- А мені так не здається. Думаю, у неї були якісь відомості про вас - чи то небезпечні, чи то компрометуючі. Їй подобалося тримати вас на гачку. Як плату за своє мовчання вона вимагала грошей - іноді трохи, іноді більше. Пандора була людиною, здатною насолоджуватися такого роду владою, а це може будь-кого втомити. Чи не так, містере

Редфорд? Тут справа навіть не в грошах, а саме у владі, у можливості панувати. І вона цією можливістю не нехтувала.

На обличчі Редфорда не здригнувся жоден мускул, тільки дихання стало злегка переривчастим.

- Не приховую, Пандора іноді вдавалася до шантажу, лейтенант. Але проти мене в неї нічого не було. До того ж я не став би терпіти погрози.

- Цікаво, а як би ви вчинили?

- Мабуть, ніяк. Людина в моєму становищі може собі дозволити байдужість. У нашому бізнесі успіх переважає плітки!

- У такому разі за що ж ви їй платили? За секс?

- Для мене це образливо.

- Так, справді, людина у вашому становищі за секс не платить. Хоча для повноти відчуттів... Ви часто буваєте в "Даун енд Дерті" в Іст-Енді?

- Я взагалі не буваю в Іст-Енді, тим більше у другосортних нічних секс-клубах.

- Але ви, судячи з усього, знаєте, про який клуб ідеться. Ви бували там із Пандорою?

- Ні.

- Один?

- Я ж сказав, що взагалі там не бував.

- Де ви були десятого червня приблизно о другій годині ночі?

- А в чому справа?

- Ви можете підтвердити своє місцезнаходження в зазначений час?

- Не пам'ятаю, де я був. Я не зобов'язаний відповідати.

- Ви оплачували Пандорі ділові послуги? Чи це були подарунки?

- Так! Ні... - Редфорд прибрав руки під стіл - очевидно, щоб стиснути кулаки. - Здається, настав момент закликати на допомогу адвоката.

- Як знаєте. Допит переривається у зв'язку з наміром допитуваного вдатися до свого законного права проконсультуватися з юристами. Кінець запису. - Єва посміхнулася. - Раджу розповісти їм усе, що знаєте. Добре обізнаному адвокату легше вибудовувати систему захисту. Можете скористатися нашим телефоном.

- У мене є свій, - безпристрасно відповів він. - Проведіть мене в приміщення, звідки я зміг би спокійно зателефонувати.

- Будь ласка. Йдіть за мною.

Єва застала Пібоді в коридорі - вона спостерігала за тим, що відбувається в кімнаті для допитів, через скло, прозоре з одного боку, і чула все через спеціальні навушники.

- Ви застали Редфорда зненацька. Це було чудово!

- На це я і розраховувала.

- Вражаюче! Ви заходили з різних боків; спочатку жодного підступу - потім укол. На клубі він зламався.

- Боюся, що він скоро прийде до тями. У мене ще припасене питання щодо переказів на рахунки Фітцджеральд, але Редфорд уже буде краще підготовлений. Адвокати його підучать.

- Зате надалі він не буде вас недооцінювати. Вважаєте, це його рук справа?

- Не виключено. Він її ненавидів. Якщо вдасться пов'язати його з наркотиками... Загалом, там видно буде.

Єва постійно пам'ятала про наближення слухання у справі підозрюваної Мевіс Фрістоун і про величезну роботу, яку ще належить виконати, щоб довести її невинність. Якщо за найближчі два дні не вдасться знайти докази, то...

- Треба поквапитися з ідентифікацією невідомої речовини. Мені потрібне її джерело. Якщо ми знатимемо джерело, розслідування прискориться.

- Хочете вдатися до допомоги Касто? Адже це більше по його частині.

- Прибережемо Касто для крайнього випадку. Я ще сподіваюся отримати задоволення, поділившись із ним назвою цієї речовини. - Писк приладу зв'язку змусив Єву поморщитися. - Чорт! Я знаю, що це Вітні. Відчуваю. - Перш ніж відповісти, вона натягнула на обличчя маску незворушності. - Даллас слухає.

- Чим ви там займаєтеся?!

- Перевіряю одну з версій, сер. Наразі прямую в лабораторію.

- Я передав вам розпорядження з'явитися до мене в кабінет о дев'ятій нуль-нуль!

- Винна, пане майоре, не отримала. Я не заглядала до себе. Якщо ви маєте у своєму розпорядженні мій рапорт, то знаєте, що вранці у мене був допит. Наразі допитуваний консультується з адвокатом. Вважаю...

- Не морочте голову, лейтенанте! Кілька хвилин тому в мене була розмова з доктором Мірою.

Єва похолоділа.

- Я вас слухаю, сер.

- Ви мене розчарували, лейтенанте. Що за примха - витратити час і відволікати цінних співробітників на таку справу? Немає ані найменшої необхідності, а в мене й бажання проводити офіційне розслідування або неофіційно наводити довідки про такий давній інцидент. Справу закрито і такою залишиться надалі! Вам усе зрозуміло, лейтенанте?

Єву захлеснули найрізноманітніші почуття: тут було і полегшення, і відчуття провини, і вдячність...

- Сер, я... Так, зрозуміло.

- Тим краще. Скажіть, Далласе, вам відомо про витік інформації з нашого відділу, яким не забув скористатися "Канал 75"?

- Так точно.

"Думай про Мевіс!" - наказала вона собі.

- А вам відомо про ставлення управління до несанкціонованої передачі інформації журналістам?

- Відомо, сер.

- Чудово. Ну і як же поживає міс Ферст?

- По-моєму, на екрані вона мала непоганий вигляд...

Вітні помовчав, але Єві здалося, що він усміхнувся.

- Дивіться не зламайте собі шию, Далласе! У нас прес-конференція, хай їй грець. Чекаю вас у себе о вісімнадцятій рівно.

- Ну й спритність! - похвалила її Пібоді. - Ні слівця неправди, за винятком обмовки про лабораторію.

- Я ж не сказала, у яку лабораторію їду.

- А який давній інцидент він мав на увазі? Здається, його щось сильно розсердило. Ви розслідуєте ще одну справу? Вона якось пов'язана з нашою?

- Ні, це старі справи. Самі чули, він велів їх поховати.

Радіючи, що позбавлена хоча б цієї ноші, Єва хвацько в'їхала у ворота лабораторії "Ф'ючерс", дочірнього підприємства "Рорк Індастріз".

- Лейтенант Даллас, поліція Нью-Йорка, - сказала вона в камеру.

- На вас чекають, лейтенанте. Слідуйте на синю стоянку. Залиште вашу машину там і пройдіть у східний комплекс, сектор шість. Там вас зустрінуть.

У секторі шість на них чекала приваблива брюнетка з молочно-білою шкірою і синіми очима, яка представилася як Анна Берклі. У неї виявився мелодійний, як церковні дзвони, голосок.

- Доброго дня, лейтенанте. Сподіваюся, ви легко нас знайшли.

- Дякую, усе гаразд.

- Чудово. Доктор Енгрейв чекає на вас в оранжереї. Це дуже приємне місце. Прошу слідувати за мною.

Анна повела їх довгим склепінчастим коридором, який нагадав Єві лікарню своєю стерильною білизною.

- Доктор Енгрейв зацікавилася вашим зразком. Упевнена, вона зуміє вам допомогти. Сюди, будь ласка. - Зупинившись біля ніші в стіні, вона натиснула якусь кнопку. - Анна Берклі. Супроводжую лейтенанта Даллас із помічницею.

Перегородки роз'їхалися, і відвідувачі увійшли в просторе приміщення, повне найрізноманітнішої рослинності і залите штучним світлом. Звідкись долинав плескіт води і діловите дзижчання бджіл.

- Я залишу вас тут, а потім проведу назад. Не соромтеся попросити прохолодні напої. Доктор Енгрейв часто забуває їх запропонувати.

- Ступай посміхнися в іншому місці! - пролунало із заростей папороті. Анна Берклі поблажливо посміхнулася і позадкувала. Перегородки зімкнулися. - Знаю, секретарки приносять користь, але до чого ж вони мене дратують! Я тут, за папороттю.

Єва боязко розсунула зарості й побачила жінку, яка стояла навколішки просто на жирній чорній землі. Сиве волосся, абияк зібране у вузол, червоні руки в багнюці, комбінезон, колись білий, але нещадно забруднений... Жінка підняла голову, і на Єву глянули сердиті, але водночас, як не дивно, веселі очі.

- Перевіряю своїх черв'яків. У мене тут новий різновид. - Вона зачерпнула жменю землі, що копошиться.

- Цікаво, - видавила Єва і, тільки коли доктор Енгрейв повернула черв'яків на місце, полегшено перевела подих.

- Отже, ви і є лейтенант Рорка? А я-то думала, що він вибере собі чистокровну принцесу з довгою шиєю і пудовими грудьми... - Оглянувши Єву з ніг до голови, вона пожувала губами. - Рада, що цього не сталося. Чиста порода потребує постійного догляду. Особисто я віддаю перевагу гібридам.

Доктор Енгрейв обтерла брудні руки об не менш брудний комбінезон і випрямилася. У ній виявилось всього п'ять футів зросту.

- Копатися в землі й ворушити черв'яків - чудова терапія. Тим, хто на це наважується, ні до чого ліки.

- До речі, про ліки...

- Ідіть за мною. - Спочатку вона припустилася ледь не бігом, потім сповільнила крок, немов забувши про відвідувачів. - Ось тут треба ще підрізати, тут додати азотних добрив, тут не вистачає водички... - бурмотіла вона, любовно погладжуючи широке листя, кучеряві пагони, величезні бутони. - До чого дійшло! Мені платять за мою улюблену справу - садівництво. Чудова робота! Не кожному вдається роздобути таку. Знаєте, що це?

Єва подивилася на велику квітку, схожу на трубу. Назва крутилася на язичі, але вона боялася помилитися, тому знизала плечима.

- Петунія! Люди забули, що це за принадність - традиційна простота. - Докторка Енгрейв підійшла до раковини і вимила руки, старанно видаливши бруд з-під коротко підстрижених нігтів. - Сьогодні всім подавай екзотику. Побільше, краще, оригінальніше! Але ж гарна клумба з петуніями - це маса задоволення і зовсім небагато клопоту. Садіть - і насолоджуйтеся. Тільки не чекайте чудес. Звичайно, це простенькі квіти, зате не норовлять ледь що зів'язнути. Ну, до справи.

Вона присіла на табурет. На її робочому столі нагромаджувалися садові інструменти, горщики, якісь папери та надсучасна комп'ютерна система.

- Цікавий мішечок надіслав мені ваш ірландець! Між іншим, поліцейський, який його приніс, знається на петуніях.

- Фіні - володар безлічі талантів.

- Я подарувала йому скриньку з братками - нехай порадує дружину. - Доктор Енгрейв увімкнула комп'ютер. - Я вже провела деякі аналізи. Рорк умовив мене поквапитися. Ох уже ці ірландці! Але господь до них небайдужий.

- Отже, у вас уже готові результати?

- Не квапте мене, юна леді. Те, що дозволено гарненьким ірландцям, не дозволено іншим. До того ж я терпіти не можу допомагати поліцейським. - Помітивши здивування Єви, Енгрейв широко посміхнулася. - Усі поліцейські недолюблюють науку. Б'юся об заклад, що ви ні чорта не тямите в Періодичній таблиці, не кажучи вже про...

- Знаєте що, докторе... - Від сварки їх урятувала тільки поява на екрані горезвісної формули. - Ваша система закодована?

- Не бійтеся, без мене сюди ніхто не влізе. Рорк попередив, що це надзвичайно секретно, а я мала справу з секретністю ще до того, як ви з'явилися на світ. - Вона натиснула клавішу, і зображення формул замиготіли перед Євиними очима. - Не будемо затримуватися на елементарному. Тут і немовля розібралося б, не те що дорослий детектив.

- Мене цікавить тільки один компонент...

- Знаю, знаю, лейтенанте. Ось він, ваш головний біль. - Енгрейв виділила на екрані ланцюжок позначень. - Формула поставила вас у глухий кут, тому що вона зашифрована. Якщо не знати цього, виходить справжня нісенітниця. Уявляю собі, як у вашій лабораторії ламали голови. Виглядає так, пахне інакше... А під час змішування відбувається реакція, що створює ще більше плутанини. Ви розбираєтеся в хімії?

- По-вашому, це необхідно?

- Якби люди краще розуміли...

- Докторе Енгрейв, я розбираюся у вбивствах! Скажіть мені, що це таке, а далі я впораюся сама.

- Нетерпіння - ось ще один бич сьогоденної людини. - Доктор Енгрейв дістала з шухляди столу склянку під кришкою, усередині якої виднілися крапельки білястої рідини. - Все одно марно вам розповідати, як я цього досягла. Скажу лише, що в результаті серії хімічних маніпуляцій я виділила вашу невідому речовину.

- Це воно і є?!

- Так, у рідкому вигляді. Упевнена, що у вашій лабораторії вирішили, ніби це особливий різновид валеріани, що росте на південному заході США.

- А насправді?

- Близько, але не зовсім те. Так, ваша речовина рослинного походження, так, не обійшлося без валеріани - вона фігурує у складі порошку. Але те, що ви шукаєте, не має стосунку до валеріани. Це нектар! Причому особливий. Його не може виділити жодна місцева рослина.

- Ви маєте на увазі американську флору?

- Я маю на увазі всю флору як таку. Це штучно виведений гібрид. - Вона дістала звідкись горщик із рослиною і зі стуком поставила на стіл. - Ось ваша коштовність!

- Симпатично, - зауважила Пібоді, підійшовши до рослини з кошлатими квітками всіх відтінків, від кремово-білого до яскраво-багряного. Принюхавшись, вона заплющила очі й понюхала ще раз. - Боже, що за диво! Схоже на... - Вона раптово похитнулася. - Сильна штука!

- Сильна - це м'яко сказано. Досить, а то будете бити годину приходити до тями. - Енгрейв відсунула горщик.

- Гей, Пібоді! - Єва схопила її за руку і струснула. - Припиніть негайно!

- Все одно що випити залпом великий келих шампанського. - Пібоді потерла собі віскі. - Чарівне відчуття!

- Та сядьте ви, Пібоді! То нектар цієї квітки - те саме, що ми шукаємо?

- Абсолютно вірно. Це експериментальний гібрид, кодова назва - "Квітка вічності". Цьому екземпляру вже чотирнадцять місяців, а він цвіте і цвіте як ненормальний. Ваша лабораторія не зуміла впізнати речовину, тому що експорт цього гібрида заборонений, він входить до юрисдикції митниці Гаїті. Звісно, у наукових колах про неї знають, але оскільки формула була зашифрована...

- Отже, "Квітка вічності" належить до особливо регульованих видів?

- На сьогодні - так. На Гаїті його використовують у фармацевтиці та в парфумерії. Прийом всередину надає блиску та еластичності шкірі, взагалі омолоджує.

- Але ж це отрута! Тривалий прийом губить нервову систему. Це підтверджено нашою лабораторією.

- Те ж саме можна сказати про миш'як, проте елегантні леді свого часу приймали його малими дозами для додання шкірі білизни. Заради краси і юного вигляду дехто готовий робити і не такі дурниці. - Енгрейв зневажливо повела худими плечима. - А в

поєднанні з іншими елементами вашого порошку цей нектар перетворюється на сильний активатор. Усе разом являє собою хімічний препарат, що викликає високий ступінь звикання, збільшує енергію, силу, статевий потяг, повертає відчуття юності. Ще потрібно пам'ятати, що ці гібриди плодяться зі швидкістю кроликів. Якщо зняти обмеження, їх можна буде виробляти багато і дешево.

- Виходить, варто отримати кілька відростків, лабораторію, прикупити інші хімікати... - почала Єва.

- І виробляйте собі на здоров'я і на погибель іншим сильнодіючий наркотик! - закінчила за неї Енгрейв і кисло посміхнулася. - Запевняю вас, цей наркотик матиме підвищений попит. Сила, краса, молодість, сексуальність. Той, у кого ви знайшли цей склад, знається на хімії, на людській природі та на прибутку.

- Смертельна краса.

- Не без цього. Чотири-шість років регулярного прийому - і вам кришка: відмовить нервова система. Зате ці чотири-шість років ви проведете в раю, а дехто непогано наживеться.

- Звідки вам стільки відомо про цю "Квітку вічності", якщо її вирощують тільки на Гаїті і забороняють експортувати?

- Ну, по-перше, зареєстрована наукова лабораторія, на кшталт нашої, або вчений-ботанік може отримати дозвіл на імпорт екземпляра-іншого. А по-друге, моя дочка - головний бджоляр на Гаїті. Адже бджоли - головні споживачі нектару.

- Але невже в нашій поліцейській лабораторії немає жодного екземпляра?

- Думаю, є. Але коли формула зашифрована, її важко співвіднести з певним видом. Ну а тепер мені час прищеплювати троянди. Звіт і обидва зразки передайте своїм розумникам у поліції. Сподіваюся, тепер у них відкриються очі.

- Як ви, Пібоді? - Відкриваючи дверцята машини, Єва про всяк випадок підтримала асистентку під лікоть.

- Прекрасно! Така приємна розслабленість...

- Зрозуміло, вести машину не зможете. А я хотіла попросити, щоб ви висадили мене біля квіткового салону. Гаразд, ось як ми вчинимо: ви що-небудь з'їсте, щоб минув ефект від нюхання квіточки, і завезете зразки і звіт Енгрейв у лабораторію.

- Даллас! - Пібоді блаженно розвалилася в кріслі. - Я відчуваюся чарівно!

Єва насторожено покосилася на неї.

- Ви не накинетеся на мене з поцілунками?

- Ви не в моєму смаку. І взагалі, мені просто добре, секс тут ні до чого. Якщо приймати цей препарат - те ж саме, що нюхати квітку, люди будуть сходити по ньому з розуму.

- Так уже! Хтось уже так звихнувся, що вкокошив трьох.

Єва стрімко увірвалася у квітковий салон. Вона могла пробути тут не більше ніж двадцять хвилин, оскільки треба було повернутися у відділок, за протоколювати бесіду з Енгрейв, представити її Вітні, а потім виступити на прес-конференції.

Рорк розглядав мініатюрні квітучі деревця.

- Вибач, що запізнилася. - І кому можуть знадобитися дерева заввишки в один фут?!

Поруч із ними Єва почувалася ярмарковим виродком. - Вічний поспіх!

- Я теж щойно приїхав. Ну, як? Допомогла тобі доктор Енгрейв?

- Допомогла. Дякую тобі. Дуже цікава стара. Ну й характер у неї!

Рорк усміхнувся і поманив її за собою.

- Pozнайомтеся, Марк: моя наречена, Єва Даллас.

Консультант-флорист мав вигляд добродушного дядечка, але рука у нього була такою сильною, немов він займався армрестлінгом.

- Постараюся вам допомогти. Весілля - не проста справа, до того ж ви майже не дали мені часу.

- Мені він теж не дає отямитися, - усміхнулася Єва.

Марк засміявся і скуйовдив своє сиве волосся.

- Сядьте, відпочиньте, випийте чаю. Мені належить багато чого вам показати.

У принципі те, що відбувається, не викликало у Єви заперечень: адже вона любить квіти. Щоправда, раніше вона не уявляла, що їх буває так багато. Після закінчення п'яти хвилин у неї запаморочилося в голові від усіх цих орхідей, лілій, троянд і гарденій.

- Головне - простота і традиційність, - попередив Рорк. - Усе тільки натуральне.

- Так, звісно. У мене є рекламні проспекти, які можуть навести вас на вдалу думку. Оскільки церемонія відбуватиметься на відкритому повітрі, я порекомендував би альтанку, оповиту гліциніями. Цілком традиційно, чудовий старомодний аромат.

Вивчаючи проспекти, Єва намагалася уявити, як сидить у такій альтанці поруч із Рорком і клянеться йому у вічній відданості. Від цієї картини в неї звело живіт.

- А що ви скажете щодо петуній?

- Петунії?! - здивовано заморгав Марк.

- Мені подобаються петунії. Прості рослини, без жодних претензій...

- Звичайно. Вийде чарівно. Як ви поставитеся до поєднання з ліліями? Якщо говорити про колір...

- У вас є "Квіти вічності"? - запитала Єва несподівано для самої себе.

У Марка загорілися очі.

- Специфічні рослини! Дуже красиві, витривалі й мають чудовий вигляд у кошиках. Але у мене їх, зрозуміло, немає.

- Чому ж? - Єва зробила вигляд, що здивована.

- На жаль, їх можна ввозити лише в суворо обмежених кількостях. Дозвіл мають лише наукові лабораторії та деякі вчені-одинаки. Але, запевняю вас, у мене є дещо не менш оригінальне...

- Послухайте, ви ж напевно робите замовлення через загальну комп'ютерну мережу постачання. Там відображаються всі замовлення?

- Природно, але...

- Мені потрібен перелік тих, хто замовляв "Квіти вічності" за останні два роки! Могли б ви це зробити для мене?

Марк кинув здивований погляд на Рорка, і той похитав головою.

- Моя наречена - затятий садівник.

- Помітно. Доведеться почекати хвилину-другу. Вам потрібні всі до одного?

- Усі, хто замовляв "Квіти вічності" в лабораторії "Еден" на Гаїті. Можете почати з американських замовників.

- Потерпіть, я постараюся.

- Мені сподобалася ця ідея щодо альтанки. - Щойно Марк вийшов, Єва схопилася з крісла. - А тобі?

Рорк узяв її за плечі.

- По-моєму, твої думки витають зараз десь далеко. Може, дозволиш мені розібратися з квітами самостійно? Хочу піднести тобі сюрприз.

- Буду твоєю вічною боржницею!

- Ось і чудово. Можеш починати розплачуватися просто зараз: сподіваюся, ти пам'ятаєш, що в п'ятницю ми запрошені на показ моделей Леонардо?

- Я б і так обов'язково пішла.

- Ну а як щодо тритижневої відпустки з нагоди медового місяця?

- Ми, здається, домовилися про два тижні...

- Так і є. Ще один тиждень - це і буде твій боржок. А тепер зізнайся, чому ти раптом перетворилася на пристрасну любительку екзотичної квітки з Гаїті? Невже розгадано таємницю невідомої речовини?

- Нектар цієї квітки пов'язує разом усі три вбивства! Тобто зв'яже - якщо я зможу звідси вирватися.

- Сподіваюся, ви будете задоволені, - пролунав голос Марка, який повернувся зі списком. - Це виявилось простіше, ніж я думав. На "Квіти вічності" не надто багато замовлень: отримати дозвіл дуже важко.

- Дякую! - Єва вихопила в нього список і пробігла його очима. - Ось воно! Мені пора, - сказала вона Рорку. - Скуповуй квіти баржами! Головне, не забудь про петунії.

Навіть не глянувши на Марка, вона кинулася геть, на бігу набираючи номер на стільниковому телефоні.

- А як же букет? Букет нареченої! Вона так нічого й не вибрала. - Засмучений Марк запитально подивився на Рорка.

- Нічого. Я знаю її смаки. Іноді навіть краще, ніж вона сама.

- Як приємно знову з вами зустрітися, містере Редфорд!

- Це перетворюється на надокучливу звичку, лейтенанте, - проворчав Редфорд, займаючи місце за столом. - Через кілька годин на мене чекають у Лос-Анджелесі. Сподіваюся, ви не затримаєте мене надовго.

- Доводиться перевіряти дані ще раз. Не хотілося б нічого упустити.

Єва кивнула адвокату Редфорда і перевела погляд на Пібоді, яка застигла на стільці в кутку, - уособлення влади в повному форменому вбранні. Єва знала, що по інший бік дзеркала завмерли Вітні і прокурор, які помічають кожен її жест, кожне слово. Або вона припре свого візаві до стінки, або їй самій не поздоровиться.

- Сподіваюся, сер, ви маєте у своєму розпорядженні протокол попереднього допиту вашого клієнта? - звернулася Єва до адвоката.

- Маю у своєму розпорядженні. - Суворий юрист у бездоганному костюмі склав на колінах доглянуті руки. - Як ви могли переконатися, мій клієнт всіляко сприяє Управлінню поліції, лейтенанте. Ми погодилися на цей допит як на завершальний.

"Спробували б не погодитися! У вас просто не було вибору", - подумки поправила його Єва, зберігши на обличчі безпристрасний вираз.

- Ми цінуємо ваше прагнення надати допомогу слідству, містере Редфорд. Отже, приступимо. Згідно з вашими свідченнями ви не тільки були знайомі з Пандорою, а й перебували з нею в близьких, інтимних стосунках.

- Абсолютно вірно.

- Чи були у вас із нею також і ділові стосунки?

- Я був продюсером двох відеофільмів, у яких знялася Пандора. Обговорювався задум третього.

- Чи були ці проєкти успішними?

- Більш-менш.

- Чи були у вас якісь ділові зв'язки з потерпілою, крім названих проєктів?

- Ні. - Губи Редфорда розтягнулися в усмішці. - Якщо не брати до уваги невеликого спекулятивного вкладення коштів.

- Що ви маєте на увазі?

- Пандора говорила, що подумує про власне виробництво модного одягу і косметичних товарів. Зрозуміло, вона відчувала потребу в інвестиціях. Я виявив до цього певний інтерес і вніс певну суму.

- Ви дали їй грошей?

- За півтора року я вклав у її підприємство трохи більше трьохсот тисяч доларів.

"Придумав, як прикрити дупу!" - з досадою подумала Єва, відкидаючись у кріслі.

- Який статус мало виробництво, яке, за вашими словами, збиралася відкрити постраждала?

- У нього немає статусу, лейтенант. - Редфорд зітхнув і розвів руками. - Мене обдурили. Після її смерті з'ясувалося, що ні виробництва, ні продукції просто-напросто не існує.

- Як же так? Ви - процвітаючий продюсер, людина, яка робить гроші. Ви мали дізнатися про перспективи, витрати, очікувані прибутки, попросити показати вам зразки.

- Сам не розумію, як мене угораздило зробити таку помилку. - Редфорд знову зітхнув і опустил очі.

- Хочете, щоб я повірила, ніби ви просто так дали їй грошей на проект, про який нічого не знали?

- Хочете вірте, хочете ні. - Він знову підняв очі. - Не могли б ви зробити мені невелику послугу, лейтенанте? У мене гарна репутація в ділових колах. Якщо ця інформація отримає хід, моя репутація постраждає, і я...

- Лейтенанте, - втрутився адвокат. - Репутація мого клієнта цінна сама по собі. Витік відомостей завдав би їй серйозної шкоди. Я маю право вимагати заборони на розголос цієї частини свідчень клієнта, виходячи із захисту його інтересів.

- Скільки завгодно. Ну й історія, містере Редфорд! Ви хочете мене переконати, що людина з вашою дорогоцінною репутацією здатна ризикнути трьомастами тисячами доларів заради неіснуючого проекту?

- Пандора вміла переконувати. Вона була не тільки вродлива, а й розумна. Я кілька разів вимагав цифр і планів, але вона тільки віджартовувалася, дорікаючи мені в зайвій підозрілості. І я не переривав платежів, бо вважав її людиною, обізнаною в цій галузі.

- Отже, ви дізналися про нечесність Пандори тільки після її смерті?

- Я навів довідки: звернувся до її агентів і представників. - Редфорд надув щоки й похитав головою. Йому майже вдалося набути вигляду наївного простака. - Про виробництво ніхто нічого не знає.

- Коли саме ви навели довідки?

Якщо він і вагався, перш ніж відповісти, то якусь частку секунди.

- Сьогодні вдень.

- Отже, після першого допиту? Після мого запитання про виплати?

- Зізнатися, так. Мені не хотілося відповідати, не розібравшись. За порадою адвоката я звернувся до людей з оточення Пандори і зрозумів, що мене надули.

- Як своєчасно! Скажіть, будь ласка, у вас є хобі, містере Редфорд?

- Хобі?

- За вашої напруженої діяльності, за необхідності оберігати таку дорогоцінну репутацію людина має якось розслаблятися! Ну, наприклад, колекціонувати марки, грати в комп'ютерні ігри, копатися в саду...

- До чого тут це, лейтенанте? - здивовано запитав адвокат.

- Мене цікавить, як ваш клієнт проводить вільний час. Як він проводить робочий час, ми вже з'ясували. Чи, можливо, інвестиції для вас - свого роду хобі?

- О, ні. Пандора - моя перша і, сподіваюся, остання помилка. Для хобі у мене немає ні часу, ні сил.

- Добре вас розумію. Ось сьогодні, наприклад, я почула думку, що люди мають висаджувати якомога більше петуній - тоді буде вирішено багато проблем. Але особисто я не можу витратити час на метушню з грядками і квіточками. Звичайно, я люблю квіти, але... А як ставитеся до квітів ви?

- Я байдужий до квітів. У мене ними займаються спеціальні люди.

- Дивно... Адже ви ж зареєстровані як учений-квітникар!

- Я...

- Ви подали заявку на ліцензію й отримали її три місяці тому. Приблизно тоді ж ви заплатили Джеррі Фітцджеральд сто двадцять п'ять тисяч. Через два дні ви замовили в лабораторії "Еден" на Гаїті "Квітку вічності".

- Інтерес мого клієнта до флори не має стосунку до справи!

- Якраз має. До речі, це не суд, а допит. У допиту своя логіка. Навіщо вам знадобилася ця квітка?

- Це... у подарунок Пандорі.

- Ви витратили багато часу, праці та грошей на отримання ліцензії, потім придбали за чималі гроші цю своєрідну, м'яко кажучи, рослину - і подарували її жінці, з якою іноді займалися сексом? Жінці, яка за останні півтора року витягнула з вас понад триста тисяч доларів?

- Інвестиції - це одне, а подарунок - зовсім інше.

- Не морочте мені голову! А ви, пане адвокат, обережніше з ремарками - вони протоколюються. Де квітка зараз?

- У Лос-Анджелесі.

- Пібоді, підготуйте ордер на конфіскацію.

- Хвилинку! Що відбувається? - Редфорд схопився. - Це моя власність! Я заплатив гроші!

- Ви фальсифікували дані для ліцензії та незаконно придбали рослину, що перебуває під заборону. Її буде конфісковано, а ви понесете відповідне покарання. Пібоді!

- Слухаюсь.

Відвернувшись, щоб приховати переможну усмішку, Пібоді ввімкнула прилад зв'язку.

- Очевидне свавілля! - взився адвокат. - А ці дрібні причіпки просто смішні.

- Зачекайте, це тільки початок. Ви знали, що собою являє "Квітка вічності", Редфорд. Знали, що вона необхідна для виготовлення наркотику. Пандора збиралася добре на ньому заробити. Вона що, хотіла позбавити вас частки?

- Не розумію, про що ви говорите.

- Може, вона підсадила вас на цей препарат, перетворила на наркомана, даючи пробувати? Або, навпаки, не давала, змушуючи принижено просити? Довела до того, що у вас виникло бажання її прикінчити?

- Та я її пальцем не зачепив! - вибухнув Редфорд.

- Але ви знали, що відбувається. Знали, чим володіє Пандора. Очевидно, вона ділилася з вами, і в якийсь момент ви вирішили, що набагато вигідніше буде обходитися без неї. Ви купили рослину. Скоро ми дізнаємося, чи робили ви аналіз речовини. Маючи квітку,

ви могли б самі виробляти наркотик і не потребували б більше Пандори. Адже вона була некерована, вимагала б ще грошей, ще наркотику... Можливо, ви хотіли зробити своєю партнеркою Джеррі? Ви знали, що наркотик смертельний, але навіщо чекати цілих п'ять років? Прибравши Пандору, ви розв'язували собі руки.

- Я її не вбивав. Між нами все було скінчено. Вона вже нічим не могла перешкодити мені. У мене не було причин здійснювати вбивство.

- Тієї ночі ви прийшли до неї в дім. Ви лягли з нею в ліжку. У неї був наркотик. Можливо, вона вас дражнила? Ви вже скоїли два вбивства, щоб захистити себе і свої гроші, але у вас на шляху, як і раніше, стояла вона.

- Нікого я не вбивав!

Єва дозволила йому кричати, не заперечувала протести і погрози адвоката.

- Ви пішли за нею, коли вона кинулася до Леонардо, чи самі її туди відвезли?

- Я там не бував. І її не чіпав. Якби я хотів її вбити, то зробив би це прямо у неї вдома, коли вона стала мені погрожувати.

- Пол...

- Замовкни! Не заважай! - прикрикнув Редфорд на свого адвоката. - Адже вона намагається повісити на мене вбивство! Так, у нас сталася сварка. Вона вимагала ще грошей, багато грошей. Показала мені свій персональний запас наркотику. Ціле багатство! Але я вже отримав хімічний склад і перестав її потребувати. Я так їй і сказав. Для моїх справ тепер цілком згодилося б Джеррі. Пандора розлютилася, погрожувала мене розорити, вбити. Але я тільки посміявся з неї і з величезним задоволенням пішов, залишивши її біситися далі.

- Ви збиралися самостійно виготовляти та розповсюджувати сильнодіючий наркотичний засіб?

- В обмеженому масштабі. - Редфорд витер рот тильним боком долоні. - Так, я збирався його виробляти! Адже це ж величезні гроші! Занадто багато грошей, я вже не міг зупинитися... А погрози Пандори не коштували ламаного гроша, розумієте? Вона не могла б мене розорити, не розорившись сама. А цього вона б не допустила. Хоча, зізнатися, дізнавшись про її смерть, я відкоркував пляшку шампанського і випив за вбивцю.

- Чудово. Повторимо все спочатку.

Заарештувавши Редфорда, Єва навідалася до начальства. У кабінеті шефа вона застала Касто й окружного прокурора.

- Відмінно спрацьовано, лейтенанте, - зауважив Вітні.

- Дякую, сер. Хоча я воліла б заарештувати його за вбивство, а не за наркотики.

- Може, ще доведеться.

- Лейтенант. - При її появі прокурор встав і залишився стояти. Його манери були притчею во язицех у суді: навіть завдаючи смертельного удару, він не забував про манери. - Я захоплений блиском, з яким ви провели допит. З радістю допитав би вас у суді як свідка у цій справі, але, боюся, допитувати доведеться тільки лейтенанта Касто.

- А вбивство?

- У нас на нього нічого немає. Я маю на увазі докази, - уточнив він, помітивши, що вона має намір заперечити. - І мотив. Адже ви самі довели, що він міг досягти поставленої мети, не вбиваючи її. Дуже ймовірно, що він винен, але треба ще багато попрацювати, щоб довести обвинувачення.

- Однак вам вистачило доказів, щоб пред'явити звинувачення Мевіс Фрістоун.

- Там усі докази в наявності, - нагадав він.

- Але ви ж знаєте, пане прокурор, що вона цього не робила. Знаєте, що між трьома потерпілими існує зв'язок. - Єва виразно глянула на Касто, який розвалився в кріслі. - У відділі наркотиків це теж знають.

- Змушений підтримати лейтенанта Даллас, - промовив Касто. - Ми встановили, що між підозрюваною Фрістоун і наркотичною речовиною, відомою як "Безсмертя", не існує жодного зв'язку. Відсутній також зв'язок між нею та іншими постраждалими. На її біографії є плями, але старі й незначні. Якщо хочете знати мою думку, вона просто опинилася в невдалому місці в невдалий момент. - Касто посміхнувся Єві. - Змушений солідаризуватися з лейтенантом Даллас і рекомендувати зняти з Мевіс Фрістоун обвинувачення, очікуючи результатів подальшого розслідування.

- Вашу рекомендацію буде враховано, лейтенант Касто, - сказав прокурор. - Разом з іншими обставинами. На даному етапі твердженням про зв'язок між трьома вбивствами бракує доказовості. Проте ми маємо намір задовольнити останнє клопотання адвоката міс

Фрістоун про перевірку її на детекторі брехні і методом аутогіпнозу. Наше рішення залежатиме від результатів цієї перевірки.

Єва полегшено перевела дух. Це була поступка. І яка!

- Дякую, сер.

- Ми - одна команда, лейтенанте. Сподіваюся, ви пам'ятатимете про це, виступаючи на прес-конференції.

Прокурор заговорив про щось із майором Вітні, а Єва підсіла до Касто.

- Я вдячна тобі за підтримку.

- Я всього лише висловив своє професійне судження. - Він знизав плечима. - Сподіваюся, твоїй подрузі це допоможе. По-моєму, Редфорд винен, як первородний гріх. Або він сам убив усіх трьох, або когось найняв.

За всієї привабливості другої версії Єва пригнічено похитала головою.

- Професіонали некладають у свої удари стільки особистої ненависті. Але все одно, дякую тобі за сприяння.

- Можеш вважати це поверненням боргу. Адже завдяки тобі я отримав одну з найбільших справ десятиліття щодо наркотиків! Ось розслідуємо все до кінця, оголосимо результати - і не минути мені капітанських нашивок.

- Тоді заздалегідь вітаю.

- І я тебе. Якщо ти успішно розслідуєш ці вбивства, підвищення отримаємо ми обидва.

- Розслідую, можеш не сумніватися.

Раптово Касто доторкнувся до її волосся, і Єва здивовано підняла брови.

- Нова зачіска? Мені подобається! - Він усміхнувся і картинно засунув руки в кишені. - Слухай, а ти впевнена, що виходиш заміж?

- А ти, здається, вечеряєш із Пібоді? - запитала вона йому в тон.

- Хіба вона не диво? У мене взагалі слабкість до сильних жінок, Єво, тому ти мусиш пробачити мені прикрість з приводу твоїх планів.

- Що ти, я задоволена! - Помітивши, що Вітні махнув їм рукою, вона приречено зітхнула: - Здається, пора.

- Відчуваю себе мозковою кісточкою, кинутою голодній зграї, - пробурмотів Касто, побачивши натовп репортерів, що ввалився в кабінет. - А ти?

Через кілька годин згряя втамувала голод. Єва вважала б день вдалим, якби на підземній стоянці її не підстерегла Надін.

- Як ти тут опинилася? Сюди не допускаються сторонні.

- Для мене зробили виняток. - Надін сперлася на її машину і посміхнулася. - Може, підвезеш?

- Я не їду повз вашу студію. - Бачачи, що Надін нічим не проймеш, Єва вилаялася і відчинила дверцята. - Залазь.

- А ти маєш чудовий вигляд, - сказала їй Надін. - Хто робив зачіску?

- Подруга подруги. Я втомилася розповідати про своє волосся, Надін.

- Тоді розкажи про вбивство, наркотики і гроші.

- Я сорок п'ять хвилин тільки про це й говорила. - Єва показала свій значок охоронній камері і вилетіла на вулицю. - Чи тебе при цьому не було?

- Була і бачила танці на пуантах. Слухай, що за несамовитий скрегіт?

- Моя свіжовідремонтована машина.

- Наслідки чергового урізання бюджету? Ганьба! Краще повідай про новий напрям у розслідуванні.

- Я не маю права обговорювати цей бік слідства.

- Ну-ну... А що за метушня з Полом Редфордом?

- Редфорда, як було заявлено на пресконференції, обвинувачують у фальсифікації, незаконному придбанні забороненого рослинного матеріалу і намірі виробляти та збувати сильнодіючу наркотичну речовину.

- Яким боком це стосується вбивства Пандори?

- Я не маю права...

- Чорт із тобою! - Надін поерзала на сидінні, з ненавистю дивлячись на транспортний затор попереду. - Слухай, давай мінятися.

- Дивлячись на що.

- Мені потрібно взяти ексклюзивне інтерв'ю у Мевіс Фрістоун.

Єва не спромоглася відповісти. Почувши її фиркання, Надін прикрикнула:

- Кинь упиратися, Далласе! Нехай вона ознайомить громадськість із власною версією.

- Плювати на громадськість!

- Можна я це процитую? Єво, що відбувається? Ви з Рорком стали навколо неї стіною, до неї ніхто не може прорватися. Чого ви боїтеся? Ти ж знаєш, що я її не скривджу.

- Так, ми тримаємо кругову оборону. Так, до неї ніхто не прорвався і не прорветься. Так, ти, найімовірніше, її не образиш. І все-таки вона не буде спілкуватися з пресою!

- Чиє це рішення - її чи твоє?

- Краще відчепись, Надін, інакше тобі доведеться пересісти на громадський транспорт.

- Передай їй моє прохання, ось і все. Нехай знає, що я готова зробити її версію надбанням гласності.

- Усе виклала? Зміни тему.

- Будь ласка. Сьогодні я почула цікаву світську плітку.

- Ти ж знаєш, як я люблю подробиці з життя багатих.

- Не забувай, Даллас, скоро ти сама станеш однією з них. - Побачивши її обурену гримасу, Надін розреготалася. - Люблю тебе дратувати. Це так просто! Загалом, базикають, ніби найсолодша парочка останніх двох місяців посварилися.

- Зараз здохну від цікавості.

- Не виключено. Парочка справді цікава: Джеррі Фітцджеральд і Джастін Янг.

Єва настільки зацікавилася, що розлучилася з наміром висадити пасажирку на найближчій автобусній зупинці.

- Викладай.

- На сьогоднішній репетиції шоу Леонардо наші голубки публічно зчепилися. Кажуть, дійшло до рукопашної.

- Вони побилися?!

- Згідно з моїм джерелом це ніяк не можна було назвати любовними погладженнями. Джеррі знайшла порятунок у своїй розкішній гардеробній - вона адже там тепер головна зірка. Джастін втік із підбитим оком. Через кілька годин його бачили на гавайському острові Мауї в товаристві блондинки - теж манекенниці, тільки молодшої.

- Через що вийшла сварка?

- Цього ніхто не знає. Найімовірніше, секс показав свій потворний виворіт. Вона звинуватила його в зраді, він не залишився в боргу. Вона сказала, що знайде, ким його замінити, він висловив аналогічну впевненість. Він їй більше ні до чого, вона йому - теж.

- Цікаво, Надін, тільки абсолютно беззмістовно.

"Хіба що час, коли це сталося..." - промайнуло в Єви в голові.

- Можливо. Але хіба не кумедно? Помітні персони, улюблені герої світської хроніки заочують публічний скандал! Тобі не спадає на думку, що це інсценування?

- Усе це дозвільні домисли. Я ж сказала, що жодної важливої інформації ти мені не повідомила. - Єва загальмувала. - Твій канал.

- А до дому не підкинеш?

- До твоїх послуг автобус.

- Слухай, Даллас, перестань прикидатися! Я знаю, ти негайно займешся тим, що зараз від мене почула. Чи не поділишся на знак подяки деякими відомостями?

Вимога була законною, але Єва продовжувала оборонятися:

- Поки що все дуже хитко. Я не можу ризикувати.

- Обіцяю, я нічого не пущу в ефір, поки не отримаю твоєї згоди.

Єва похитала головою.

- Не можу. Мевіс занадто мені дорога. Поки її не буде повністю виправдано, я маю її берегти.

- Хоча б скажи, чи йде справа до виправдання. Не тисни, Далласе!

- Строго між нами: прокурор готовий переглянути обвинувачення. Але про зняття обвинувачення поки що не йдеться.

- У тебе з'явився новий підозрюваний? Невже сам Редфорд?

- Не провокуй мене, Надін! Адже ми з тобою без п'яти хвилин подруги.

- Давай зробимо так: якщо щось із того, що ти від мене дізналася або ще дізнаєшся, допоможе слідству, то ти теж зробиш мені послугу.

- Коли все проясниться, ти дізнаєшся про це першою.

- Пообіцяй, що за десять хвилин до надання пресі будь-якої свіжої інформації ти поговориш зі мною віч-на-віч.

Єва відчинила їй дверцята:

- Бувай, Надін.

- Добре, за п'ять хвилин. Схаменися, Далласе: що для тебе значать паршиві п'ять хвилин?!

- Зате для тебе це сотні пунктів рейтингу і тисячі доларів прибутку. Гаразд, п'ять хвилин - але тільки якщо буде про що шепотітися. Більше нічого не обіцяю.

- Домовилися. - Задоволена Надін вилізла з машини. На прощання вона сказала: - Тебе супроводжує удача, Даллас. Адже ти спеціалістка з трупів і невинних.

"Трупи і невинні..." Єва поїжилася. Вона-то добре знала, що вина часто лежить на трупах.

Хмурячись від місячного світла, що заливало ліжко крізь скляну стелю, Рорк відсунувся від Єви. Він спіймав себе на новому відчутті - ніколи ще він не відчував такого хвилювання і невпевненості під час занять коханням. А також до і після цього... Причин можна знайти з десятків, переконував він себе, дивлячись на Єву, яка, за звичкою, намагалася тісніше до нього притиснутися. Хоча б чужі люди в будинку: строката компанія Леонардо захопила ціле крило. А купа проєктів та угод на різних стадіях реалізації? А справи, які він вирішив завершити до весілля? А саме весілля? Хіба все це - не причини для легкої розгубленості?

На жаль, Рорк завжди був із самим собою чесний до безжалісності. У його стану існувала одна-єдина причина. Це була засіла в голові картина - маленька Єва, побита до крові. Він боявся, що, доторкнувшись до неї, поверне минуле і краса зміниться потворністю.

Єва підвелася на лікті й пильно подивилася на нього. Її обличчя все ще горіло, очі були темні.

- Просто не знаю, що тобі сказати...

Рорк провів пальцем по її підборіддю.

- Про що?

- Я не кришталева ваза. У тебе немає підстав поводитися зі мною так, ніби я того й гляди розіб'юся.

Рорк насупився, уперше усвідомивши, що вона бачить його наскрізь. А він вважав, що непроникний для всіх, навіть для неї! Відкриття було не з приємних.

- Не зрозумію, про що ти. Тобі налити вина?

Він збирався встати, хоча йому зовсім не хотілося пити, але Єва втримала його.

- Рорк, раніше ти ніколи мене не обманював, - сказала вона, і в голосі її звучав переляк. - Якщо через те, що я колись зробила, через мої спогади ти став інакше до мене ставитися...

- Ти хочеш мене образити?!

Неабиякий гнів, з яким він вимовив ці слова, змусив Єву зітхнути з полегшенням.

- А що ще накажеш думати?! Після тієї ночі ти вперше до мене доторкнувся, і то це було схоже більше на зіллення хворих, ніж на...

- Тебе не влаштовує ніжність?

Він ще раз довів свій розум. Що й казати, Рорк у будь-якому стані вмів обертати ситуацію собі на користь. Але вона не відпустила його руку, не відвела погляд.

- Думаєш, я не відчуваю, коли ти стримуєшся? Не хочу, щоб ти стримувався. Мені це не потрібно.

- Зате потрібно мені! - Він вивільнив руку. - Деякі звикають швидко, деякі повільно. І досить про це.

Це прозвучало як ляпас. Єва кивнула, лягла і відвернулася.

- Як хочеш. Просто запам'ятай: те, що відбувалося зі мною в дитинстві, не мало стосунку до сексу. Це була одна тільки брудна непристойність.

Вона міцно заплющила очі і зусиллям волі змусила себе заснути.

Виклик, як це часто бувало, пролунав на світанку. Єва потягнулася до стільникового телефону, не розплющуючи очей.

- Даллас слухає.

- До відома лейтенанта Єви Даллас. Мертвий чоловік, підозра на вбивство, за будинком дев'ятнадцять по 108-й стріт. Прибути негайно.

У Єви звело живіт від поганого передчуття. Вона не чергувала сьогодні і тому не повинна була отримувати нічних викликів.

- Причина смерті?

- Побої. Потерпілого не впізнано через пошкодження обличчя.

- Виклик прийнято. Прокляття!

Вона спустила ноги з ліжка і з подивом побачила, що Рорк уже почав одягатися.

- Ти куди?

- Відвезу тебе на місце злочину.

- Ти - цивільна особа. Тобі там нічого робити.

Рорк кинув на неї глузливий погляд.

- Ваша машина в ремонті, лейтенанте. Хіба ви забули? - Він не звертав уваги на її розсерджене бурмотіння, що супроводжувало натягування джинсів. - Я просто висаджу тебе і поїду далі. На роботу.

- Як хочеш, - кинула вона, застібаючи портупею.

Район не заслуговував доброго слова. Брудні написи на стінах, бите скло під ногами, знаки, що свідчать про те, що будинки призначені до знесення. Проте тут продовжували жити, тіснитися в обшарпаних кімнатках, ховатися від патрулів, знаходити відраду в дурнях, що приносить максимальний кайф.

Стоячи перед поліцейською огорожею і стискаючись від ранкового вітерця, Рорк думав про те, що такі квартали існують по всьому світу. Він сам виріс у такому ж, нехай і розташованому за три тисячі миль звідси, по той бік Атлантики.

Він добре розумів тутешнє життя, жалюгідні виверти зневірених, розумів жорстокість, результат якої був наразі у Єви перед очима. Спостерігаючи за нею з натовпу безхатченків, сонних вуличних повій, просто допитливих, він зловив себе на думці, що так само добре розуміє і її.

Рухи Єви були стрімкі, обличчя безпристрасне. Однак очі, спрямовані на останки, що зовсім недавно були живою людиною, випромінювали жалість. Яка все-таки живуча, сильна, гнучка жінка! Залиже будь-яку кількість ран - і житиме далі. Рорк як ніколи ясно усвідомив, що від нього вона чекає не зцілення, а тільки розуміння.

- Що, не зовсім звична для тебе обстановка, Рорк?

Рорк покосився на Фіні.

- Я бачив дещо гірше.

- Та й ми дещо побачили. - Фіні зі зітханням дістав із кишені булочку в обгортці. - Хочеш перекусити?

- Потерплю. Їж, не соромся.

Фіні швидко проковтнув свій сніданок.

- Піду гляну, чим там займається наша дівчинка. - Він пройшов крізь огорожу, постукавши пальцем по приколотому до грудей поліцейському значку, щоб заспокоїти нервових поліцейських у формі. - Добре, що ще не понаїхали репортери.

- Убивство в таких нетрях саме по собі не викличе інтересу, - зауважила Єва. Її руки, покриті спеціальним складом, були в крові. - Ось коли стане відомо, як його скоєно, тоді чекай стовпотворіння. Усе зняли? - запитала вона у відеооператорів і, отримавши ствердну відповідь, опустила на коліна. - Давай-но його перевернемо, Фіні.

Убитий чи то впав ниць, чи то був кинутий у такий позі. У потилиці красувалася діра розміром з кулак, з якої натекло багато крові упереміш із мізками.

- Впізнання ще не проведено, - доповіла Єва. - Я послала Пібоді в будинок: вона ходить по квартирах і шукає кого-небудь, хто його знає або щось бачив.

Фіні оглянув фасад будинку із заднього двору. Брудне віконне скло було густо забране ґратами. Бетонний дворик, де юрмилася поліція, прикрашали сміттевий бак, мішок з покидьками і купа іржавого заліза.

- Ну й містечко! - пробурчав Фіні.

- Я зняла відбитки пальців. Їх зараз перевіряють. Знаряддя вбивства вже в мішку: це залізна труба від сміттового бака. - Єва примружилася. - Дивно... Убивши Бумера і Хетту Моппет, він не залишив на місці злочину знаряддя убивства. У Леонардо воно лежало поруч із убитою, але там причина зрозуміла. А зараз він із нами, по-моєму, просто грає: залишив трубу так, що знайшов би і сліпий, просто підкинув. Ну, що скажеш про клієнта?

Убитий був виряджений як папуга: жаті шорти до колін з яскравими смугами, жовта майка, дорогі розшиті сандалі.

- У нього водилися грошенята, щоб тринькати їх на несмачне ганчір'я. - Фіні знову перевів погляд на будинок. - Якщо він тут жив, то явно не вкладав кошти в нерухомість.

- Торговець наркотиками, - визначила Єва. - Середнього рівня. Жив там, де працював.

Вона встала, витерла кров об джинси і подивилася на поліцейського у формі, який підійшов до неї.

- Постраждалого впізнано, лейтенант. Ламонт Ро на прізвисько Тарган. Багатий список судимостей, переважно за наркотики: володіння, виготовлення з метою збуту, кілька нападів.

- Хто-небудь його використовував? Чи був він чиймось інформатором?

- Ці дані відсутні.

Єва перевела погляд на Фіні, який кивнув, показуючи, що безмовне прохання прийнято: все, що можна дізнатися, він дізнається.

- Гаразд, давай засунемо його в мішок. Нехай ним займається патологоанатом, а тут попрацюють чистильники. Ти мене підвезеш, Фіні?

- Можна.

Єва ще раз озирнулася і зупинила погляд на Рорку.

- Я зараз. - Вона підійшла до огорожі. - Ти ж, здається, збирався на роботу.

- Зараз поїду. Ти закінчила тут?

- Майже. Мене підвезе Фіні.

- Думаєш, тут попрацював той самий убивця?

Вона хотіла було звично відповісти, що "на даному етапі слідство не має в своєму розпорядженні...", але тільки знизала плечима. Не мину й години, як сюди нагрянуть допитливі репортери.

- Занадто мало залишилося від обличчя. Тож здогадка напрошується сама собою. Мені ще треба...

Її відволік крик. Точніше, протяжний вереск, здатний розбудити мертвого. З будинку вибігла товстуха в червоному пеньюарі, що майорів. Відкинувши обох поліцейських у формі, як безпомічних цуценят, вона кинулася до останків Таргана.

- Тільки цього не вистачало!

Єва кинулася їй навперейми. За якийсь ярд від тіла вона зробила стрибок, збила товстуху з ніг і покотилася разом з нею по запорошеному асфальту двору.

- Це мій дружок! - Жінка билася, як двохсотпудова рибина, дубасячи Єву здоровенними кулаками. - Мій дружок!

В інтересах порядку, недоторканності місця злочину і самозахисту Єва заїхала їй влучним ударом у щелепу.

- Лейтенанте! Ви цілі, лейтенанте? - Поліцейські нагнулися, щоб допомогти їй вибратися з-під товстухи, яка відключилася. - З неба вона звалилася, чи що? Вибачте...

- Пробачити? - Єва спопелила їх поглядом. - Ну й остолопи! Ще дві секунди - і вона споганила б нам місце злочину. Коли вас відривають від виписування штрафів за неправильне паркування і доручають серйозне завдання, не смійте рахувати ворон! Подивимося, чи зумієте ви хоча б викликати "Швидку допомогу". Нехай оглянуть цю ідіотку, що-небудь на неї накинуть і відвезуть. Впорастеся?

Не дочекавшись відповіді, вона зашкутитьгала геть. Її джинси були порвані, руки обдерті до крові, але очі виблискували.

- Чого тут скалитися?! - накинулася вона на Рорка.

- Обожнюю спостерігати тебе в справі, лейтенанте!" - він раптом сильно стиснув її обличчя долонями і так хвацько поцілував у губи, що в неї ослабли ноги. - Геть стриманість! До речі, санітарам не гріх поглянути і на тебе.

- Не сердьтеся, Даллас, - бурмотіла Пібоді, поки вони їхали до Центральної дільниці. - Я, звісно, не повинна була її випускати...

- Киньте, Пібоді! Адже ви в той момент перебували в іншому під'їзді.

- Треба було здогадатися, що він із кимось тут жив, і насамперед знешкодити її.

- Так, усім нам не завадила б надприродна прозорливість. Відставити докори сумління: вона не встигла завдати жодної шкоди, хіба що залишила на мені кілька нових щербин. Як справи в Касто?

- Дуже навіть непогано.

- Ось як?

- Ми, зізнатися, провели разом цю ніч. Намічалася просто вечеря, але слово за слово, і... Клянуся, я не спала так міцно з раннього дитинства. От уже не знала, що хороший секс так розслабляє!

- Запитали б у мене.

Пібоді усміхнулася:

- Думаю, його вже викликали. Найімовірніше, він знає вбитого і зможе нам допомогти.

Не встигла Єва повернутися у відділок, її запросив до себе майор Вітні. Єву не стали маринувати в приймальні, а відразу запросили в кабінет. Вітні, не дивлячись на неї, вказав на крісло.

- Наскільки я розумію, лейтенанте, скоро у мене буде ваш письмовий рапорт. Поки ж я хотів би почути усний звіт про останнє вбивство.

- Слухаюся, сер. - Вона назвала адресу, описала місце вбивства, повідомила ім'я вбитого і його прикмети, охарактеризувала знаряддя вбивства і рани. - Початковий обхід сусідів, зроблений сержантом Пібоді, не дав результатів, але ми зробимо повторний обхід. Дещо вдалося дізнатися від співмешканки потерпілого.

Вітні нарешті підняв голову, і його брови поповзли вгору: на Єві, як і раніше, була сорочка в плямах крові і рвані джинси.

- Мені доповіли, що з вами сталася неприємність...

- Дрібниця. - Єва вже вирішила обмежитися усною доганою недбайливим поліцейським і не накликати на них службових санкцій. - Вона - колишня вулична повія. Вживає наркотики. Піднажавши, ми дізналися, чим потерпілий займався минулого вечора і вночі. Згідно з її свідченнями, вони перебували разом у квартирі до першої години ночі. Випили вина, накачалися якоюсь гидотою. Потім він сказав, що має йти у справах. Вона прийняла снодійне і відключилася. У попередньому рапорті патологоанатома вказано час смерті - приблизно друга година ночі. Це збігається з її свідченнями. Докази свідчать, що

потерпілого не переміщували з місця злочину. Є переконливі підстави припускати, що вбивство скоєно тією самою людиною, яка вбила Моппет, Бумера і Пандору.

Єва перевела дух і закінчила тим же офіційним тоном:

- Алібі Мевіс Фрістоун у зазначений час підтверджується слідчим та іншими особами.

Вітні мовчки роздивлявся Єву. Через деякий час він вимовив:

- Ні слідство, ні прокурор не вбачають жодного зв'язку між останнім злочином і Мевіс Фрістоун. Крім того, я маю у своєму розпорядженні попередній звіт доктора Міри про тестування міс Фрістоун.

- Тестування? - Єва схопилася, одразу забувши про формальності. - Тобто як?! Воно ж було призначене тільки на понеділок.

- Ми переглянули плани, - спокійно заявив Вітні. - Процедура завершилася о першій годині дня.

- Чому мені нічого не повідомили? - Єва була розлючена: надто неприємними були її власні спогади про психологічне тестування. - Я хотіла неодмінно бути при цьому присутньою!

- Окружний прокурор вирішив, що в інтересах усіх сторін не слід запрошувати вас на тестування. - Вітні підняв руку, не давши їй відповісти. - Перш ніж ви розлютитесь і виявите нешанобливість до старшого за званням, дозвольте мені вас повідомити: у своєму звіті доктор Міра доповідає, що міс Фрістоун успішно пройшла тестування. Детектор брехні підтвердив правдивість її свідчень. Доктор Міра вважає, що випробовувана не могла проявити жорстокість, з якою було вбито Пандору, і рекомендує зняти з міс Фрістоун обвинувачення.

- Зняти... - повторила Єва і повільно опустила в крісло. - Коли?

Вітні знизав плечима.

- Прокуратура врахує рекомендації доктора Міри. Неофіційно можу повідомити, що, якщо не надійде нова інформація, що суперечить даним тестування, обвинувачення буде знято в понеділок. - Він не міг не оцінити її самовладання: Єва тримала себе в руках, ніяк не виявляючи ставлення до почутого. - Звичайно, проти міс Фрістоун існують переконливі докази. Але вони переважаються рапортом доктора Міри й обставинами, виявленими при розслідуванні інших злочинів, пов'язаних із цим.

- Дякую вам.

- Не варто: її виправдав не я. А ось ви зробили для цього все можливе. Тепер спіймайте злочинця - і швидше!

- Я так і планую. - Почувши писк стільникового телефону, Єва дочекалася кивка Вітні і тільки тоді відповіла: - Даллас слухає.

- Отримав ваш екстрений запит, - почула вона буркотливий голос Діккі. - Можна подумати, мені більше нема чим зайнятися.

- Нарікання потім. Спочатку результати.

- Твій останній труп перед смертю гарненько накачався "Безсмертям". Перед самою смертю. Навряд чи він встиг отримати задоволення.

- Передай усе на мій комп'ютер, - сказала Єва і поспішила вимкнути зв'язок, поки він знову не почав скаржитися. Встаючи, вона посміхнулася. - Сподіваюся, сьогодні ввечері мені вдасться з'ясувати ще дещо.

Хаос, паніка, нервові напруження - такі ж невід'ємні елементи показу мод, як худі, як сірники, манекенниці та розкішне вбрання. Спостерігаючи за розподілом ролей між учасниками, важко було втриматися від усмішки. Надута модель, якій все не так, асистент із застиглим виразом образи на обличчі, перукар, що накидається на манекенниць із гребінцем, наче завзятий солдат із примкнутим багнетом, і, нарешті, модельєр - невтішний винуватець усієї цієї метушні, - заламує величезні руки...

- Запізнюємося, запізнюємося! Якщо за дві хвилини тут не буде Лайзи, то... З музикою все гаразд, але все одно ми спізнюємося.

- Приїде, приїде. Та заспокойся ти, Леонардо!

Єва не одразу впізнала перукаря-стиліста. Волосся Тріни цього разу було перетворене на чорні колючки, проте її видавав голос. Не звертаючи уваги на метушливих асистентів, Єва спостерігала, як Тріна втирає речовину, що найбільше нагадує чоловічу сперму, комусь у волосся, щоб потім одним дотиком перетворити його на гладкий конус.

- Що ти тут стоїш, як колода?! - Чоловічок із совиними очима накинувся на Єву з явним наміром її покусати. - Негайно роздягайся! Ти що, не знаєш, що Г'юго вже на підході?

- Хто такий Г'юго?

Чоловічок видав губами непристойний звук і схопив Єву за рукав.

- Захотів залишитися без руки? - Вона вивільнилася і гнівно втупилася на нього.

- Роздягайся, роздягайся! Бачиш, часу обмаль.

Єва зрозуміла, що погрожувати безглуздо; довелося показати йому значок.

- Руки геть, а то посаджу за напад на співробітника поліції!

Чоловічок відскочив як ошпарений.

- Поліції нам тільки не вистачало! Наша ліцензія в порядку, ми платимо всі податки...

Леонардо, тут приперлася фараонша! Не збираюся з'ясовувати стосунки з поліцією.

- Даллас! - Мевіс кинулася до Єви на шию, впустивши рулон різнобарвної тканини. -

Іди геть, не заважай. Чому ти не серед публіки? Господи, що це на тобі?

- Не встигла переодягнутися. - Єва неухважно оглянула свій сумний туалет. - Ти-то як? Я не знала про перенесення тестування, інакше обов'язково прийшла б.

- Усе вже позаду. Доктор Міра - лапочка, але я все одно рада, що це закінчилося. Не хочу про це розмовляти! - Вона поспішно озирнулася. - У всякому разі, зараз.

- Як знаєш. Де мені знайти Джеррі Фітцджеральд?

- Ти з глузду з'їхала! Показ уже почався. Тут усе розраховано по секундах. - Мевіс спритно відскочила, щоб не стояти на шляху у двох довгоногих моделей. - Зрозумій, Даллас, їй треба зосередитися. Усе відбувається в прискореному темпі. - Вона прислухалася до музичного супроводу. - Її наступний вихід - за чотири хвилини!

- Я її не затримаю. Де вона?

- Даллас, Леонардо...

- Де вона, Мевіс?

- Он там. - Мевіс приречено махнула рукою і сунула якийсь клопоть асистенту, що пробігав повз. - У гардеробній для прими.

Єва проштовхнулася крізь натовп, що миготів, і дісталася до дверей, на яких красувалася табличка "Джеррі Фітцджеральд". Вона увійшла без стуку і застала манекенницю в процесі одягання золотої парчевої сукні до підлоги.

- Яке вузьке! Я ж не зможу в ньому дихати. У ньому навіть скелет не зміг би зробити вдих.

- Не треба було об'їдатися паштетом, милочко, - безпристрасно сказала асистентка. - Ну-ка видихніть!

- Захоплююче видовище! - вигукнула Єва з порога. - Ви схожі на чарівну паличку.

- Фасон "ретро", початок століття. Ні, в цьому просто не можна зробити й кроку!

Єва підійшла ближче і примружилася, дивлячись Джеррі в обличчя.

- А над вами чудово попрацював гример. Де ваші синці? - Про себе вона подумала, що треба буде запитати у Тріни, чи бачила та синці. - Я чула, що Джастін залишив на вас кілька позначок.

- Негідник! Вдарити мене по обличчю перед таким відповідальним шоу!

- Через що вийшла сварка, Джеррі?

- Він вирішив, що може плутатися з усякими танцівницями. Дудки, тільки не при мені!

- Мене цікавить час. Коли він почав із ними плутатися?

- Знаєте, лейтенанте, я зараз поспішаю, і мені б не хотілося засмучуватися перед виходом на подіум. Це може все зіпсувати. Джастін уже в минулому, і я не бажаю про нього думати, а тим більше - говорити.

Незважаючи на скарги, що в сукні від Леонардо вона не може навіть зітхнути, Джеррі швидко шмигнула у двері. Єва залишилася в гардеробній, прислухаючись до оплесків, що ознаменували появу Джеррі на подіумі. Рівно за шість хвилин Джеррі повернулася і почала поспішно стягувати вузьку золоту сукню.

- Звідки ви дізналися, що Джастін сплутався з танцівницею?

- Тріна, волосся! А ви чіпка... Яка різниця, звідки я дізналася? Пронюхала, от і все. Я почала його звинувачувати, він, зрозуміло, все заперечував. Але я бачила, що він бреше.

Джеррі розвела руки, і асистентка натягнула на неї щось біле, шовкове, з райдужною облямівкою. Тим часом Тріна за допомогою фена перетворювала її зачіску на складне місиво завитків.

- Наскільки я знаю, після сварки з вами він полетів на Мауї, але вчора ввечері повернувся в Нью-Йорк.

- Мені наплювати, де він!

Єва знизала плечима.

- Знаєте, Джеррі, кояться дивні речі. Колись вас було не відірвати від Джастіна кліщами: ви прийшли з ним до Пандори, звідти вирушили до нього і залишилися в нього до

ранку. Мені доповіли, що він супроводжував вас на всі примірки та репетиції. Звідки йому було взяти час на танцівниць?

- Деякі чоловіки дуже спритні. - Джеррі витягнула руку, і асистентка нанизала на неї півдюжини дзвінких браслетів.

- Отже, сталася публічна сварка в присутності маси свідків і преси. Що ж, якщо не вникати в суть, це надає міцності вашому обопільному алібі. Тільки я не з тих поліцейських, хто не вникає в суть.

Джеррі повернулася до дзеркала і запитала, дивлячись із нього на Єву:

- Що ви хочете, Далласе? Мені ніколи. Я тут на роботі.

- Я теж. Дозвольте, Джеррі, я вам викладу, як мені все видається. У вас і у вашого дружка були з Пандорою ділові стосунки. Але вона скупилася і постійно надувала вас обох. І тут підвертається зручний випадок: приходить Мевіс, спалахує бійка. У вас, розумної жінки, з'являється ідея...

Джеррі взяла келих і залпом випила синій вміст, що пузирився.

- У вас уже, здається, є двоє підозрюваних, Далласе. Хто ж із нас жадібний?

Єва не звернула на її репліку ані найменшої уваги.

- А може, ви обговорили це втріох? Ви, Джастін і Редфорд. Ви з Джастіном ідете, щоб заручитися алібі. Редфорд залишається. Можливо, він недостатньо розумний, але скоріше тут був тонкий розрахунок. Редфорд відвозить Пандору до Леонардо, де ви з Джастіном уже їх чекаєте. Коли сталася криза? Хто з вас схопив палицю?

- Не смішіть мене! Ми з Джастіном поїхали до нього. Система охорони не дасть збрехати. Якщо ви хочете в чомусь мене звинуватити, несіть ордер. А поки забирайтеся!

- Цікаво, чи вистачило вам із Джастіном розуму не контактувати після сварки? По-моєму, він відстає від вас у частині самовладання. Ба більше, готова стверджувати, що так воно і є! До ранку в нас будуть записи переговорів.

- Ну і що, якщо він мені дзвонив? Подумаєш! - Джеррі схопилася і впритул втупилася на Єву. - Це все одно нічого не доводить! У вас на мене нічого немає!

- У мене є новий труп. - Єва витримала паузу. - Навряд чи ви з Джастіном приготували обопільне алібі на минулу ніч.

- Сука! - Джеррі жбурнула в Єву порожній келих, але, на щастя, промахнулася. - Все одно ти нічого на мене не повісиш! У тебе нічого немає.

Шум і метушня за лаштунками багаторазово посилювалися. Асистентка завищала, Джеррі вискочила за двері, Мевіс закотила очі.

- Даллас, як ти могла?! У Леонардо для неї ще десять змін туалетів.

- Нічого, вона не підведе. Занадто любить бути в центрі уваги, щоб заартачитися. Піду знайду Рорка.

- Він сидить у першому ряду, - втомлено сказала Мевіс. - Але, сподіваюся, ти не надумаш з'явитися там у такому вигляді? Одягни ось це. Дуже скромна модель і до того ж уже демонструвалася. Без аксесуарів і шалі її ніхто не впізнає.

- Але я ніколи такого не носила...

- Будь ласка! Ти дуже допоможеш Леонардо, якщо з'явишся в першому ряду в його сукні. Зовсім простий крій! Зараз я знайду відповідні туфлі.

Через п'ятнадцять хвилин, запхавши свій розірваний одяг у сумку, Єва знайшла Рорка. Він чемно аплодував трійці великогрудих манекенниць, які крутилися на подіумі в прозорих комбінезонах.

- У нього багато привабливих розробок, - зауважив Рорк, коли Єва сіла поруч із ним. - Ось у цій, праворуч, я б не проти побачити тебе.

- Мрійник! - Вона поклала ногу на ногу, зашелестівши чорним атласом. - Довго ми тут просидимо?

- До самого кінця. - Він уважно подивився на неї. - Де ти це взяла?!

- Мевіс змусила надіти. Це одна з моделей Леонардо, тільки без фінтифлюшок.

- Залиш її собі. Тобі личить.

Єва усміхнулася. Її теперішньому настрою куди більше відповідали б рвані джинси.

- А ось і наша діва!

На подіум впливла Джеррі. При кожному кроці її витончених кришталевих туфельок подіум змінював колір. Єва майже не звернула уваги на пишну спідницю і прозорий ліф, що викликали в глядачів захоплений гомін. Її цікавило тільки обличчя. Поки критики від моди наговорювали свої коментарі в диктофони, а десятки покупців поспішно оформляли за допомогою стільникових телефонів замовлення, Єва вдивлялася в обличчя манекенниць.

Треба сказати, вона була розчарована. Джеррі прекрасно знала свою справу: витончено повертаючись і пританцьовуючи, вона продавала себе і своє вбрання, жодним рухом не видаючи хвилювання.

Аудиторія вибухнула оплесками. Джеррі кілька секунд постояла нерухомо, позуючи фотографам, потім спрямувала крижаний погляд на Єву.

- Оп-ля! - пробурмотів Рорк. - По-моєму, це був постріл у "десятку". Я чогось не знаю?

- Вона із задоволенням подряпала б мені фізіономію, - пояснила Єва. - А це означає, що я з'явилася сюди не даремно!

Вона гордо розправила плечі і приготувалася насолоджуватися шоу далі.

- Ти бачила, Даллас? Ні, ти бачила? - Зробивши стрімкий пірует, Мевіс захоплено обійняла Єву. - Під кінець вони аплодували мало не стоячи! Навіть сам Г'юго.

- Та хто він, цей чортів Г'юго?

- Ти не знаєш Хьюго?! Це ж гучне ім'я у світі моди! Другий, після Пандори, спонсор показу. Якби він пішов... Але він залишився, а все завдяки Джеррі. Тепер Леонардо на коні: він поверне борги завдяки замовленням, які вже йдуть. У нього з'явиться своя зала для показів моделей... Мине кілька місяців - і його речі носитимуть усі!

- Вітаю.

- Як чудово все влаштовується. - Мевіс мигцем глянула на своє відображення в дзеркалі жіночої кімнати. - Коли я знову виступатиму, то виходитиму на сцену тільки в його сукнях. Усе стане як і раніше, адже правда, Далласе?

- Здається, до того йде. Послухай, це Леонардо запросив Джеррі Фітцджеральд чи вона сама запропонувала йому свої послуги?

- Ти маєш на увазі шоу? Він одразу до неї звернувся. До речі, ця пропозиція надходила від Пандори.

"Так-так... - подумала Єва. - Як же я могла це упустити?!"

- Пандора захотіла, щоб він запропонував Джеррі виступити в його шоу?

- Це цілком у її дусі. - Мевіс дістала косметичку і витерла з губ помаду. Вивчивши ненафарбований рот, вона вибрала нову помаду кольору розчавленої малини. - Вона знала,

що Джеррі не погодиться бути на других ролях, особливо коли перші виконує сама Пандора. Тож це від самого початку було підступом: погодитися - означало б посісти лавку запасних, відмовитися - пропустити один з найпомітніших показів сезону.

- Вона відмовилася?

- Так, під тим приводом, що в неї занадто багато інших зобов'язань. Врятувала обличчя... Але щойно не стало Пандори, Джеррі зателефонувала Леонардо і запропонувала свої послуги.

- Скільки вона заробить?

- Думаю, отримає за шоу близько мільйона, але це ще що! Вона рекламуватиме моделі Леонардо на оптових ярмарках, отримуючи відсоток за кожен вихід. Далі - контракти з мас-медіа: адже топ-моделі співпрацюють з каналами, що спеціалізуються на моді, з ток-шоу тощо. Усе це далеко не безкоштовно. Тут пахне піврічними контрактами з перспективою продовження. Усе це виллється в п'ять-шість мільйонів плюс те, що належить за сьогоднішню участь.

- Славна роботенка, мені б таку! Отже, виходить, що вона заробить на смерті Пандори понад шість мільйонів?

- Можна подивитися на це й так. Хоча Джеррі й раніше не відчувала нестачі в грошах.

- А тепер і поготів не відчуває... Послухай, вона буде на прийомі після показу?

- Звичайно! Адже вони з Леонардо - герої вечора. Давай-но й ми поквапимось, інакше там усе зжеруть. Ці модні оглядачі гірші за гієн: не залишають навіть кісток.

- Ти вже якийсь час тулишся поблизу від Джеррі та інших, - почала Єва, йдучи до зали. - Хто-небудь із них вживає наркотики?

- Перестань, Даллас! - Мевіс докірливо озирнулася на неї. - Я не донощиця.

- Слухай, Мевіс! - Єва заштовхнула її в якусь нішу, де стояли горщики з папоротями.

- Ти зі мною так не розмовляй. Хто з них наркоман?

- Звісно, дехто балується. Але все більше по дрібницях: легкі препарати і засоби для зниження апетиту. У цьому середовищі суворі звичаї: пара фунтів зайвої ваги - і можна вилетіти на вулицю. Далеко не всі манекенниці можуть собі дозволити корекцію фігури: адже це страшенно дорого. Сильні наркотики вживають далеко не всі.

- А Джеррі?

- Вона стежить за своїм здоров'ям. Якщо й курить, то якусь легку суміш для заспокоєння нервів. Сильна дурь не для неї. Правда...

- Договорюй!

- За своє питво вона готова вбити. Кілька днів тому одна з дівчат погано почувалася після безсонної ночі і хотіла спробувати цю її синю бурду. Бачила б ти, як Джеррі розлютилася! Вирвала в неї склянку, кричала як божевільна...

- Цікаво! Що ж це за бурда?

- Якийсь рослинний екстракт. Джеррі стверджує, що він сприяє обміну речовин і що вона збирається його рекламувати.

- Мевіс, мені конче потрібен зразок! Яка прикрість, що в мене немає зачіпок для отримання ордера... - Поміркувавши, Єва посміхнулася. - Здається, я знаю, що робити. Ходімо веселитися!

- Ти що затіваєш, Далласе? - Мевіс насилу встигала за Євою, яка широко крокувала. - Не подобається мені вираз твоїх очей. Не здумай влаштувати скандал! Будь ласка! Адже сьогодні у Леонардо свято...

- Б'юся об заклад, додаткова увага тільки збільшить збут його моделей!

У бальному залі одні танцювали, інші трималися ближче до столів з їжею. Єва одразу вигледіла Джеррі й попрямувала до неї, але її перехопив Рорк.

- Знову ти перетворилася на поліцейського!

- Дякую.

- Не впевнений, що це комплімент. Зібралася влаштувати чергову сцену?

- У всякому разі - дуже постараюся. Якщо хочеш, можеш триматися осторонь.

- Нізащо!

Рорк був заінтригований. Взявши її за руку, він сам повів її туди, куди вона прагнула.

- Вітаю з успішним виступом! - почала Єва, відтіснивши якогось захопленого кореспондента, щоб опинитися з Джеррі віч-на-віч.

- Дякую! - Джеррі підняла келих із шампанським. - Однак, наскільки я можу судити, ви не належите до фахівців з високої моди. - Вона окинула схвальним поглядом Рорка. - А ось у чоловічій частині у вас відмінний смак.

- Вже краще за ваш. Ви чули, що сьогодні ввечері Джастіна Янга бачили в клубі "Прайвесі" з якоюсь рудою красунею? Кажуть, вона - вилита Пандора.

- Брехлива гадинка! Він би не... - схаменувшись, Джеррі процідила крізь зуби: - Я вже казала: мені байдуже, з ким він зустрічається і чим займається.

- Справді, яка вам різниця? Тим паче що Джастіна можна зрозуміти. Після певної кількості сеансів корекції обличчя і фігури не кожна жінка здатна повністю впоратися з реальністю. Напевно, Джастіна потягнуло на молоденьких. Чоловіки такі свині! - Єва взяла з таці в офіціанта, що затесався в натовп, келих із шампанським і зробила ковток. - Ви, звісно, все ще маєте чудовий вигляд - у всякому разі, для свого віку. Просто яскраве світло рампи не може не надавати жінці... зрілого вигляду.

- Пішла до біса! - Джеррі не стерпіла знущань і хлюпнула шампанським Єву в обличчя.

- Я до цього і прагнула, - пробурмотіла Єва, моргаючи мокрими віями. - Вас заарештовано за напад на співробітника поліції.

- Не чіпайте мене! - Джеррі відштовхнула Єву.

- І за чинення опору під час затримання. У мене сьогодні на рідкість вдалий вечір! - Єва майстерно заламала Джеррі руку за спину. - Зараз ми викличемо поліцейського, щоб він відвіз вас у відділок. Нічого, ви дуже швидко вийдете під заставу. А тепер заспокойтеся, щоб я могла дорогою звідси зачитати вам ваші права. - Вона адресувала Рорку чарівну посмішку. - Я скоро.

- Можете не поспішати, лейтенанте, - відгукнувся він їй, взявши у Єви келих із шампанським, допив його.

Через десять хвилин Рорк і Єва стояли біля входу в готель, спостерігаючи, як Джеррі саджають у патрульну машину.

- З якого приводу вистава?

- Мені дуже потрібно було на деякий час позбутися її. А тут якраз підозрювана виявила схильність до насильства і нервозність, що вказують на звичку до наркотиків.

"Все-таки вона справжній поліцейський!" - подумав Рорк і сказав уголос:

- Але ти ж спеціально вивела її з себе.

- Не без цього... Нічого, вона й оком моргнути не встигне, як знову опиниться на волі. Я маю поквапитися.

- Куди? - поцікавився він, повертаючись слідом за нею в готель.

- За лаштунки. Треба добути трохи її напою. Напад на поліцейського - цілком пристойний привід, варто тільки трохи спотворити реальність. Хочу віддати зразок на аналіз.

- Ти всерйоз вважаєш, що Джеррі здатна прилюдно вживати сильнодіючі наркотики?

- Я всерйоз вважаю людей її кола - Пандору, Янга, Редфорда, її саму - самовпевненими до нахабства. У них є гроші, престиж, деяка влада. Чому б не відчувати себе над законом? - Перш ніж прослизнути в гардеробну Пандори, вона кинула на нього глузливий погляд. - У тебе, до речі, спостерігаються схожі тенденції.

- Дуже дякую.

- Але тобі пощастило: я намагаюся тримати тебе в узді. А зараз посторожи-но двері. Раптом у неї адвокат - спринтер? Мені треба встигнути до її повернення.

- Гарзд, мене влаштовує така зазда.

Рорк застиг у дверях, а Єва приступила до обшуку.

- Боже, та тут просто джерело дорогої косметики!

- Цього вимагає її професія, лейтенант.

- Не професія, а марнославство. Воно змушує її витратити тільки на косметику по кілька десятків тисяч на рік. Боюся навіть припустити, скільки їй коштують препарати для поліпшення травлення і корекції фігури. От би знайти в цих завалах дрібку нашого порошку!

- То ти шукаєш "Безсмертя"? - Рорк не зміг утриматися від сміху. - Може, Джеррі й нахабна, але аж ніяк не дурна.

- Напевно, ти маєш рацію. - Єва відкрила холодильник і усміхнулася. - Зате в неї тут ціла каністра з напоєм. Запечатана... - Вона стиснула губи й озирнулася на Рорка. - Навряд чи ти зможеш...

- Вивернутися з вузди? - Він підійшов і, зітхнувши, вивчив замочок. - Як усе продумано! Вона не покладається на авось. На перший погляд цю пляшку не розкриєш... - Він помацав запор. - Знайди-но мені пилочку для нігтів, шпильку для волосся, що-небудь на кшталт цього.

Єва порилася в шухлядах.

- Ось це підійде?

Рорк прискіпливо оглянув крихітні манікюрні ножиці.

- Годиться. - Він поколупав замок вістрям і проголосив: - Готово!

- У тебе, виявляється, кримінальний талант!

- Незначний. А головне - давно не знаходить застосування.

Єва порилася в сумці, витягла ємність для зразків і наклапала в неї дві-три унції.

- Цього цілком достатньо.

- Хочеш, знову запечатаю? Ніхто не здогадається, що пляшку розкривали.

- Можеш не трудитися, тепер це вже неважливо. Заїдемо по дорозі в лабораторію?

- Дорогою куди?

- Туди, де я залишила Пібоді. Вона чергує біля чорного ходу в будинок Янга. - Єва ласкаво посміхнулася. - Знаєш, Рорк, Джеррі сказала одну правильну річ: у мене гарний смак у частині чоловіків!

- Бездоганий, - відгукнувся він.

З погляду Єви, багатий кавалер приносив чимало незручностей, але існував і безумовний плюс - чудова годівля. Поки вони мчали містом, вона встигла втамувати голод справжньою котлетою по-київськи, яку Рорк придбав у бістро при невеликому російському ресторанчику.

- Ніколи в житті не їла котлет по-київськи! - заявила вона з набитим ротом.

- Дай тобі волю, ти б обходилася бургерами і хот-догами.

- Ненавиджу хот-доги!

- І я. Здається, у тебе гарний настрій. Велика рідкість!

- На те є причини, Рорк. Вранці в понеділок з Мевіс знімуть обвинувачення! До того часу я сподіваюся заарештувати винних. Треба ж, як завжди, все сталося через гроші. Прокляті гроші! Пандора була пов'язана з виробниками "Безсмертя", а ця трійця зазнаюк захотіла мати свою частку.

- Ти вважаєш, що вони заманили її до Леонардо і вбили?

- Їхати до Леонардо вирішила, мабуть, вона сама. Там Пандора напевно влаштувала черговий скандал. Чудовий шанс, і обстановка відповідна! Поява Мевіс була чистою випадковістю, і вони вирішили нею скористатися.

- Анітрохи не ставлю під сумнів твою здогадливість, однак чи можеш ти мені пояснити, чому їм було просто не пристукнути її в затишному місці? У них для цього була маса можливостей.

- Напевно, потягнуло на інсценування. - Єва знизала плечима. - Зате з іншими вони не церемонилися. Хетта Моппет могла проговоритися. Хіба мало що вона почула в ліжку від Бумера. Хтось із них зустрівся з нею, докладно розпитав - і усунув.

- Потім настала черга Бумера?

- Цей узагалі занадто багато знав, до того ж був інформатором. Очевидно, він засік когось із них, а коли зустрів у клубі, то пішов на дно. Але вони його розшукали, піддали тортурам і вбили. А ось повернутися до нього в нічліжку і забрати порошок не встигли. Вони явно полювали за "Безсмертям", Рорк! Якщо аналіз дасть результати, яких я чекаю, все стане на свої місця. Я міркую так: коли Пандора щось мала, Джеррі Фітцджеральд

хотіла того ж, тільки більше. А тут - наркотик, завдяки якому можна виглядати молодшою і сексуальнішою!

- Але наркотик-то смертельний...

- Те ж саме говорять про куріння, проте люди не перестають балуватися тютюном. А в наш час секс без запобігання теж може призвести до смертельного результату. Однак це не заважає людям стрибати в ліжку з незнайомцями. Усі знають, що не існує нічого страшнішого за війну, проте людство досі воює...

- Я все зрозумів. Більшість із нас уявляють, що житимуть вічно. До речі, ти перевіряла Редфорда?

- Звісно. Він чистий. Але з цього не випливає, що на його руках менше крові. Я засаджу всю трійцю щонайменше на півстілття.

Рорк загальмував на світлофорі й уважно на неї подивився.

- Ти переслідуєш їх за вбивство чи за те, що вони спробували підставити твою подругу?

- По-моєму, це неважливо. Результат один і той самий.

- Зате ставлення різне.

- Вони підставили невинну людину, Рорк. Змусили пройти крізь пекло. Примусили мене зробити з неї підозрювану. Вона втратила роботу і майже повністю втратила впевненість у собі. За все це вони поплатяться!

- Добре. Дозволь тільки одне міркування.

- Не бажаю нічого слухати! Не потерплю критики поліцейських методів від людини, яка за просто відкриває будь-які замки.

Рорк вийняв хустку і витер їй підборіддя.

- Коли наступного разу надумаєш скаржитися на відсутність близьких, спершу подумай, - сказав він тихо. - У тебе є близькі. Це насамперед Мевіс.

Єва хотіла заперечити, але передумала.

- Я роблю свою роботу. Якщо вона до того ж допомагає врятувати близьку людину, що в цьому поганого?

- Рівно нічого. - Він чмокнув її в щоку і повернув ліворуч.

- Врахуй, мені потрібно заїхати ззаду. На наступному розі - праворуч, потім...

- Я знаю, як під'їхати до цієї будівлі ззаду.

- Тільки не кажи, що воно теж твоє.

- Гаразд, не скажу. До речі, якби ти запитала в мене, як функціонує система безпеки в будинку Янга, то я б заощадив тобі - або Фіні - багато часу й зусиль. - Єва обурено струснула головою, і Рорк усміхнувся. - Якщо мені приносить задоволення володіти великими шматками Мангеттена, що в цьому поганого?

Вона відвернулася і втупилася у вікно, щоб він не помітив її усмішку.

Здавалося, до послуг Рорка завжди є столик у найшикарнішому ресторані, місця в першому ряду партеру на будь-яку виставу, зручне паркувальне місце. Він зупинив машину.

- Гадаю, ти не очікуєш, що я буду нудитися тут?

- Ти все одно ніколи не виправдовуєш моїх очікувань. Гаразд, ходімо. Тільки пам'ятай: ти - цивільна особа. На відміну від мене.

- Вже цього я ніколи не забуду.

Рорк поставив машину на охорону. Район був пристойний, проте його машина могла позмагатися вартістю з піврічною орендною платою за найкомфортабельніше житло в будівлі.

- Перш ніж перетворитися на офіційну особу, відповідай: що в тебе під сукнею?

- Пристосування, що зводить з розуму чоловіків.

- Дуже ефективне пристосування. Ніколи не бачив, щоб ти так виляла задом.

- Уся справа в сукні. І врахуй: тепер це поліцейський зад, тож будь уважнішим.

- Я весь увага! - Він відважив їй ляпаса. - Можеш не сумніватися.

- Рорк, Даллас!

Роблячи вигляд, що нічого не чула і не бачила, Пібоді вийшла з кущів. Раптово кущі знову заворушилися. Єва прийняла оборонну стійку, потім вилаялася: з кущів вибрався усміхнений Касто.

- Що за чорт, Пібоді?

- Тільки не лай Діді! - Він з усмішкою простягнув руку. - Я був із нею, коли ти подзвонила. Вона б усе одно не змогла мене позбутися. Співпраця відділів! Радий з вами познайомитися, Рорк. Джейк Касто, відділ боротьби з наркотиками.

- Це я вже вловив.

Рорк помітив, що Касто уважно роздивляється чорну атласну сукню, що обляпала Єву, і вискалив зуби, як годиться в такій ситуації всім особинам чоловічої статі.

- Симпатичне платтячко, Єво, - схвалив Касто. - Здається, ти говорила про зразок для лабораторії?

- Ти завжди підслуховуєш переговори колег?

- Не те щоб завжди... - Касто поскреб підборіддя. - Просто ти зателефонувала в специфічний момент. Потрібно було бути глухим, щоб не почути. То ти вважаєш, що знайшла в Джеррі Фітцджеральд дозу "Безсмертя"?

- Подивимося, що покаже аналіз. - Єва насупилася і переключила увагу на Пібоді: - Янг удома?

- Так точно. За даними системи охорони, він повернувся додому приблизно о дев'ятнадцятій годині і більше не виходив.

- Якщо не скористався чорним ходом.

- Ніяк ні. - Пібоді дозволила собі посміхнутися. - Прошу вибачення, але після прибуття я зателефонувала, і він відповів.

- Ви дзвонили звідси? Він вас бачив?

Пібоді похитала головою.

- Люди цього сорту не звертають уваги на дрібну сошку. Він, щоправда, один раз виглянув у вікно, але мене не розгледів. Я заступила на пост о двадцять третій тридцять восьмій. З цього моменту на об'єкті зберігається спокій. У вікнах у Янга горить світло.

- Отже, чекаємо. Якщо хочеш принести користь, Касто, ступай сторожити парадний вхід.

- Хочеш мене позбутися?

У Єви блиснули очі.

- Саме так. Ми на службі. Як слідчий у справах про вбивство Моппет, Йогансена, Пандори та Ро, я маю повне право на координацію слідчих дій, а тому...

- Ти сильна жінка, Єво. - Касто зітхнув, низав плечима і підморгнув Пібоді. - Не гаси вогник, Діді, я ще прийду погрітися.

- Прошу мене вибачити, лейтенанте, - заговорила Пібоді, щойно Касто відійшов. - Він справді чув наші переговори... Напевно, не слід було брати його із собою, але я вирішила, що він може виявитися корисним.

- Гаразд, це не проблема. - Почувши попискування телефону, Єва зробила крок убік, вислухала повідомлення і кивнула. - Дякую. - Вона хотіла машинально покласти апарат у

кишеню, потім згадала, що сукня не має кишень, і прибрала його в сумку. - Фітцджеральд сама зізналася, що прийняла наркотик. Не дивно, що вона не могла тримати себе в руках.

- Тільки б лабораторний аналіз підтвердив вашу правоту! - вигукнула Пібоді.

- Будемо чекати. - Єва перевела погляд на Рорка. - Очікування може затягнутися. Тобі не обов'язково тут залишатися. Коли все закінчиться, Пібоді та Касто підвезуть мене, куди я попрошу.

- Нічого, мені подобається бути з тобою, лейтенанте. До того ж... - Він раптом міцно схопив її за руку і відвів на кілька кроків. - Ти не доповідала про шанувальника з відділу боротьби з наркотиками.

Єва запустила пальці у волосся.

- Хіба?

- І цей шанувальник приділяє підвищену увагу вигинам твоєї фігури.

- Дурниці, Рорк! Крім того, зараз він зустрічається з Пібоді.

- Це не заважає йому витріщатися на тебе і пускати слину!

Єва зневажливо усміхнулася, але раптово зрозуміла, що Рорк не жартує.

- Запевняю тебе, він абсолютно нешкідливий.

- Я іншої думки.

- Кинь, Рорк! У всіх чоловіках вирує тестостерон. - Його очі, як і раніше, виблискували, і Єва з подивом виявила, що їй це приємно. - Ти, бува, не ревнуєш?

- Ревную. - Хоч як принизливо було робити таке зізнання, він не став прикидатися.

- Правда? - Приємне відчуття переросло в насолоду. - Ось спасибі!

Рорку дуже хотілося її як слід струсити, але він розумів, що це було б несправедливо.

- На здоров'я. Між іншим, у нас через кілька днів весілля.

Єва насолоджувалася кожною секундою того, що відбувається.

- Я пам'ятаю.

- Якщо він не перестане на тебе витріщатися, доведеться йому нападати.

Вона посміхнулася і поплескала його по щоці.

- Заспокойся.

Рорк спіймав її за руку і з силою притягнув до себе.

- Ти належиш тільки мені.

Єва так гнівно блиснула очима, що він чомусь одразу ж заспокоївся.

- Взаємно, звісно. Але на випадок, якщо ти ще цього не помітила, мушу тобі повідомити, що маю намір охороняти свою власність. - Як вона не ухилялася, він зумів поцілувати її в губи. - Я справді тебе кохаю, Єво. От умора!

- Так, животики надірвеш. - Щоб прийти до тями, вона глибоко вдихнула. - Я могла б нічого не пояснювати, але так уже й бути: ні Касто, ні будь-хто ще мене абсолютно не цікавить. До того ж, як я вже сказала, його взяла в оборот Пібоді. Тож заспокойся.

- Уже вгамувався. Хочеш, я сходжу до машини і принесу каву?

- Дешевий підкуп посадової особи?

- Нагадую: дешевих сортів кави не тримаємо.

- Пібоді п'є німецький. Тихо! - Вона смикнула його за руку, змусивши пригнутися. - Дочекалися.

На вулиці різко загальмувала машина. Різкий зліт, маневрування на стоянці верхнього рівня, і нарешті драбинкою спустилася жінка в мерехтливому срібному вбранні.

- Ось і наша крихітка, - тихо промовила Єва. - Вона не витрачає даремно часу.

- Це ви її поквапили, лейтенанте, - сказала Пібоді.

- Схоже на те. Цікаво, з якого дива жінка, яка щойно побувала у вкрай незручній ситуації, що компрометує, мчить стрімголов до чоловіка, який її кинув та ще й публічно оголосив про це?

- Схильність до садомазохізму? - припустив Рорк.

- Навряд чи, - промовила Єва. - Радше інша схильність: до сексу і грошей. Помилуйтеся, Пібоді, наша героїня не гребує чорним ходом!

Джеррі озирнулася, ввела код і зникла за дверима.

- Б'юся об заклад, вона робить це не вперше! - Рорк поклав руку Єві на плече. - Отже, їхнє алібі перекреслено?

- Усе до цього йде... - Єва дістала з сумки окуляри-бінокль, одягла їх і навела на вікна Джастіна Янга. - Поки що я його не бачу. У вітальні нікого. - Вона перевела погляд на інше вікно. - У спальні теж порожньо, але на ліжку стоїть велика сумка. На столику біля ліжка повний стакан. Кухня і входні двері поза полем видимості. Судячи з відблисків, у спальні ввімкнено телевізор. А ось і вона!

У спальню увірвалася Джеррі. Потужна оптика дозволяла спостерігати сцену неприборканої люті. Джеррі, кривлячи рота, зняла і злобно відкинула туфлі.

- Бач як розійшлася! - коментувала Єва. - Вочевидь, кличе його і жбурляє всім, що трапляється під руку. Вихід молодого героя. Ну й статура!

Пібоді, яка теж надягла окуляри-бінокль, захоплено застогнала, приєднавшись тим самим до оцінки своєї начальниці. Джастін увійшов до спальні оголеним, мокрим, з блискучим від води волоссям. Але на Джеррі це не справило враження: вона накинулася на нього з кулаками. Він тільки загороджувався і відчайдушно мотав головою; суперечка, супроводжувана інтенсивною жестикуляцією, ставала дедалі лютішою. Потім Джастін зірвав з Джеррі срібну сукню вартістю в десять тисяч доларів і повалив її на ліжко.

- Бачите, Пібоді, які молодці? Знайшли спосіб примирення.

- У тебе, бува, не знайдеться ще однієї пари окулярів? - запитав Рорк, поплескавши Єву по плечу.

- Збоченець! Утім, справедливість насамперед. - Вона зняла окуляри і передала йому.

- Тебе можна буде запросити у свідки.

- Яким чином? Мене ж тут немає! - Рорк одягнув окуляри, придивився і похитав головою. - А парочка не вирізняється уявою. Відповідай чесно, лейтенанте: ти часто спостерігаєш під час стеження спарювання підозрюваних?

- Я спостерігала практично все, на що здатна людина.

Розрізнівши в її голосі незадоволені нотки, він повернув їй окуляри.

- Не надто приємний обов'язок. Як я погляну, підозрювані у вбивстві позбавлені права на таємницю приватного життя.

Єва смикнула плечем і підкрутила окуляри. Зараз їй було не до жартів. Вона знала, що деякі поліцейські не відмовляють собі в задоволенні зазирнути у вікно спальні; використання окулярів-біноклів не за призначенням перетворилося на епідемію. Проте Єва продовжувала вважати їх корисним інструментом детектива, як би часто їх не намагалися заборонити через суд.

- Схоже, справа наближається до завершення, - прокоментувала вона. - Похвальна швидкість!

Два тіла здійснювали синхронні ривки назустріч одне одному, дві пари очей були міцно заплющені, два обличчя, залиті потом, висловлювали нестерпну насолоду. Коли Джастін звалився на Джеррі і застиг, Єва хотіла було продовжити опис того, що

відбувається, але прикусила язик. Джеррі обійняла Джастіна, він притулювся обличчям до її шиї. Сцена була просякнута ніжністю.

- Очам своїм не вірю! - пробурмотіла Єва. - Це не просто секс. Схоже на кохання...

Спостерігати за виразом людської прихильності було важче, ніж за нападом тваринної похоті. Через деякий час коханці сіли; він пригладив її скуйовджене волосся, вона уткнулася обличчям у його долоню. Почалася розмова. Судячи з виразу облич, йшлося про щось серйозне. Раптово Джеррі впустила голову і заплакала. Джастін поцілував її в верхівку, в лоб, потім встав, перетнув кімнату і дістав із холодильника пляшку.

Варто було йому налити в склянку синю рідину, як вона вирвала в нього склянку і залпом випила. Джастін насупився: він явно був незадоволений.

- Ліки, кажете? - фиркнула Єва. - Та вона справжня наркоманка!

- Причому тільки вона, - зауважила Пібоді. - Він не п'є.

Джастін змусив Джеррі встати, обійняв за талію і вивів зі спальні.

- Чекайте, коли вони знову з'являться! - наказала Єва Пібоді і зняла окуляри, залишивши їх висіти на шнурку на шиї. - Вона чимось дуже засмучена. Не думаю, щоб причина була в нашій із нею сварці. Очевидно, просто не витримала напруги. Адже далеко не всі люди - природжені вбивці.

- Якщо вони для підкріплення свого алібі зображують розрив, то вона сильно ризикувала, з'явившись сюди цієї ночі, - розсудила Пібоді.

Єва кивнула і покосилася на Рорка.

- Судячи з усього, вона без нього не може. Залежність буває не тільки наркотичною. - Почувши попискування, вона запустила руку в сумку. - Даллас на зв'язку.

- Все поспішаєш?

- Не тужи, Діккі! Сподіваюся, у тебе хороші новини?

- У всякому разі, цікаві. Кумедна суміш, лейтенанте: деякі добавки для розрідження, додання кольору і фруктового смаку, а решта - весь букет речовини, яку аналізували раніше, включно з нектаром "Квітки вічності". Дія, щоправда, ослаблена: при оральному прийомі...

- Це все, що мені потрібно. Передай повний звіт на мій комп'ютер, копії Вітні, Касто і в прокуратуру.

- Може, ще червоною стрічкою перев'язати?

- Не вередуй, Діккі. Будуть тобі квитки. Найкращі! - Єва вимкнула зв'язок і посміхнулася. - Запросіть ордер на обшук і арешт, Пібоді. Візьмемо їх тепленькими.

- Буде виконано. А як же Касто?

- Передайте йому, що ми увійдемо через парадне. Йому теж дістанеться шматочок слави.

Формальності і перший допит були завершені до п'ятої ранку. Адвокати Джеррі Фітцджеральд наполягли на шестигдинній перерві, і Єві довелося підкоритися. Відпустивши Пібоді до восьмої, вона побрела у свій кабінет, де на неї чекав Рорк.

- Хіба я не радила тобі їхати спати?

- Я не втрачав часу дарма.

Єва подивилася на монітор комп'ютера і насупилася.

- Це власність поліції! Незаконне привласнення поліцейської власності карається умовним ув'язненням строком до півтора року.

- Може, почекаємо з арештом? Я майже закінчив.

- Я не жартую, Рорк. Ти не повинен був використовувати мій комп'ютер для особистих потреб.

- Хвилиночку. Я тільки передам свої зауваження у відділ архітектури та дизайну. Вони запланували для оздоровчого центру занадто маленьку площу. - За деякий час він вийняв дискету і прибрав у кишеню. - Що ти сказала?

- Моя система закодована! Як ти в неї заліз?

Рорк поблажливо посміхнувся.

- Право, Єво...

- Добре, можеш не відповідати. Власне, я й знати не хочу. Але невже ти не міг зайнятися цим у своєму кабінеті?

- Міг. Але тоді я позбувся б задоволення відвезти тебе додому і змусити поспати кілька годин. - Він встав. - Саме це я і збираюся зробити.

- Я подремлю у вестибюлі.

- Нічого подібного. Я знаю, що ти будеш сидіти тут, вовтузячись із речовими доказами, поки очі не заплющуються самі собою.

Вона могла б заперечити. Адже брехати найчастіше зовсім неважко - але вирішила цього не робити.

- Просто треба дещо привести до ладу...

Рорк нахилив голову.

- Де Пібоді?

- Я відправила її додому.

- А безцінний Касто?

Єва відчула пастку і знизала плечима.

- Напевно, ув'язався за нею.

- А що роблять твої підозрювані?

- Їм надано невелику відстрочку.

- Тобі теж! - підсумував Рорк, беручи її за руку. Єва спробувала вирватися, але він насильно вивів її в коридор. - Упевнений, усі оцінили твоє нове вбрання для допитів, але буде все ж таки краще, якщо ти трохи поспиш, приймеш душ і перевдягнешся.

Єва зовсім забула, що з'явилася на службу в чорній атласній сукні.

- У мене в шафці напевно завалялися джинси... - пробурмотіла вона, але відчула, що ледь тримається на ногах. Рорку нічого не коштувало заштовхати її в ліфт. - Гаразд, умовив: я поїду додому, прийму душ, можливо, поснідаю...

"І поспиш, - подумки додав Рорк. - Не менше п'яти годин".

- Як пройшов допит?

- Що?.. - Єва вже засинала на ходу. - Прогрес поки що невеликий. Але я й не очікувала, що вони з першого разу розколються. Обидва тримаються за свою первісну версію і твердять, що наркотик їм підсунули. Але у нас уже достатньо доказів, щоб піддати Фітцджеральд примусовому аналізу. Її адвокати впираються, проте ми все одно це зробимо.

- Вона солодко позіхнула. - Після аналізу їй доведеться бути відвертішою. Можливо, вона навіть дасть справжні зізнавальні свідчення... Наступного разу ми потроїмо сили!

Рорк вивів її на стоянку для відвідувачів, до своєї машини. Єва обережно переставляла ноги, немов п'яна. Він відчинив дверцята і наполовину посадив, наполовину поклав її на сидіння.

- Ми будемо змінюватися. Касто добре проводить допити. - Вона відкинула голову. - Цього в нього не забереш. Пібоді теж непогана: у неї є чіпкість. Ми розведемо всіх трьох по різних кімнатах і будемо мінятися. По-моєму, першим зламається Янг.

- Чому? - запитав Рорк, виїжджаючи зі стоянки.

- Тому що він її кохає. Кохання завжди все псує! Людина нервує, хоче захистити коханого - і робить помилки. Ціна дурості...

Рорк усміхнувся і прибрав волосся в неї з чола. Виявилося, що вона вже спить.

Прокинувшись посеред дня, Єва деякий час намагалася згадати, як опинилася в ліжку. Нарешті вона збагнула, що Рорк, вочевидь, приніс її з машини на руках, і вирішила, що якщо вважати все це репетицією сімейного життя, то то мати чоловіка не так уже й погано. Вона чудово виспалася, а розбудив її аромат кави та свіжоспечених вафель.

Рорк уже встав, одягнувся і зайнявся якимись важливими діловими переговорами. Єва давно помітила, що він спить менше, ніж необхідно кожній людині, і турбувалася з цього приводу. Утім, із ним вона своїм занепокоєнням не ділилася, бо не чекала у відповідь нічого, окрім презирливої усмішки.

Рорк повівся розумно: не став нагадувати їй про свій нічний напад турботливості, вочевидь, розуміючи, що це тільки посилило б її збентеження.

Єва помчала до Центральної дільниці виспана, сита, у відремонтованій машині. Однак остання вже через п'ять кварталів вирішила здивувати її новою примхою. Стрілка спідометра заповзла в червону зону, хоча в цей момент машина стояла нерухомо в заторі. Якщо вірити спідометру, через п'ять хвилин руху на такій самій швидкості станеться перегрів двигуна.

Однак Єва вирішила, що не дозволить такій дрібниці зіпсувати їй настрій. Чорні грозові хмари теж її не хвилювали. Була субота, до весілля залишався лише тиждень, а на неї чекав важкий робочий день, але навіть це не могло її сьогодні засмутити.

Єва увірвалася до свого кабінету з урочистою посмішкою на обличчі.

- Таке враження, що ти готова вчепитися в горлянку кожному, хто опиниться в тебе на шляху, - меланхолійно зауважив Фіні, який чекав на неї.

- От і не опиняйся! Є що-небудь новеньке?

Фіні, не поспішаючи, розкрив черговий пакетик горішків у цукрі.

- Ти правильно вгадала щодо дзвінків з Мауї. Перш ніж полетіти назад, Янг двічі телефонував Фітцджеральд. Крім того, він замовив собі відеокасету з шоу Леонардо.

- Що відомо про його місцеперебування в ніч убивства Таргана?

- Янг з'явився додому зі своєю дорожньою сумкою приблизно о шостій ранку. З острова він прилетів опівночі. Як він провів ці шість годин, невідомо.

- Отже, алібі відсутнє! У нього був час, щоб дістатися від аеропорту до житла Таргана. А у Фітцджеральд?

- До пів на одинадцять вечора вона була на репетиції. Додому повернулася тільки на початку першого. Зробила багато дзвінків: стилісту, масажистці тощо. Учора провела чотири години в салоні "Парадайз". Янг увесь день проговорив зі своїм агентом, менеджером, а також... - Фіні дозволив собі посміхнутися, - з консультантом із подорожей. Йому захотілося здійснити подорож удвох на Гаїті!

- Я тебе люблю, Фіні!

- Мене всі обожають. Але ось у квартирах Янга і Фітцджеральд наші хлопці не знайшли нічого, що могло б нас зацікавити. Сильнодіючі наркотики присутні тільки в її синьому напої. Якщо у них є ще, вони тримають запас у якійсь схованці. Жодних записів про угоди, жодного сліду рецептів. Залишається перевірити жорсткі диски - раптом щось знайдеться там? Але, по-моєму, ця парочка не генії щодо комп'ютерної технології, тож чекати особливо нічого.

- Так, із Редфорда, сподіваюся, можна буде витягнути більше. Адже тут ідеться не просто про вбивства і переправлення наркотиків, Фіні. Якщо вдасться класифікувати речовину як отруйну і викрити їх у завідомому знанні про те, що вона смертельно небезпечна, то можна буде звинуватити їх у змові з метою масового вбивства!

- Таких вироків давненько не виносили, Далласе... По-моєму, нам час.

Пібоді чекала начальство в коридорі поруч із кімнатою для допитів.

- Де інші?

- Підозрювані радяться з адвокатами, Касто п'є каву.

- Досить їм радитися! - насупилася Єва. - Що чути від майора?

- Зараз з'явиться. Виявив бажання спостерігати. Прокуратура теж братиме участь - через відеотрансляцію.

- Гарзд. Фіні простежить за записами. Не хочу, щоб у суді нас викрили в будь-яких порушеннях. Для першого кола розподіляємося так: ви берете на себе Фітцджеральд, Касто - Редфорда, я - Янга.

З-за рогу з'явився Касто з підносом кави. Єва привітно помахала йому рукою.

- Повідом їм додаткові відомості, Фіні. Тільки використовуйте свої знання з розумом! - Вона взяла чашку з кавою. - Через півгодини поміняємося.

Ковтнувши мерзеної кави з поліцейського буфета, вона посміхнулася. Сьогодні ніщо не могло зіпсувати їй настроїв. Такий уже видався день.

- Я, зізнатися, очікувала від вас більшого, Джастіне. - Єва досі відчувала піднесення і збудження, хоча допит тривав уже три години.

- Ви запитали, як була справа, і я вам відповів. До речі, інші поліцейські запитували те саме. - Джастін відхлебнув зі склянки води. Від його колишньої пихи не залишилося й сліду. - Я все вам розповів.

- Ви ж актор. - Єва доброзичливо посміхнулася. - І, судячи з відгуків, хороший. В одній зі статей йшлося про те, що ви здатні перетворювати на музику навіть поганий текст. Але тут я чомусь не чую музики, Джастіне.

- Скільки разів я можу повторювати одне й те саме? - Він благально подивився на адвоката. - Скільки це взагалі можна терпіти?!

- Ми можемо перерватися будь-якої миті, - нагадала йому адвокат - помітна блондинка з виразними очима. - Ви не зобов'язані продовжувати давати свідчення.

- Цілком правильно, - підтвердила Єва. - Ми можемо припинити нашу бесіду - ви повернетеся в камеру. Коли обвинувачення пов'язане з сильнодіючими наркотичними засобами, звільнення під заставу неможливе. - Вона нахилилася вперед, втупилася йому прямо в очі. - Але ж ви, крім цього, обвинувачуєтеся у вбивстві чотирьох осіб.

- Моєму клієнту не поставлено інших правопорушень, крім підозри у володінні наркотичними речовинами, - заявила адвокат, задерши тонкий і гострий, як голка, ніс. - Ви блефуєте, лейтенанте, і це очевидно!

- Ваш клієнт балансує на краю надзвичайно крутого обриву. Ось що очевидно. Хочете впасти наодинці, Джастіне? На мій погляд, це буде несправедливістю по відношенню до вас. Наразі ваші друзі теж відповідають на запитання. Раптом вони все звалять на вас?

- Я нікого не вбивав. - Джастін покосився на двері, на дзеркало. Він здогадувався, що грає в присутності аудиторії, але не знав, як привернути її до себе. - Я навіть не чув ніколи про цих людей!

- Ви хочете сказати, що не чули про Пандору?

- Ні, Пандору я, звісно, знав.

- І були в неї в ніч, коли вона попрощалася з життям.

- Хіба я цього не казав? Ми з Джеррі прийшли до неї на запрошення, випили. Потім з'явилася та жінка. Пандора затіяла бійку, і ми пішли.

- Як часто ви і міс Фітцджеральд користуєтеся неохоронюваним входом у ваш будинок?

- Ми просто дбаємо про конфіденційність. Якби преса накидалася на вас щоразу, коли вам треба справити нужду, ви б мене зрозуміли.

Єва його чудово розуміла. Ніколи вона так широко не посміхалася.

- Кумедно! За інших обставин ви не гребуєте увагою преси. Ба більше, якби я була цинічною, то сказала б, що ви її нещадно експлуатуйте. Як давно Джеррі приймає "Безсмертя"?

- Не знаю. - Він знову перевів погляд на дзеркало, немов сподіваючись почути звідти режисерське "стоп". - Повторюю, я не знаю, з чого складається її напій.

- Тримаєте пляшку у себе в спальні й не знаєте, що в ній? Невже ніколи не пробували?

- Навіть не торкався.

- Це теж кумедно, Джастіне. Мене, наприклад, так і підмивало б спробувати рідину, що зберігається в моєму власному холодильнику. Інша річ, якби я знала, що це отрута. Тоді, звісно, ні-ні! Ви ж знаєте, що "Безсмертя" - отрута повільної дії?

- Не обов'язково... - Він зупинився і шумно задихав носом. - Нічого про це не знаю.

- Відбувається перевантаження нервової системи. Речовина діє повільно, але вірно: летальний результат неминучий. Щоразу, коли ви наливали напій у склянку і подавали його Джеррі, ви здійснювали вбивство, Джастіне!

- Лейтенант... - хотіла вставити слово адвокат.

- Я б ніколи не зробив Джеррі нічого поганого! - вибухнув Янг. - Я її люблю. Я б до волосини на її голові не доторкнувся.

- Ось як? Проте кілька свідків стверджують, що нещодавно ви підняли на неї руку. Відповідайте, ви били міс Фітцджеральд за лаштунками "Волдорф Роял" другого липня?

- Ні, я... Ми розсердилися одне на одного. - У голові в нього явно все змішалось, він уже не пам'ятав своєї ролі. - Між нами сталася сварка.

- Ви, здається, вдарили її по обличчю.

- Так, але... Ні, ми просто посварилися.

- Посварилися? Ви вдарили кохану жінку, звалили її на підлогу. Ну а минулої ночі, коли вона з'явилася до вас у квартиру, ви, як і раніше, були злі на неї? Ви тоді ще налили їй склянку повільно діючої отрути.

- Повторюю, це не отрута. У всякому разі, не в тому сенсі, як ви стверджуєте. Я ніколи не злився на неї настільки, щоб заподіяти їй біль. Це просто неможливо.

- Ось тут я вам вірю, Джастіне, - ласкаво промовила Єва і несподівано погладила його тремтячу руку. - Ви дійсно її не били. Ви все це розіграли, чи не так? Ви не з тих, хто здатен вдарити кохану. Це був розіграш, професійний розіграш.

- Я не... Я...

Джастін зацьковано дивився на Єву. Він відчував, що попався.

- Ви багато разів знімалися в художніх фільмах і знаєте, як зобразити удар, не завдаючи болю людині. Саме це ви й зробили. Ви з Джеррі дуже вдало зобразили сварку. Зрозуміло, ви її не били! - У її голосі звучало розуміння. - Ви ж не жорстокі, правда, Джастіне?

Він міцно зціпив зуби і подивився на адвокатку. Та підняла руку, щоб перервати потік Євиних запитань, і схилилася до вуха клієнта.

Єва чекала, напустивши на себе байдужість. Вона розуміла, в якій вони скруті. Що краще визнати - розіграш чи бійку? Уявити себе брехуном чи людиною, схильною до насильства? Нелегкий вибір!

Нарешті адвокатка відкинулася в кріслі й склала руки на грудях.

- Мій клієнт і міс Фітцджеральд влаштували нешкідливий розіграш. Зобразити сварку - можливо, дурість, але аж ніяк не злочин.

- Ні, не злочин. - Єва відзначила першу тріщину. - Від'їзд на Мауї та зображення зради коханої з іншою жінкою теж непідсудні. Адже все це було удаванням, правда, Джастіне?

- Просто ми... Напевно, ми не встигли все як слід обміркувати. Ми були дуже стривожені: ви взяли за Пола, і нам здалося, що наступна черга - наша. Того вечора ми були втрюх, тож це видається цілком логічним.

- Знаєте, я тієї ж думки, - зізналася Єва з широкою посмішкою. - Дуже логічний крок.

- У нас обох намічені великі проекти. Ми просто не могли дозволити собі втрачати час так, як втрачаємо його зараз. Ми подумали, що, зобразивши конфлікт, підкріпимо своє алібі.

- Звичайно, адже ви відчували його слабкість. Неважко здогадатися, що або один із вас, або ви обидва могли непомітно відлучитися з квартири в день убивства. Ви цілком могли побувати у Леонардо, вбити його і повернутися додому так, щоб це залишилося непомітним для системи безпеки.

- Ми нікуди не відлучалися, і ви не можете довести зворотного. - Джастін розправив плечі. - Ви взагалі нічого не можете довести!

- Даремно ви так у цьому впевнені. Ваша кохана - наркоманка, нездатна прожити без "Безсмертя" жодного дня. У вас у спальні виявлено досить велику пляшку цього наркотику. Звідки він у вас?

- Я... Їй його хтось дав. Я нічого не знаю.

- Чи не Редфорд? Чи не він взагалі підсадив Джеррі на "Безсмертя"? Якщо так, ви маєте його ненавидіти. Улюблена жінка! Адже, зробивши перший ковток, вона вже почала вмирати, Джастіне.

- Це не отрута. Не отрута! Вона казала, що ця речовина допомагає Пандорі зберігати молодий вигляд. Але Пандора не бажала ділитися напоем із Джеррі. Ця стерва знала, як він їй потрібен, і хотіла... - Він замовк, запізно відреагувавши на застережливі жести адвоката.

- Що вона хотіла, Джастіне? Грошей? Багато грошей? Вас? Вона мучила Джеррі? Погрожувала вам? За це ви її і вбили?

- Ні! Повторюю, я до неї не торкався. Просто ми посварилися. Того вечора, після відходу подружки Леонардо, ми посварилися вщент. Джеррі дуже засмутилася, і не дивно: Пандора такого наговорила! Я повів її, повів випити, заспокоїв. Я переконував її, що немає причин боятися, що існують інші способи роздобути... необхідне.

- Які способи?

Джастін важко дихав. Адвокат намагалася його втримати, але він скинув її руку зі своєї.

- Мовчіть! - крикнув він. - Мовчіть, і все! Який мені від вас толк? Ще трохи - і вона посадить мене за вбивство! Я хочу укласти угоду. Чому б ні? - Джастін витер рот тильним боком долоні. - Я пропоную вам угоду!

- Тут є про що поговорити. Що конкретно ви можете мені запропонувати?

- Пола. - Він насилу перевів дух. - Я здам вам Пола Редфорда. Це він убив її. А може, й інших.

Через двадцять хвилин Єва сказала, походжаючи кімнатою для нарад:

- Давайте спробуємо трохи потопити Редфорда невідомістю. Нехай гадає, що ми дізналися від інших.

- Зізнатися, від дамочки я дізнався небагато. - Касто за звичкою закинув ноги на стіл.

- Уперлася - і все. До речі, у неї з'явилися симптоми абстиненції: сухість у роті, тремтіння, втрата зосередженості. Але поки що тримається.

- Джеррі не приймала свій наркотик понад десять годин. Як довго вона протягне?

- Це ніколи не можна сказати напевно. - Касто розвів руками. - Може, пересилить себе, а може, вже за десять хвилин розтечеться, як холодець.

- Отже, на те, що вона розколеться, надії немає, - підсумувала Єва.

- Редфорд уже вагається, - повідомила Пібоді. - Сам не свій від страху. Але адвокат у нього - скеля. Якби поговорити з ним хвилин п'ять віч-на-віч, він би розколовся, як горіх.

- Так не годиться. - Майор Вітні зазирнув у роздруківки останніх допитів. - Ви можете на нього натиснути, використовуючи свідчення Янга.

- Слабенько, - заперчила Єва.

- А ви зробіть вигляд, що ці свідчення його повністю викривають. Адже Янг заявляє, що це Редфорд уперше запропонував Фітцджеральд "Безсмертя" три місяці тому. І тоді ж заговорив про партнерство.

- Так, але наш красень стверджує, що все мало бути суто легально. - Єва скорчила гримасу. - Нехай пошукає наївних в іншому місці.

- Ну, не знаю... - пробурмотіла Пібоді. - Він обожнює Фітцджеральд. Вона цілком могла його переконати, що угода законна: наукові дослідження, створення нового косметичного й омолоджувального продукту з ярликом "Фітцджеральд"...

- Залишалося тільки відтіснити Пандору, - закінчив Касто. - Після цього гроші потекли б рікою.

- Усе знову впирається в прибутки. Вони мали знищити всіх, хто стояв у них на шляху. Насамперед Пандору. - Єва впала в крісло. - Може, Янг і справді невинний баранчик, а може, лиходій. Мені здається дивним одне: невже він не розумів, що, вказавши на Редфорда, заодно валить і свою Джеррі? Адже вона багато чого йому розповіла, він навіть планував політ на Гаїті з думкою самостійно роздобути дорогоцінну речовину.

- Отже, у нас є версія про змову з метою виготовлення та збуту наркотиків, - підсумував Вітні. - Якщо Янгу вдасться виправдатися за іншими статтями, то він отримає нашу згоду на угоду. Але коли мова заходить про вбивства, його свідчення втрачають переконливість. Він упевнений, що Пандору вбив Редфорд, оскільки в нього був мотив. Звичайно, наша справа - виявити можливість скоєння злочину. Але де докази, де свідки? - Він піднявся. - Мені потрібне зізнання, Далласе. На нас тисне прокуратура. Вони вже зняли обвинувачення з Мевіс Фрістоун. Якщо ми нікого не зможемо запропонувати пресі натомість, то постанемо круглими ідіотами.

Після відходу Вітні Касто витягнув складаний ніжик і зайнявся нігтями.

- Бачить бог, ми не хочемо представити окружного прокурора ідіотом. Але чомусь він завжди чекає, що йому все піднесуть на блюдечку. - Він підняв очі на Єву. - Врахуй, Редфорд нізащо не зізнається у вбивстві. Наркотики - інша справа, це навіть модно. Але чотири вбивства?! У нас залишається одна-єдина надія.

- Яка? - поцікавилася Пібоді.

- Що він зробив це не один. Розколемо спільника - тоді і йому кришка. Я ставлю на Фітцджеральд.

- Ось і бери її собі, - розпорядилася Єва. - А я візьмуся за Редфорда. Пібоді, візьміть фотографію Редфорда й усюди її показуйте: у нічному клубі, у нічліжці Бумера, у будинку Таргана, у Моппет. Може, його хоч де-небудь упізнають...

Виклик надійшов у невдалий момент. Натиснувши кнопку, Єва прошипіла:

- Даллас. Я зайнята.

- Чути твій голос - завжди задоволення, - сказав невблаганний Рорк.

- У мене нарада.

- У мене теж. За півгодини я відлітаю на будівництво "Олімпуса".

- Відлітаєш з Нью-Йорка?! А як же? Що ж, щасливої дороги.

- Я не можу не летіти, Єво. Повернуся не пізніше ніж через три дні. Ти знаєш, як зі мною зв'язатися.

- Знаю. - Їй хотілося дуже багато чого йому сказати - але все більше дурниці, не призначені для чужих вух. - Я теж буду дуже зайнята, - буркнула вона замість цього. - До зустрічі.

- Ти б хоч іноді перевіряла, які виклики надходять до твого кабінету, лейтенанте. Мевіс увесь день не може тобі додзвонитися. Уявляєш, ти прогуляла примірку! Леонардо в зневірі.

Рорк говорив занадто голосно, але Єва змусила себе не звертати уваги на реакцію Касто.

- У мене інші турботи.

- Як у всіх нас. Але я тебе дуже прошу - викрої для нього хвилинку. Заради мене! По-моєму, час нарешті вигнати цей натовп із нашого будинку.

- Я давно хотіла їх виставити, але думала, що тобі подобається, коли навколо товпиться народ.

- А я думав, він твій брат, - пробурмотів Рорк.

- Що?!

- Старий жарт. Ні, Єво, мені це зовсім не подобається. Адже всі вони почасти маніяки! Щойно я витягнув з-під ліжка бідолаху Галахада. Хтось прикрасив його бісером і червоними бантиками. Це принизливо для нас обох!

Єва прикусила язик, щоб не розсміятися. Рорк, утім, говорив усе це найсерйознішим тоном.

- Тепер, знаючи, що вони і тебе зводять з розуму, я діятиму рішучіше. Усіх повиганяю! - пообіцяла вона.

- Зроби милість. Боюся, тобі доведеться владнати за моєї відсутності ще деякі дрібниці, пов'язані з наступною суботою. Подробиці дізнаєшся від Соммерсета. Усе, мені пора. До зустрічі через кілька днів, лейтенанте.

- Так... - сказала Єва і додала, уже відключивши зв'язок: - Щасливої дороги, ти мене добряче підвів.

- Ні, справді, Єво, якщо тобі треба бігти до кравчині і везти кота до психотерапевта, ти тільки натякни. Ми з Пібоді самі розберемося з цією дрібницею. Подумаєш, убивства!

Єва зловісно усміхнулася:

- Котись ти, Касто!

Що й казати, Касто вмів діяти оточуючим на нерви, але його професійні навички від цього не страждали. Редфорд справді не збирався каятися. Як Єва над ним не билася, все, чого вона домоглася, - це зізнання в дрібних правопорушеннях, пов'язаних із наркотиками. Зізнанням у вбивстві кількох людей і не пахло.

- Давайте підсумуємо сказане. - Єва встала, щоб розім'ятися, і плеснула собі кави. - Про "Безсмертя" ви вперше почули від Пандори. Коли це було?

- Я вже говорив: приблизно півтора року тому, можливо, трохи раніше. - До нього повністю повернулося самовладання: зі звинуваченнями, пов'язаними з наркотиками, можна було боротися, і він вважав свою позицію досить сильною. - Пандора з'явилася до мене з діловою пропозицією. Так, у всякому разі, вона назвала це сама. Заявила, що отримала доступ до рецепта, який зробить революцію в косметичці та фармацевтиці.

- Всього-на-всього? Жодного слова про наркотичні властивості та про небезпеку для життя?

- Тоді - ні слова. Вона сказала тільки, що їй були потрібні кошти, щоб почати випуск продукту під своїм ім'ям.

- Вона показувала вам рецепт?

- Ні. Повторюю, вона плела небилиці, багато обіцяла. Згоден, я зробив помилку. Мене сильно до неї тягнуло, і Пандора експлуатувала мою слабкість. Однак із ділового погляду проєкт виглядав здійсненним. Сама вона приймала препарат у вигляді таблеток, і результати були вражаючими. Я на власні очі бачив, як вона помолодшала, пострункішала, стала ще енергійнішою, а вже щодо сексу... За умови грамотного збуту такий продукт приносив би величезний прибуток. А мені були потрібні гроші, щоб вкласти їх у власні, набагато більш ризиковані проєкти.

- Вам були потрібні гроші, але тим не менш ви продовжували їй платити, навіть не маючи повної інформації?

- Так, деякий час продовжував. Потім мені це набридло, і я виявив наполегливість. Пандора знову спробувала відбутися обіцянками, і тоді я запідозрив, що вона хоче

пуститися в одиночне плавання або переметнулася до інших партнерів, а мене просто вищою. Я вирішив, що необхідно все перевірити самому, і обзавівся зразком препарату.

- Зразком?

Редфорд зволікав із поясненням, ніби вигадував його на місці.

- Поки вона спала, я взяв ключ і відкрив її скриньку з таблетками. В інтересах захисту своїх інвестицій я вилучив кілька таблеток для аналізу.

- І коли ж ви вкрали в неї наркотик?

- Це не може кваліфікуватися як крадіжка, - застеріг адвокат. - Мій клієнт сумлінно оплатив продукт.

- Добре, давайте перефразуємо. Коли ви вирішили підвищити ступінь своєї обізнаності у справах підприємства, що інвестується?

- Приблизно півроку тому. Я відніс таблетки одному знайомому, пов'язаному з великою хімічною лабораторією, і заплатив за аналіз.

- Тоді-то ви і дізналися...

Редфорд довго розглядав свої пальці.

- Я дізнався, що препарат дійсно має властивості, про які говорила Пандора. Проте в людини розвивається залежність від нього, що автоматично переводить його в категорію заборонених. Регулярний тривалий прийом може закінчитися смертю.

- І тоді, будучи законослухняним громадянином, ви смиренно порахували збитки і перестали в цьому брати участь?

- Закон не вимагає від нас праведності, - спокійно парирував Редфорд. - Я повинен був захистити свої капіталовкладення. Я вирішив провести дослідження, щоб з'ясувати, чи можливо звести до мінімуму або взагалі усунути небажані побічні ефекти. Здається, ми цього досягли - у всякому разі майже.

- А роль лабораторної тварини грала Джеррі Фітцджеральд?

- Тут я припустився помилки. Можливо, я поспішив, але Пандора не припиняла тягнути з мене гроші і заявляла, що скоро розголосить свої плани щодо продукту. Я хотів її випередити і вважав, що найкращою співницею в цій справі буде Джеррі. Вона погодилася випробувати за плату продукт, створений моїми людьми. У вигляді рідини. Але й наука, буває, помиляється. Ми надто пізно дізналися, що засіб і в такому вигляді створює залежність.

- І залишається смертельним!

- Начебто... Процес протікає сповільнено, але, боюся, у довготривалій перспективі засіб все одно залишається небезпечним для здоров'я. Кілька тижнів тому я попередив Джеррі про можливість побічних ефектів.

- Це сталося до чи після того, як Пандора дізналася про ваш намір її відтіснити?

- Здається, після. Так, одразу після цього. На жаль, Джеррі і Пандора зіткнулися на якійсь церемонії, і Пандора висловила свою думку щодо своїх колишніх стосунків із Джастіном. Наскільки я знаю, хоча сам при цьому не був присутній, Джеррі у відповідь усе їй виклала про наші ділові стосунки.

- І Пандора не змогла з цим змиритися?

- Зрозуміло, вона розлютилася. Мої з нею стосунки до цього часу, м'яко кажучи, втратили стійкість. Я вже роздобув "Квітку вічності" і працював над препаратом, намагаючись виключити з рецепта все, що викликає побічні ефекти. Врахуйте, лейтенанте, у мене не було наміру збувати небезпечний для життя препарат. Записи, наявні у мене, це підтвердять.

- Нехай цим займається відділ із боротьби з наркотиками. Пандора вам погрожує?

- Пандора не могла прожити без погроз і дня. З часом до цього звикаєш. Я вважав, що цілком можу їх ігнорувати. - Він самовдоволено посміхнувся. - Бачте, якби вона зробила наступний крок, перейшла від погроз до дій, я міг би її знищити. Адже вона з самого початку знала про шкідливі властивості препарату. Але в мене не було причин робити їй гідоти.

- За всієї "нестійкості" ваших стосунків ви все-таки з'явилися до неї того вечора, - зауважила Єва.

- У надії на компроміс. Тому я і наполіг на присутності Джастіна і Джеррі.

- Але ви зайнялися з нею сексом.

- Чому ж ні? Вона була красива і спокуслива. Так, я зайнявся з нею сексом.

- І перед цим вона прийняла наркотик?

- Так. Як я вже говорив, вона зберігала пігулки у скриньці, у шухляді туалетного столика. - Він знову посміхнувся. - Про скриньку і таблетки я вам розповів тому, що був упевнений: розтин однаково виявить наявність у її організмі наркотику. А оскільки це маловідома речовина, я вирішив полегшити вам завдання. Завбачливість приносить плоди:

ви мали можливість переконатися, що я від самого початку пішов на співпрацю зі слідством.

- Чому б не поспівпрацювати, якщо я все одно не знайду ніяких таблеток! Адже після загибелі Пандори ви повернулися за скринькою. Захист інвестицій, як ви самі це називаєте. Дуже розумно: коли на ринку немає іншої продукції, крім вашої, а конкурента усунуто, ваші бариші багаторазово зростають.

- Нічого подібного! Я більше не повертався до неї в будинок. У мене не було для цього підстав: я не сумнівався, що мій продукт все одно кращий.

- Киньте, Редфорд. Ви чудово знали, що ні її, ні ваш продукт не дійдуть до ринку. Зате на вулиці пігулки Пандори мали б перевагу порівняно з вашою розбавленою і дорожчою версією.

- Але ми збиралися влаштувати легальний збут! Після додаткових досліджень і випробувань...

- На це потрібні були б нові витрати, а ви і так передали Пандорі понад триста тисяч. Ви добряче витратилися, щоб добути зразок, оплачували дослідження, випробування, послуги Фітцджеральд. Зрозуміло, що вам уже хотілося почати отримувати прибуток. Скільки ви брали з Джеррі за одну дозу?

- У нас із Джеррі була ділова угода...

- Десять тисяч за партію! - перебила його Єва і із задоволенням констатувала, що постріл влучив у ціль. - Цю суму вона тричі за минулі два місяці переказувала на ваш рахунок.

- Капіталовкладення... - почав він.

- Ви зробили з неї наркоманку і тягнули гроші! Це перетворює вас на наркодилера, містер Редфорд.

Адвокат не забув втрутитися: з його слів випливало, що мала місце не оборудка з наркотиками, а всього лише угода між діловими партнерами. Але Єва проігнорувала це зауваження.

- Вам були потрібні вуличні контакти, а Бумеру завжди були потрібні гроші. Але він перевищив свої повноваження, надумав сам випробовувати продукт. Звідки він узяв рецепт? З вашого боку це була помилка, Редфорд.

- Уперше чую це ім'я!

- Невже? Гадаю, ви стали свідком того, як він розпустив язик у нічному клубі. Бідолаха неприпустимо розхвалився! Потім він усамітнися з Хеттою Моппет. Хіба мало що він їй наговорив! Вийшовши від неї, він побачив вас і побіг. І тоді вам довелося діяти.

- Ви на хибному шляху, лейтенанте. Цих людей я не знаю...

Але Єва не дала йому себе перебити.

- Можливо, Хетту ви вбили в паніці. Спочатку хотіли тільки випитати, що їй відомо, але, побачивши, що вона мертва, вирішили замести сліди. Одне вбивство потягнуло за собою інше. Може, вона щось розповіла вам перед смертю, а може, й ні, але ви були змушені взятися за Бумера. По-моєму, цього разу ви насолоджувалися: понівечили його, перш ніж прикінчити. Не знаю тільки, що завадило вам обшукати його будиночок у нічліжці. Я побувала там першою. - Єва встала з-за столу, пройшлася кімнатою. - Ваші проблеми не стали меншими. Ви розуміли, що в поліцейських є зразок речовини і її формула, а Пандора зовсім відбилася від рук. Що вам ще залишалося, крім нового вбивства? - Вона сперлася об стіл. - Що робити, коли інвестиції та очікуваний прибуток ідуть коту під хвіст?

- Наші з Пандорою ділові відносини було припинено!

- Так, ви самі їх припинили і придумали для цього дуже дотепний спосіб: відвезли її до Леонардо. Після сутички з Мевіс вона була сама не своя. Убивши її в Леонардо, ви б зобразили все так, ніби це його рук справа. Звісно, якби господар опинився вдома, довелося б прикінчити і його, але цього ви вже не боялися, оскільки увійшли у смак. Його не виявилось - тим краще. І тут - нове везіння: з'являється Мевіс. Вбивцею можна зобразити її.

Дихання Редфорда почастішало, але він зберігав самовладання.

- Коли я бачив Пандору востаннє, вона була жива, буйствувала і мріяла кого-небудь покарати. Якщо її вбила не Мевіс Фрістоун, то, гадаю, це могла зробити Джеррі Фітцджеральд.

Заінтригована, Єва присіла на краєчок столу.

- Ось як? Навіщо?

- Вони ненавиділи одна одну, а крім того, були безпосередніми конкурентками - останнім часом ще більше, ніж раніше. До того ж Пандора хотіла повернути Джастіна, а Джеррі не могла цього стерпіти. - Редфорд несподівано посміхнувся. - Знаєте, це ж Джеррі напоумила Пандору вирушити до Леонардо.

"Це щось новеньке!" - подумала Єва, запитально піднявши брову.

- Невже?

- Після відходу міс Фрістоун Пандора була у нестямі. А Джеррі це ніби подобалося, вона ще більше її роздратовала. Сказала щось на кшталт того, що на місці Пандори не потерпіла б такого приниження. Чому б не вирушити до Леонардо і не показати, хто тут головний? Потім вона підпустила отруту: сказала, що Пандора не вміє утримувати чоловіків. Після цього Джастін її відвів. - Редфорд усміхнувся ще ширше. - Розумієте, вони обидва ненавиділи Пандору. Джеррі - зі зрозумілих причин, а Джастін... Я йому якось пояснив, що Джеррі вживає наркотик з вини Пандори. Джастін був готовий на все, аби захистити Джеррі. На все! Ну а я не був пов'язаний емоційними узами ні з тією, ні з іншою. З Пандорою ми займалися сексом, лейтенанте. Секс і бізнес - нічого більше.

Єва постукала у двері кімнати, де Касто допитував Джеррі. Він висунув голову в щілину, і вона скористалася цим, щоб кинути погляд на жінку за столом.

- Мені треба з нею поговорити.

- Врахуй, вона вже на межі. Сьогодні з неї все одно нічого не вичавити. Адвокат вимагає перерви.

- Мені треба з нею поговорити, - повторила Єва. - Як ти з нею поводишся в цей захід?

- Безжально.

- Тоді я прикинуся добренькою. - Єва прослизнула в отвір.

Виявилося, що їй усе ще не чужа жалість. Вона не відразу впізнала Джеррі: зацькований погляд, змарніле обличчя... Джеррі терла собі щоки руками, що тремтять, але однаково залишалася красивою - якоюсь тендітною, трагічною красою.

- Хочете поїсти? - тихо запитала Єва.

- Ні. - Джеррі зацьковано озирнулася. - Я хочу додому! Хочу побачитися з Джастіном.

- Подивимося, чи можна буде влаштувати вам зустріч. Під наглядом, звісно. - Вона налила в склянку води. - Може, вип'єте трохи й перепочинете? - Коли Джеррі схопила склянку, її руки так тремтіли, що Єві довелося допомогти їй піднести склянку до губ. - Вам доводиться несолодко. Співчуваю, але ми нічого не можемо вам дати, щоб утримання

переносилося легше. Цей препарат поки що маловивчений, від нашої допомоги вам могло б стати тільки гірше.

- Я в повному порядку.

- Воно й видно, - пробурмотіла Єва, сідаючи навпроти неї. - Я знаю, що до наркотику вас привчив Редфорд. Він сам це підтвердив.

- Я в порядку, - повторила Джеррі. - Просто втомилася... Мені потрібно прийняти мікстуру! - Вона спрямувала на Єву жалібний погляд. - Можна випити хоча б трохи, щоб підбадьоритися?

- Ви ж самі знаєте, як це небезпечно, Джеррі. Знаєте, що з вами відбувається. До відома пана адвоката: Пол Редфорд показав під запис, що він привчив міс Фітцджеральд до сильнодіючого наркотичного засобу, запевнивши її, що це нешкідливий науковий експеримент. За нашим припущенням, вона не знала про викликаний засобом ефект звикання. На цьому етапі в наші наміри не входить притягати її до відповідальності за цією статтею.

Як Єва і сподівалася, її заява пролилася бальзамом на адвокатську душу.

- У такому разі, лейтенанте, я негайно почну клопотати про звільнення моєї клієнтки і про поміщення на лікування за власним бажанням.

- Що ж, лікування за власним бажанням - реальний вихід. Якщо ваша клієнтка приділить мені ще кілька хвилин, я, можливо, зможу перенести всі звинувачення на Редфорда.

- Чи означає це, що їй не буде пред'явлено звинувачень за статтями, пов'язаними з наркотиками?

- Вам відомо, пане адвокат, що я не можу давати обіцянок. Проте я рекомендуватиму прокуратурі не ставити їй у провину володіння наркотиками і намір збувати їх.

- А Джастін? Ви і його випустите?

Єва повернулася до Джеррі. Який це все-таки тягар - кохання!

- Він мав стосунок до вашої угоди з Редфордом?

- Ні! Він хотів, щоб я все кинула. Коли він дізнався про мою... залежність, то почав умовляти мене почати лікування, благав перестати приймати мікстуру. Але я без неї вже не могла... Хотіла зупинитися, але це виявилось неможливо.

- Тієї ночі, коли загинула Пандора, у вас із нею сталася сварка...

- З Пандорою було неможливо не сваритися. Її просто переповнювала ненависть. Вона мріяла повернути собі Джастіна, хоча на нього самого їй було наплювати. Їй хотілося зробити боляче мені. І йому.

- Ви боялися, що він до неї повернеться?

- До неї?! Та він ненавидів її так само сильно, як я! - Очі Джеррі несподівано засяяли, тремтячі руки стиснулися в кулаки. - Ми раді, що вона здохла!

- Джеррі...

- Плювати! - Вона кинула божевільний погляд на пригніченого адвоката. - Вона заслужила на смерть! Їй хотілося всього одразу - неважливо, яким способом. Я з самого початку була б прямою на показі моделей Леонардо, якби вона не пронюхала про мій інтерес. Вона одразу ж почала його спокушати і відтіснити мене, щоб зайняти моє місце. А це була моя робота! І Джастін був мій! І наркотик... О, ви не уявляєте собі, що це таке! Від нього стаєш красивою, сильною, сексуальною. Кожна жінка, приймаючи його, згадувала б мене. Не її, а мене!

- Джастін був із вами тієї ночі у Леонардо?

- Що це означає, лейтенанте?!

- Питання, пане адвокат. Він там був?

- Ні, звісно, ні! Ми взагалі туди не ходили. Ми з Джастіном вирішили трохи випити, потім повернулися додому.

- На вечірці у Пандори ви її дражнили і висміювали. Ви знали, як її розлютити. Вам навіщо потрібно було, щоб вона кинулася до Леонардо. Редфорд дзвонив вам, повідомляв, коли вона пішла?

- Ні. Не знаю... Ви мене зовсім заплутали! Мені потрібна моя мікстура.

- Ви пили її тієї ночі, і вона, як завжди, додала вам сил - цілком достатньо, щоб скоїти вбивство. Ви самі сказали, що бажали їй смерті, і це можна зрозуміти. Вічно вона стояла у вас на шляху! А її пігулки були сильнішими й ефективнішими за вашу рідину. Ви хотіли їх привласнити, Джеррі?

- Так, хотіла! Пандора молодшала в мене на очах, ставала стрункішою. Я була змушена мучити себе голодом, а вона... Джастін вимагав, щоб Пол від мене відчепився, але

він просто не розуміє, не знає, що це за почуття. Безсмертя! - Джеррі посміхнулася посмішкою трупа. - Ви відчуваєте себе безсмертною. Одна склянка - і ви безсмертні!

- Тієї ночі ви вийшли через чорний хід і поїхали до Леонардо. Що було потім?

- Поїхали? Ні, я не можу. Ви збиваєте мене з пантелику! Дайте мені...

- Ви схопили палицю і вдарили її? Ви продовжували її бити?

- Господи, я нічого не розумію! Так, я хотіла, щоб вона померла. - Джеррі схлипнула і впустила голову на стіл. - Я бажала їй смерті. Допоможіть, заради бога! Я скажу вам усе, що завгодно, тільки допоможіть!

- Лейтенанте, будь-які свідчення, дані моєю клієнткою під фізичним і психологічним примусом, не можуть фігурувати в суді.

Єва уважно подивилася на ридаючу жінку і потягнулася до пульта зв'язку.

- Надішліть санітарів! - розпорядилася вона. - Міс Фітцджеральд слід відправити в лікарню. Під охороною.

- Тобто як не пред'явиш звинувачень?! - Касто витріщив очі від обурення. - Вона ж практично у всьому зізналася!

- Це не зізнання, - заперечила Єва. - Вона смертельно втомилася від самої себе. У такому стані вона б зізналася в чому завгодно.

- Господи, Єво, та схаменися ти! - Касто забігав по лікарняному коридорі, що пахне дезінфекцією, намагаючись прийти до тями. - Адже ти її розколола!

- Нічого подібного. - Єва потерла лоб, морщачись від головного болю. - Зрозумій, Касто, вона була в такому стані, що зізналася б, ніби власноруч забивала цвяхи в долоні Ісуса Христа, якби я пообіцяла їй наркотик. Якщо я надумаю пред'явити їй обвинувачення, то на досудовій нараді сторін її адвокати перетворять мене на посміховисько.

- Тебе хвилює не досудова нарада! - Не звертаючи уваги на похмуро мовчазну Пібоді, він впився очима в Єву. - Спочатку ти вчепилася в неї мертвою хваткою, як і належить поліцейському, який розслідує вбивство, а потім розм'якла. Просто ти її пожаліла!

- У собі я розберуся сама, - вимовила Єва безпристрасно. - І нічого мені підказувати, як вести слідство. Розслідування доручено мені, от і не лізь не у свою справу, Касто!

Він смерив її поглядом.

- Пропонуєш мені звернутися до прокурора, щоб оскаржити це рішення?

- Погрожуєш? - Єва гордовито підняла підборіддя. - Валяй! Роби, як вважаєш за потрібне. Я свого рішення не змінюватиму. Джеррі Фітцджеральд необхідно лікувати. Допитувати її можна буде тільки тоді, коли вона прийде до тями, - не знаю, скільки для цього знадобиться часу. Поки я не побачу, що вона відповідає за свої слова, про пред'явлення обвинувачення не може бути й мови.

Вона бачила, що Касто щосили намагається взяти себе в руки. Нарешті це йому вдалося, і він заговорив майже спокійно:

- Єво, ти виявила мотив і можливість. Фітцджеральд пройшла психологічне тестування, яке підтвердило, що вона здатна на подібні злочини. Згідно з її власними свідченнями, вона перебувала під впливом наркотику і люто ненавиділа Пандору. Чого тобі ще?

- Я хочу, щоб вона, дивлячись мені в очі незамутненим поглядом, підтвердила, що це справа її рук! Щоб докладно розповіла, як усе зробила. Тож почекаємо. Зрозумій, якби вона зізналася зараз, під тиском, це б тільки все зіпсувало: Джері не могла діяти сама. Щоб вона накоїла все це своїми наманікюреними ручками? Виключено!

- Чому? Тому що вона - жінка?

- Ні, тому що її основний стимул - не гроші. Пристрасть, любов, заздрість, але не гроші. З Пандорою вона ще могла б розправитися в нападі ревності, але вбивцею інших трьох я її не уявляю. У всякому разі, без сторонньої допомоги, без намовляння. Почекаємо, проведемо повторний допит, витягнемо з неї свідчення на Янга або Редфорда, а то й на обох. Ось це і означатиме, що справу розкрито.

- Я з тобою не згоден.

- Я вже зрозуміла! - огризнулася Єва. - Що ж, у тебе маса можливостей: написати скаргу, прогулятися, вкусити себе за дупу... Головне, сховайся з моїх очей!

Касто загрозливо блиснув очима, але відступив.

- Гарзд, чорт з тобою. Спробую охолонути.

Він помчав геть коридором, не удостоївши мовчазну Пібоді навіть поглядом.

- Сьогодні ввечері твій приятель не такий милий, як зазвичай, - зауважила Єва.

Пібоді могла б пред'явити своїй начальниці аналогічне звинувачення, однак притримала язик.

- Усім нам доводиться несолодко, Далласе. Ця справа має для нього дуже велике значення.

- Знаєте, Пібоді, справедливість, по-моєму, набагато важливіша, ніж гарний запис в особовій справі або капітанські нашивки. Якщо хочете, наздоганяйте свого ненаглядного і гладьте його по голівці. Ніхто вас не затримує!

Пібоді насупилася, але її голос залишився безпристрасним:

- Я нікуди не піду, лейтенанте.

- Але якщо ви збираєтеся стояти тут і зображати мученицю... - Єва замовкла на півслові й провела рукою по обличчю. - Вибачте, Пібоді. Ви зараз дуже зручна мішень.

- Це моє службове доручення, лейтенант Даллас?

- А ви не лізете за словом у кишеню. Мені б, напевно, слід було вас за це зненавидіти... - Єва поклала руку їй на плече і сказала набагато спокійніше: - Вибачте мені.

Ви ні в чому не винні. Мене страшенно розлютив Касто: службовий обов'язок і особисті почуття не повинні входити в протиріччя.

- Я розумію. Даремно він так на вас розлютився. Я розумію, що він відчуває, і все ж таки він не повинен був говорити з вами так.

- Так-то воно так... - Єва привалилася до стіни і заплющила очі. - Але він має рацію в одному, і це не дає мені спокою. У мене справді не було ні найменшого бажання проробляти все це з Фітцджеральд на допиті. Я була огидна самій собі, коли вичавлювала з неї зізнання, користуючись її стражданнями. Але що ж робити - адже це моя робота! Вчепитися в глотку пораненій жертві - саме те, чого від мене чекають.

Єва розплющила очі і втупилася на двері, за якими якраз у цей момент Джеррі Фітцджеральд давали заспокійливе.

- Іноді, Пібоді, робота стає огидною.

- Так точно. - Пібоді вперше дозволила собі співчутливо доторкнутися до руки лейтенанта. - Тому-то ви так добре її й робите.

Єва відкрила було рот, але раптово розсміялася.

- Чорт, Пібоді, ви мені все більше подобається!

- І ви мені. Може, варто звернутися до лікаря?

Єва обійняла Пібоді за міцні плечі.

- Найвідповідніше місце: тут вони кишмя кишать. Краще підемо перекусимо. Фітцджеральд нікуди від нас не дінеться.

Але цього разу інстинкт подав Єві неправильний сигнал.

Дзвінок розбудив її близько четвертої години ранку, коли вона спала глибоким і вряди-годи не обтяженим кошмарами сном. Очі рішуче відмовлялися відчинятися, язик ледве ворочався. Перед сном вона випила з Мевіс і Леонардо трохи вина для підтримки компанії - ось і результат... Замість слів у неї вийшов здавлений хрип:

- Даллас слухає. Боже, хоч хто-небудь у цьому місті спить?!

- Я теж часто ставлю собі це запитання.

Голос здався Єві смутно знайомим. Вона спробувала зосередитися, але це їй ніяк не вдавалося.

- Доктор... Амброуз! - Пам'ять поверталася шматками. Амброуз, квола немолода жінка, очолює Центр реабілітації наркоманів при лікарні "Мідтаун". - Як там наша Фітцджеральд?

- З нею виникла проблема, лейтенанте. Хвора Фітцджеральд померла.

- Померла? Як це "померла"?!

- Померла, - терпляче пояснила Амброуз. - Я, зізнатися, думала, що вам знайоме це поняття...

- Як це сталося? Відмовила нервова система? Вона викинулася з вікна?

- Наскільки ми можемо судити, сталося передозування. У нас у лабораторії зберігався зразок препарату "Безсмертя", за допомогою якого ми визначали, як її лікувати. Вона виявила його і все проковтнула, запивши цілим коктейлем інших засобів, які ми тут тримаємо. На жаль, лейтенанте, її більше немає в живих. Я повідомлю подробиці, коли ви прибудете зі своєю бригадою.

- Ще й як повідомите! - проричала Єва і відключила зв'язок.

Насамперед Єва підійшла до трупа, ніби продовжувала сподіватися, що сталася жахлива помилка. Джеррі лежала на ліжку в синьому лікарняному халаті. Наркоманів на першій стадії лікування одягали тут у сині халати. Переодягнутися в халат іншого кольору їй не судилося.

Вона і мертвою була красива, тільки моторошнуватою красою мерця. Під очима більше не було тіней, рот розслабився. Найсильніший заспокійливий засіб зветься смертю. На грудях у неї багрянili опіки - свідчення спроб повернути її до життя електричними розрядами, на кисті залишився синець від внутрішньовенного вливання. Єва ретельно оглянула тіло, але слідів насильства не знайшла.

Смерть Джеррі можна було віднести до розряду легких, навіть щасливих...

Єва знесилено опустилася на стілець.

- І все-таки як це сталося?

- Спочатку вона прийняла "Безсмертя", а потім, судячи з відсутніх флаконів, додала морфію і синтетичного "Зевса". Решту покаже розтин.

- Ви зберігаєте "Зевс" просто тут?! - Єва закрила обличчя руками. - Господи!

- За необхідності. Наркомани проходять тривалий період контрольованої реабілітації.

- Куди ж подівся контроль?!

- Міс Фітцджеральд ввели заспокійливе. Вона мала прийти до тями тільки після восьмої години ранку. На жаль, ми ще не до кінця розібралися у властивостях "Безсмертя". Вочевидь, кількості препарату, що залишився в неї в крові, виявилося достатньо, щоб нейтралізувати дію заспокійливого.

- Виходить, вона встала, дісталася місця, де у вас зберігається всяка гидота, і накачалася?

- Щось таке, - відповіла Амброуз і важко зітхнула.

- А куди ж дивилася охорона, медперсонал? Вона що, перетворилася на невидимку і пройшла повз усіх непоміченою?

- З охороною розбирайтеся самі, лейтенант Даллас.

- Обов'язково розберуся, докторе Амброуз!

Вираз обличчя Єви, судячи з усього, налякав лікаря.

- Послухайте, лейтенанте, я зовсім не прагну звинуватити в тому, що трапилося, співробітницю поліції. Кілька годин тому у нас тут виникла метушня: один із пацієнтів зі схильністю до буйства напав на медсестру, звільнившись від гамівної сорочки. Ми кілька хвилин наводили порядок, і ваша постова нам допомагала. Якби не вона, медсестра, боюся, вирушила б на той світ разом із міс Фітцджеральд. А так вона відбулася переломом гомілкової кістки і кількох ребер.

- Зрозуміло. Що й казати, важка видалася нічка, лікарю.

- Так, не хотілося б, щоб таке повторилося. - Доктор Амброуз провела рукою по сивому волоссю. - У нашого центру прекрасна репутація, ми по-справжньому допомагаємо людям. Повірте, те, що ми не вберегли пацієнтку, засмучує мене нітрохи не менше, ніж вас. Їй належало спати, а не... Постова відійшла від її дверей не більше ніж на чверть години!

- Тут дорога кожна хвилина. - Єва покосилася на тіло Джеррі, не в силах побороти почуття провини. - А як у вас щодо охоронних відеокамер?

- Не тримаємо. Ви тільки собі уявіть, скільки було б витоків у пресу, якби ми знімали свій контингент! Адже серед наших пацієнтів нерідко зустрічаються видатні діячі. Ми змушені підкорятися законам про недоторканність приватного життя.

- Чудово! Ніяких записів, ніхто не бачив її на останній у житті прогулянці... Де ви тримаєте наркотики?

- У цьому крилі, поверхом нижче.

- Як же вона могла здогадатися, куди йти?

- Гадки не маю, лейтенанте! І тим більше не можу відповісти, як вона примудрилася відімкнути кодові замки на дверях і на самих шафах. Але якось зуміла! Нічний черговий знайшов її на підлозі. Двері були відчинені.

- Відкрита чи зламана?

- Відкрито. І дві шафи - теж. Вона лежала на підлозі мертва. Ми спробували її реанімувати, але більше для очищення совісті: надій не було жодних.

- Доведеться допитати весь корпус - як пацієнтів, так і персонал.

- Але, лейтенанте...

- До біса недоторканність приватного життя! Скасовується! І вашого нічного чергового давайте сюди. - Єві було нестерпно шкода загиблу. - Хто-небудь заглядав до Фітцджеральд, просився її провідати? Справлявся про стан?

- Про це вам розповідь приставлена до неї сестра.

- Отже, з неї й почнемо. А ви тим часом зберіть інших. Де я могла б проводити бесіди?

- Скористайтесь моїм кабінетом. - Амброуз озирнулася на тіло й похитала головою. - Яка красуня! Молодість, слава, багатство... Я знаю, що в певних дозах наркотики зцілюють, лейтенанте. Вони знімають біль, заспокоюють розбурханий розум, іноді подовжують життя. Але, бачачи, що вони здатні накоїти крім цього, я про все забуваю. Якщо вам цікава моя думка: Джеррі Фітцджеральд прирекла себе на вступ сюди, щойно вперше спробувала своєї синьої мікстури.

- Так, тільки вона потрапила до вас набагато швидше, ніж можна було припустити...

Єва вийшла з палати і зіткнулася в коридорі з Пібоді.

- Де Касто?

- Я його викликала. Він скоро приїде.

- Тут повна плутанина, Пібоді! Але будемо робити те, що можливо. Простежте, щоб ця палата... Підійдіть-но!

Вона поманила жінку-поліцейського, якій доручила ввечері охороняти коридор. А коли та, надавши обличчю ревний вираз, покрокувала на поклик старшої за званням, Євин палець перетворився на спис і ледь не пронизав нещасну наскрізь.

Єва випустила пару, вичитавши винну, яка побіліла як полотно. Адже вона не знала, що лейтенант не вимагатиме для неї покарання по службі, а обмежиться виволочкою в лікарняному коридорі. Спітніла від крику Єва не відразу помітила в неї на руках синці.

- Вам дісталось від буйного хворого?

- Так точно. Але нічого, я його приборкала.

- Зверніться до лікаря. Ви ж у лікарні, чорт забирай! А ці двері замкнуті й охороняти. Засвоїли нарешті? Нікого не впускати і не випускати.

- Так точно!

Бідолаха клацнула підборами, дивлячись на Єву як побите цуценя. Таким молоденьким навіть пиво у вуличних кіосках не продають, подумала Єва і похитала головою.

- Залишіться на посту, поки я не пришлю вам заміну.

Єва покрокувала геть, поманив за собою Пібоді.

- Якщо я коли-небудь заслужу на таку саму догану, - вимовила Пібоді з удаваною байдужістю, - то, будь ласка, просто рушайте мене в щелепу і обійдіться без звукових ефектів.

- Як вам буде завгодно. Касто! Рада, що ти вирішив до нас приєднатися.

На ньому була пом'ята сорочка, немов він натягнув перше, що попалося під руку. Єва знала, як це буває. Її блузка теж мала такий вигляд, немов провела тиждень у чужій кишені.

- Що тут коїться, чорт забирай?

- Зараз спробуємо з'ясувати. Влаштуємо штаб у кабінеті доктора Амброуз і будемо допитувати персонал по одному. Потім настане черга пацієнтів: їх ми будемо допитувати прямо в палатах. Усе під запис!

Кабінет доктора Амброуз за товстими скляними дверима в кінці короткого коридору виявився затісним.

- Лейтенант Єва Даллас. Опитування можливих свідків у справі про смерть Джеррі Фітцджеральд, - вимовила Єва в диктофон, після чого зафіксувала час і дату початку

опитування. - Також присутні: лейтенант Джейк Т. Касто з відділу боротьби з наркотиками та сержант Делія Пібоді. Опитування проводиться в кабінеті доктора Амброуз, Центр реабілітації наркоманів при лікарні "Мідтаун". - Єва вимкнула диктофон. - Докторе Амброуз, викличте, будь ласка, медсестру, яка спостерігала Фітцджеральд. Прошу вас бути присутніми під час бесіди.

- Як вона померла? - запитав Касто. - Відмовив організм?

- У певному сенсі. Поясню по ходу справи.

Він хотів обуритися, але стримався.

- Може, попросимо кави, Єво? Я так мчав, що...

Єва знизала плечима і зайняла місце за письмовим столом.

Опитування не принесло задоволення. До полудня Єва особисто переговорила з усім персоналом, який чергував у відділенні, але ні від кого не домоглася користі. Усі твердили приблизно одне й те саме: буйний пацієнт із палати 6027 звільнився від гамівної сорочки і накинувся на медсестру. Піднялася метушня. Люди вибігли в коридор, і палата Джеррі залишилася без нагляду на дванадцять-вісімнадцять хвилин.

Єва могла погодитися з тим, що зневіреній наркоманці вистачило б цих хвилин для втечі. Але як Джеррі дізналася, де взяти омріяні наркотики, як до них дісталася?

- Можливо, хтось із персоналу говорив про це в її присутності? - припустив Касто, поглинаючи в обідню перерву вегетаріанські спагеті в їдальні центру. - Новий препарат завжди викликає інтерес. Цілком можна собі уявити, як сестри або санітари тріпаються на цю тему. Усі думали, що Фітцджеральд відключилася, а вона не спала.

Єва відклала виделку: у неї зовсім не було апетиту.

- Не виключено. Десь вона мала це підслухати. Наркомани стають іноді дуже хитрими і кмітливими. Припустимо, Джеррі дісталася до сховища непоміченою. Але як вона відімкнула замки? Де взяла код?

Касто розчаровано втупився у свою тарілку. Чоловікові потрібне м'ясо, а не лікарняна жуйка.

- А чи не могла вона обзавестися кодом, що підходить до всіх тутешніх замків? - задумливо запитала Пібоді. Вона обмежилася незаправленим зеленим салатом, бажаючи скинути кілька фунтів. - Я говорю про магнітні картки...

- Тоді куди поділася ця картка? - заперчила Єва. - Чистильники її не знайшли.

- А раптом двері до сховища виявилися відчиненими? - Касто з огидою відсунув тарілку. - Трапляється й не таке...

- Ну ні. Я не вірю в такі неймовірні випадковості. Гаразд, готова визнати, що Джеррі підслухала розмову про "Безсмертя" і дізналася, де зберігається наркотик. У неї гостра потреба в наркотику, а засоби, якими її накачали, тільки додали їй сил. І тут - подарунок згори: метушня у відділенні. Не подобаються мені такі дари згори! Але давайте для простоти погодимося і з цим. Вона встає, визирає за двері. Постова відлучилася. Джеррі виходить у коридор і добирається до сховища, хоча я не можу собі уявити, навіщо навіть найбалакучішим санітарам обговорювати цей маршрут. Але як вона проникла всередину?

- У тебе є якась інша версія, Єво?

Вона підняла очі на Касто.

- Одна-єдина: що їй допомогли. Комуś дуже хотілося, щоб вона туди потрапила.

- Думаєш, її туди привів хтось із персоналу?

- Може, й так. - Єва знизала плечима, відкидаючи сумнів, що прозвучав у тоні Касто.

- Підкуп, обіцянки, жіночі чари... Ось опрацюємо всі особисті справи - тоді, може, і знайдемо слабку ланку. А поки що... - Запищав прилад зв'язку, і вона роздратовано натиснула на кнопку: - Даллас слухає!

- Лобар із бригади, яка обстежувала лікарню. Ми знайшли в сміттовому кошику дещо цікаве: магнітна картка, що відкриває всі замки, з відбитками пальців Фітцджеральд.

- Чудово, Лобар. Я скоро буду.

- Це багато що пояснює. - Повідомлення розпалило в Касто апетит, і він знову взявся за спагеті. - Очевидно, ти мала рацію: їй хтось допоміг. Або вона сама вкрала картку зі столу чергової сестри, скориставшись метушнею.

- Яка розумниця! - пробурмотіла Єва. - Не перестаю їй дивуватися. Не гає ні секунди, спускається вниз, відмикає всі замки, та ще встигає позбутися картки. Приголомшлива ясність думки!

Пібоді побарабанила пальцями по столу.

- Якщо вона почала з "Безсмертя" - а це спадає на думку насамперед, - то воно мало одразу привести її до тями. Джеррі зрозуміла, що її можуть ось-ось спіймати з карткою. Викинувши її, вона потім заявила б, що забрела казна-куди, не усвідомлюючи, що робить.

- Ось-ось! - Касто урочисто посміхнувся. - По-моєму, це схоже на правду.

- Тоді навіщо їй було там залишатися? - не вгамовувалася Єва. - Вона вже прийняла наркотик, час рятуватися втечею. І чому вона не обмежилася "Безсмертям"?

- Єва... - Голос Касто був серйозний, як і його погляд. - Ми не обговорили ще одну можливість. Що, якщо вона хотіла померти?

- Свідоме передозування? - Єва вже зробила подумки таке припущення, але відмахнулася від нього, бо їй стало недобре від однієї цієї думки. Адже в такому разі вона вважала б винною себе. - Чому?

Добре розуміючи стан Єви, Касто доторкнувся до її руки.

- Вона потрапила в пастку. Ти її викрила, і вона зрозуміла, що проведе залишок життя в клітці, без доступу до наркотику. Вона постаріла б, втратила красу і все, що мало для неї значення. От і знайшла спосіб померти красивою і молодою.

- Дуже схоже на самогубство, - погодилася Пібоді. - Суміш, яку вона заковтнула, була смертельною, Джеррі не могла цього не знати. Якщо їй вистачило міркування, щоб потрапити до сховища, значить, вона була при здоровому глузді й усвідомлювала свої вчинки. Навіщо переживати скандал, сідати до в'язниці, помирати без наркотику, якщо можна покінчити з усім швидко і безболісно?

- Мені не раз траплялося з цим стикатися, - додав Касто. - Це навіть не можна вважати чимось незвичайним. Люди не можуть жити ні з наркотиком, ні без нього і приймають рішення піти з життя.

- Без записки? - наполягала Єва.

- Вона була пригнічена. У розпачі, як ти сама кажеш. - Касто покрутив у руках кавовий стаканчик. - Крім того, вона дуже поспішала, у неї просто не було часу подумати про записку. Зверни увагу, її ніхто ні до чого не примушував. На тілі немає слідів насильства чи бійки. Причина - в ній самій. Чи то нещасний випадок, чи то самогубство. Цього зараз не можна сказати напевно.

- Але версія вбивства все одно залишається в силі. Вона не могла все це зробити абсолютно одна.

Касто і Пібоді переглянулися.

- Можливо. Але факт залишається фактом: її вчинок пояснюється впливом наркотиків. Швидше за все, справу закриють. Адже Фітцджеральд майже зізналася у скоєних убивствах, а тепер і її самої немає в живих. Кінець. - Він поставив стаканчик. - Можеш переключитися на Янга і Редфорда: у них напевно рильце в пушку.

- Яка ідилія! - Над столиком раптово навис Джастін Янг. Його червоні, запалі очі впилися в Єву. - У тебе завжди гарний апетит, сука!

Касто хотів схопитися, але Єва підняла руку, наказуючи йому сидіти.

- Адвокати домоглися для вас звільнення, Джастіне?

- А як же! Варто було Джеррі померти - і вони організували звільнення під заставу. За словами мого адвоката, зважаючи на останні події - цей мерзотник так і сказав - "останні події"! - справу майже закрито. Джеррі виявилася серійною вбивцею, наркоманкою, нарешті, трупом, а я вийшов чистеньким. Хіба не зручно?

- Зручно? - перепитала Єва.

- Це ти її вбила! - Він схопився за край столу. - Могла б просто встромити їй ніж у горло. Джеррі потрібна була допомога, розуміння, хоч трохи співчуття, а ти її била й била, доки не розколола на шматки. Тепер її немає, розумієш? - В очах у нього блиснули сльози. - Вона мертва, а на тебе посиплються нагороди. Ще б пак: викриття безжальної вбивці! Але в мене для тебе неприємна новина, лейтенанте: Джеррі нікого не вбивала. Це ти - вбивця! Нічого ще не скінчено! - Він махнув рукою, і на підлогу полетіли стаканчики й тарілки. - Врахуй, ще нічого не скінчено!

Джастін кинувся геть, а Єва важко зітхнула.

- Боюся, що він має рацію...

Ніколи ще тиждень не минав так стрімко, хоча, здавалося б, час мав би зупинитися. Єва страждала від самотності: усі вважали справу закритою, зокрема прокуратура та її власний начальник. Тіло Джеррі Фітцджеральд перетворилося на попіл, її останній допит - на один із мільйонів комп'ютерних файлів.

Преса влаштувала звичну свистопляску: таємне життя топ-моделі, вбивця з чарівною зовнішністю, прагнення до безсмертя залишає кривавий слід!

У Єви була маса інших обов'язків, але вона витратила кожен вільну хвилину на справу, яку вважала нерозкритою: вивчала докази, будувала нові версії. Зрештою навіть Пібоді порадила їй махнути на це рукою.

Рорк перед від'їздом просив її взяти на себе деякі деталі підготовлюваного весілля. Але що вона знала про фірми, які обслуговують урочистості, про підбір вин і схеми розсадження? Зрештою, придушивши гординю, Єва переклала всі ці обов'язки на усміхненого Соммерсета. А коли дворецький повчально прорік, що дружині такої людини, як Рорк, все одно доведеться опанувати світські навички, вона порадила йому котитися куди подалі. Нарешті обидва зайнялися тим, що вміли, і Єва з подивом зазначила, що в них із Соммерсетом виникає взаємна симпатія.

* * *

Рорк заглянув до Єви і похитав головою. Наступного дня, менше ніж через двадцять годин, вони одружаться - і чим же зайнята наречена? Приміряє вінчальну сукню, зрошує себе пахощами, мріє про майбутнє спільне життя? Як би не так! Він застав свою обраницю за комп'ютером. Бурмочучи щось про себе, Єва куйовдила своє і без того розпатлане волосся. На блузці в неї красувалася пляма від пролитої кави, на підлозі стояла тарілка із рештками сандвіча, якими погребував навіть кіт.

Рорк подивився на дисплей з-за плеча нареченої і, як того і слід було очікувати, побачив файл Фітцджеральд.

Вражаюча завзятість! І навряд чи хто-небудь ще розумів, як вона страждає через загибель Фітцджеральд. Якби на те була її воля, Єва приховала б це і від нього.

Але Рорка було важко провести. Він знав, що її мучить почуття провини і жалю. До того ж так вона розуміє свій службовий обов'язок. Не дивно, що Єва прикута до свого розслідування, як кайданами. Утім, він любив її і за це - за залізну логіку в поєднанні зі здатністю співпереживати.

Рорк уже нахилився, щоб поцілувати її в верхівку, але Єва раптово відкинула назад голову, він врізався підборіддям їй у лоб, і обидва одночасно вилаялися.

- Нічого собі! - Рорку було і боляче, і смішно. Він витер кров із губи. - Любовні стосунки з тобою - небезпечна пригода.

- Я тисячу разів тобі казала: не треба нечутно з'являтися в мене за спиною! - Вона, хмурачись, потерла забитий лоб. - А я думала, ви з Фіні в компанії друзків-життєлюбів уже взялися напиватися і гвалтувати.

- Даремно ти порівнюєш холостяцьку вечірку з вторгненням вікінгів. Перш ніж вдатися до варварства, я викроїв хвилинку для тебе. - Він присів на край її столу. - Єво, тобі потрібно відволіктися від справ.

- Скоро відволічуся, на цілих три тижні, - нагадала вона йому без жодного задоволення, але, оскільки Рорк уособлював терпіння й лагідність, одразу ж відчула докори сумління. - Вибач, я така нестерпна! Але я не можу від цього позбутися. Увесь останній тиждень намагалася, але нічого не виходить.

- Якщо ти в чомусь сумніваєшся, скажи це вголос. Іноді допомагає.

- Добре. - Вона на стільці від'їхала від столу, ледь не розчавивши кота. - Я не можу зрозуміти, що пов'язувало Джеррі та Бумера. Хіба що вона часом заглядала в нічний клуб. Деякі члени модної тусовки так роблять.

- Наприклад, Пандора.

- Саме так. Адже вони були колегами і мали справу з одними й тими самими людьми. У клубі Джеррі могла зустріти Бумера. Можливо, їй хтось про нього сказав. Зараз ми виходимо з того, що вони були знайомі, хоча про це нічого не відомо. Отже, припустимо, вони співники. Джеррі бачить його і розуміє, що він занадто багато базикає. А оскільки він їй більше не потрібен, вона вирішує, що його краще позбутися.

- Поки що все логічно.

Єва кивнула, походжаючи кабінетом.

- Бумер виходить з окремої кімнати з Хеттою Моппет і бачить Джеррі. Йому вистачає чуття зрозуміти, що він у біді, а отже - потрібно негайно зникнути. Увага Джеррі перемикається на Хетту. Її треба прибрати, бо вона може щось знати: щоб справити враження на жінку, Бумер цілком міг розпустити язик. Настає швидка і жорстока розправа, причому все виглядає так, ніби орудував випадковий маніяк. Джеррі перетворює обличчя вбитої на криваве місиво, щоб не можна було швидко її впізнати, пов'язати з клубом і з Бумером. Та й сумнівно, щоб комусь закортіло так глибоко копати.

- Звичайно, вона ж не розраховувала, що за справу візьмешся ти.

- Перестань, мені зараз не до жартів. Так чи інакше, скоро настала черга Бумера. Чи то Джеррі вирішила підстрахуватися, чи то дізналася, що в нього є зразок і рецепт "Безсмертя". За бажання він умів бути спритним, а злодієм просто народився. Голова - ось його слабе місце. Можливо, він намагався шантажувати її, вимагав збільшити його частку... Я впевнена: Джеррі не знала, що він інформатор. Цього ніхто не знав, за винятком лічених людей, пов'язаних із поліцією.

Рорк схилив голову набік.

- Ось бачиш! Я ж кажу: якби не ти, його загибель визнали б звичайною розбіркою серед наркоторговців або помстою спільників.

- Швидше за все. Але Джеррі забарилася. Ми знайшли в нічліжці у Бумера порошок і задумалися. Одночасно я зайнялася справою Пандори. Ти знаєш, як склалися обставини в ніч її загибелі. Шанс повісити вбивство на Мевіс здався Джеррі щасливою випадковістю: вона могла виграти час і обзавестися цапом-відбувайлом.

- Козою. Де їй було знати, що ця козочка так дорога слідчому?

- Так, не пощастило. Господи, Рорк, скільки ще разів мені доведеться розслідувати справи, знаючи, що найочевидніший підозрюваний абсолютно не винен?! Хоч би як на нього вказували всі докази.

- Ти маєш на увазі минуле розслідування?

- Ну звісно. Щоправда, тоді я не знала, а відчувала. Упевненість прийшла потім. - Єва засунула руки в кишені і знову пройшлася кабінетом. - А невинність Мевіс була мені зрозуміла з першої хвилини. Тому я підійшла до справи з інших позицій і зрештою дісталася Джеррі Фітцджеральд. У неї були мотиви, можливості і засоби вчинити ці злочини. Крім того, вона вживала той самий наркотик, через який все і закрутилося.

Здавалося б, висновки напрошувалися самі собою - але тут прибирають торговця наркотиками з Іст-Енду. Навіщо? Ось де я застрягла, Рорк! Тарган їй абсолютно не заважав. Майже неможливо собі уявити, щоб Бумер відверто говорив і з ним. Однак його прибирають. У його крові присутній той самий наркотик.

- Відволікаючий маневр? - припустив Рорк, і Єва вперше за кілька годин усміхнулася.

- Ось це мені в тобі й подобається - кримінальний склад розуму. Сплутати всі карти, змусити поліцію ламати голову, до чого тут Тарган... Тим часом Редфорд виробляє власне "Безсмертя" і підсовує його Джеррі. Дуже заповзятливий бізнесмен! Навіть ризикнув замовити екземпляр рослини в лабораторії "Еден" на Гаїті.

- Два, - уточнив Рорк і домігся свого: Єва здивовано розширила очі.

- Що "два"?

- Два примірники. Бачиш, мені спало на думку самому зв'язатися з Енгрейв-молодшою і дещо уточнити. Перше замовлення від Редфорда надійшло дев'ять місяців тому. Щоправда, тоді він вдався до чужого імені, але номер ліцензії був той самий... Виявилося, що перший екземпляр рослини він не став переправляти до Нью-Йорка, а передав у якусь лабораторію в Сен-Марку, яка нібито займається науковими дослідженнями. - Рорк зробив паузу, щоб загасити недопалок у мармуровій попільничці. - Б'юся об заклад, саме в цій лабораторії було виділено горезвісний нектар.

- Чому ти не говорив про це раніше?

- Тому що не міг. Підтвердження прийшло п'ять хвилин тому. Можеш зв'язатися зі службою безпеки в Сен-Марку і вимагати допитати власника лабораторії.

- Зрозуміло, я так і зроблю! Але навіть якщо він розколеться, мене не один тиждень, перш ніж вдасться подолати всі бюрократичні рогатки й переправити його сюди, до мене в обійми. - Це було сказано незадоволеним тоном, проте Єва вже потирала руки, передчуваючи новий поворот. - Міг би заздалегідь мене попередити.

- Я вирішив, що не варто тебе передчасно обнадіювати. Зате тепер ти маєш бути мені вдячна, хоча я поки що особливої вдячності не бачу. - Його погляд знову став серйозним. - Утім, це все одно не змінює ситуацію.

- Ні, змінює! Із цього випливає, що Редфорд діяв самотійно довше, ніж каже. - Єва впала в крісло із засмученим виглядом. - Рорк, я все одно не вірю, що вона могла зробити

все це сама! Мабуть, крім випадку з Пандорою. Цілком можливо, що Джеррі непомітно вийшла з квартири Янга, коли він спав, а потім так само непомітно повернулася і встигла привести себе до ладу. Утім, не виключено, що він усе знав: заради неї він готовий на все, до того ж він - актор. Він би спокійнісінько видав Редфорда з усіма потрохами, але, якщо замішана Джеррі, він набирає в рот води.

Єва опустила голову, закрила обличчя руками, потерла лоб.

- Так, вона могла б скористатися можливістю, що відкрилася. Я навіть допускаю, що вона могла накласти на себе руки - це відповідає її натурі. Але все одно щось тут не так...

- Ти не повинна звинувачувати себе в її загибелі, - тихо сказав Рорк. - По-перше, і сліпий побачить, що ти діяла єдино можливим чином. А по-друге, чи тобі пояснювати, що почуття провини затьмарює логіку?

- Усе правильно. - Єва встала і знову неспокійно крокувала кабінетом. - Але зрозумій, Рорк, у цій справі я зрадила себе! Страх за Мевіс, спогади про батька... То я упускала якісь деталі, то без потреби все ускладнювала. І потім, мені весь час щось заважало. Стільки зайвих дрібниць.

- Наприклад, весілля? - припустив Рорк.

Єва постаралася посміхнутися, але в неї це погано вийшло.

- Зізнатися, я намагаюся про неї не думати. Тільки не ображайся.

- Ти знову все ускладнюєш. Стався до цього як до простої формальності. Нічого особливого: звичайнісінький контракт.

- Звичайний?! А ти хоч раз думав про те, що ще рік тому ми не були знайомі? Що живемо під одним дахом, але більшу частину часу зайняті кожен своїм? Що все це... все, що ми одне до одного відчуваємо, можливо, не триватиме довго?

Він пильно на неї подивився.

- Вирішила мене розлютити напередодні весілля?

- Ні, я не хочу тебе злити, Рорк. Ти сам про це заговорив - ось я і вирішила, що потрібно нарешті внести ясність. По-моєму, я ставлю розумні запитання, гідні розумних відповідей.

Його очі потемніли. Єва розпізнала штормове попередження і вже приготувалася відбивати натиск, однак голос Рорка був настільки спокійним і крижаним, що вона здригнулася.

- Ідеш назад, лейтенанте? - запитав він, встаючи.

- Ні! Я ж сказала, що згодна. Просто я вважаю, що нам треба... подумати, - пробурмотіла Єва.

- Ось сама й думай, шукай свої розумні відповіді. Я для себе вже все вирішив. - Він подивився на годинник. - Я спізнююся. До того ж унизу на тебе чекає Мевіс.

- Навіщо?

- Запитай у неї сама, - відповів Рорк із ледь помітним роздратуванням і пішов геть.

- Прокляття!" - Вона вдарила по столу кулаком з такою силою, що кіт Галахад спрямував на неї докірливий погляд.

Через годину, абсолютно поза своєю волею, Єва входила до клубу "Даун енд Дерті". Натиску Мевіс неможливо було протистояти, вона змусила Єву переодягнутися, зачесатися, привести до ладу обличчя і навіть настрій. Однак музика і галас обрушилися на неї з такою силою, що Єва позадкувала.

- Але чому тут, Мевіс?!

- Тому що місця гіршого за це не придумаєш, а холостяцьким вечіркам належить бути розгнуданими. Ти тільки помилуйся на цього хлопця на сцені! Давно не бачила чоловічий стриптиз? Добре, що я попросила Крека притримати для нас столик у першому ряду. Тут уже народу як оселедців у бочці, але ж ще тільки опівночі!

- Але в мене завтра весілля... - почала Єва, придумавши нарешті відмовку.

- У тому-то й річ! Гарзд тобі, Далласе, розслабся. Ось і наша компанія!

Єва звикла до несподіванок, але, як з'ясувалося, не до таких. Те, що постало її очам, було очевидним перебором: просто перед могутнім негром на сцені сиділи Надін Ферст, Пібоді, жінка, неясно схожа на Тріну, і - о, боже! - докторка Міра.

Не встигла Єва закрити роззявлений від несподіванки рот, як Крек, що підкрався ззаду, обхопив її за талію і підняв.

- Яка ти худенька, біла штучка! Прийшла повеселитися? Так і бути, пригощу вас шампанським за свій рахунок.

- Якщо в цій ямі виявиться справжнє шампанське, я проковтну пробку!

- Бульбашки на місці, чого тобі ще? - Він підкинув Єву в повітря, викликавши галасливе схвалення за столиком, спіймав і посадив. - Розважайтеся, леді, інакше вам не поздоровиться.

- Які в тебе цікаві друзі, Далласе! - сказала Надін, затакуючись сигаретою. - Випий, - вона налила незрозумілої рідини з графіна в чисту на перший погляд склянку. - Ти маєш нас наздогнати. Чому ви так затрималися?

- Спробували б ви змусити її переодягнутися, - покаржилася Мевіс, плюхаючись на стілець. - Як вона відбивалася! І все-таки зробила це заради мене. - Погляд Мевіс одразу ж потеплішав, вона осушила призначену для Єви склянку. - Ми вирішили тебе здивувати.

- І у вас це вийшло. Доктор Міра, невже це ви?

Міра променисто посміхнулася.

- У всякому разі, входячи сюди, я була Мирою. Але боюся, що тепер я вже ні за що не відповідаю.

- У мене є тост! - оголосила Пібоді, встаючи і хапаючись за край столу, щоб не впасти. Наступний її подвиг полягав у тому, що, піднявши склянку, вона вилила Єві на голову не більше половини її вмісту. - За найкращого копа в усьому цьому смердючому місті! За її нареченого - найсексуальнішого сучого сина, якого особисто я коли-небудь зустрічала! За її наполегливість, завдяки якій мене перевели до відділу вбивств! Тепер я працюю там - і про це вже кожен собака знає! Ось так-то! - Вона допила своє шампанське, шльопнулася на стілець і нерозумно усміхнулася.

- Пібоді! - Єва жартівливо втерла очі. - Я дуже зворушена.

- А я зараз просто здохну!

- Судячи з усього, так. Можна тут з'їсти що-небудь, не побоюючись отруїтися? Я страшенно голодна.

- Наречена хоче їсти! - Мевіс, яка ще не встигла захмеліти, схопилася на ноги. - Я зараз розпоряджуся. Не вставай.

- І ще, Мевіс... - Єва потягнула її за руку, змусила нагнутися і прошепотіла у вухо: - Мені б якоїсь безалкогольної випивки.

- Але, Далласе, це ж твоє свято!

- І я збираюся ним насолоджуватися. Але завтра мені знадобиться свіжа голова. Для мене це важливо.

- Ти така гарна! - Мевіс розплакалася і притулилася щокою до її плеча.

- Я тобі шалено вдячна! - Єва поцілувала Мевіс у губи. - Хто, крім тебе, придумав би так мене порадувати?

- Зізнатися, я придумала це не одна. - Мевіс витерла очі блискучою бахромою, що звисала з рукава. - Це наша з Рорком спільна затія.

- Справді? - Єва невпевнено покосилася на напівголі тіла, що звиваються на сцені. - Гей, Надін! - Вона постукала по склянці репортерки. - Он той, у червоному пір'ї, явно поклав на тебе око.

- Правда? - Надін зухвало підняла голову й озирнулася.

- Слабо?

- Що "слабо"? Піднятися до нього? Запросто!

- Тоді вперед! - Єва широко посміхнулася.

- Думаєш, я злякаюся? - Надін встала, похитнулася, випрямилася. - Гей, здорованю! - поклікала вона найближчого танцюриста. - Подай-но руку.

Єві сподобалася вистава, іншим теж. А вже коли Надін зовсім розійшлася і роздяглася, залишившись у яскраво-червоній спідній білизні, всі прийшли в повний захват. Хто б міг подумати, що ця серйозна ділова жінка здатна на таке!

- Як справи, Тріно? - поцікавилася Єва, потягуючи мінеральну воду.

- Таке враження, що душа відокремилася від тіла. Я випадково не на Тибеті?

- Можливо. - Єва перевела погляд на доктора Міру. Та так веселилася, що Єва не здивувалася б, якби й вона полізла на сцену. - Пібоді! - Довелося ткнути її пальців у бік, щоб домогтися реакції. - Може, наляжемо на їжу?

- Я теж так можу.

Єва простежила її погляд. Надін витанцьовувала поруч із чорношкірим танцюристом заввишки сім футів із тілом, розмальованим яскравою фарбою.

- І навіть краще! - підбадьорила її Єва. - У всіх очі повилазили б на лоб.

- Мені соромно: я товста. - Вона похитнулася і, напевно, впала б зі стільця, якби Єва не підтримала її. - Касто називає мене пампушкою. Я тепер збираю гроші на операцію.

- Краще займися фізкультурою. І ніяка ти не пампушка.

- У мене це на... насесне.

- Спадкове?

- Ну так! Уся сім'я в нас така. А Касто подавай худеньких на кшталт тебе.

- Ну і хрін з ним!

- Це точно. З ним. - Пібоді захихотіла. - І ще який! Але головне не в цьому, Єві, сама знаєш.

Єва зітхнула.

- Пібоді, заради бога, не називай мене Єві!

- Не буду. Знаєш, що найголовніше?

- Зараз для тебе головне - поїсти! - Єва покликала офіціанта: - Принесіть чого-небудь, тільки побільше. То що головне, Пібоді? Для чого?

- Ну, для цього... З великої літери. Для того, що є у вас із Рорком. Головне - зв'язок! Внутрішня спорідненість. А секс - це тільки на закуску.

- Припустимо. А що, у вас із Касто проблеми?

- Ні, просто замало зв'язку після того, як закрили справу. - Пібоді покрутила головою і заплющила очі. - Ну й набралася я! Пора в сортир.

- Я з тобою.

- Сама впораюся. - Пібоді з гідністю відвела її руку. - Не хочу, щоб мене вивертало в присутності старшої за званням.

- Як знаєш.

Єва уважно стежила за Пібоді, поки та не зникла з поля зору. Судячи з усього, її подруги веселилися вже години три; тепер настав час їх нагодувати і постаратися, щоб усіх відвезли по домівках.

Спершись на столик, вона перевела погляд на Надін. Та, так і залишившись у спідній білизні, завела задушевну розмову з доктором Мірою. Тріна впустила голову на стіл і, схоже, занурилася в трансцендентне спілкування з далай-ламою. Мевіс, навпаки, залізла на сцену і так надиривалася в мікрофон, що вдячні відвідувачі-танцюристи, здавалося, ось-ось проламають підлогу під її крики.

У Єви встав у горлі клубок. Вона любила їх усіх до однієї, включно з Пібоді. До речі, не завадило б зазирнути до туалету і перевірити, чи не заснула вона просто там.

Єва майже дісталася мети, коли її раптово схопили і кудись потягли. Щось схоже вона спостерігала весь вечір - молодики напідпитку запрошували в такий спосіб партнерок на танець, тож Єва поставилася до нападу цілком благодушно.

- Гей, я не танцюю! Пішов геть!

Але її тримали занадто сильно, і це не сподобалося Єві. Коли її заштовхали в окремий кабінет, вона навіть потягнулася за поліцейським значком, але не знайшла кишені. Легкий поштовх - і вона впала на вузьке ліжко.

- Відпочинь, Єво. Нам треба поговорити. - Касто опустився з нею поруч і закинув ногу на ногу.

Рорк був не в тому настрої, щоб веселитися, але Фіні так намагався створити відповідну атмосферу, що йому нічого не залишалося, як підкоритися. Зал був забитий людьми, які ніяк не очікували, що стануть учасниками язичницького ритуалу. Не дарма Фіні був фахівцем з комп'ютерних мереж: він запросив найближчих ділових партнерів Рорка на невелику вечірку, і ніхто з них не посмів засмутити його відмовою.

Тепер усі вони - багатії і знаменитості, а також ті, хто тільки прагнув до цього, - тіснилися в погано освітленому приміщенні і витріщалися на величезні екрани зі сценами екзотичної розпусти. На сцені звивалися стриптизерки, які вже встигли оголитися. Пива і віскі було припасено стільки, що можна було б втопити весь морський флот.

Рорк був змушений визнати, що Фіні постарався на славу, і підігравав йому, успішно зображуючи чоловіка, який живе на волі останню ніч.

- На-ка, випий ще віскі, - сказав Фіні чомусь з ірландським акцентом, хоча ніколи в житті не був у цій країні. - За бунтарів!

Рорк підняв брову. Сам він народився в Дубліні і майже всю юність провів у тамтешніх підворіттях, проте не поділяв сентиментальної прихильності Фіні ні до самої країни, ні до її легендарних бунтарів.

- За полеглих, - відповів Рорк, як вимагав ритуал.

- Розумниця! На жаль, Рорк, до дівчат, яких ти тут бачиш, не можна торкатися. Зате дивитися можна скільки влізе.

- Постараюся втриматися.

Фіні засміявся і так сильно грюкнув Рорка по спині, що мало не звалив на підлогу.

- Тобі дуже пощастило. Я про Даллас.

- Так, вона... - Рорк заглянув у чарку, немов там могла плавати підказка. - Це щось!

- Але врахуй: вона не дасть тобі спуску, як не дає іншим. Чіпка, як акула! Не заспокоїться, поки не доведе справу до кінця. А ось остання справа, чесно тобі скажу, сильно її засмутила.

- Знаю, вона думає про нього день і ніч, - пробурмотів Рорк і холодно посміхнувся: абсолютно оголена блондинка поклала йому на груди долоні. - Краще спробуй щастя он з тим, - він вказав на нетверезого чоловіка в сірому смугастому костюмі. - Це власник "Стоунер Дайнемікс".

Блондинка ніяк не прореагувала, і Рорку довелося прибрати її руки, що кинулися до його ширінки.

- Він при грошах.

Останнє повідомлення, на щастя, справило враження на блондинку. Вона відійшла, і Фіні проводив її мрійливим поглядом.

- Я - щасливий сім'янин, Рорк, - повідомив він.

- Чув.

- Але, зізнатися, навіть я не заперечував би ненадовго піти з такою штучкою в темну кімнату.

- Ти до цього не опустишся, Фіні!

- Вірно. - Фіні тяжко зітхнув і повернувся до колишньої теми: - Сподіваюся, під час весільної подорожі Даллас відпочине і забуде про цю справу. Скоро на неї чекатиме наступне.

- Бачиш, їй не подобається програвати. А цього разу вона вважає, що програла.

Рорку зовсім не хотілося присвячувати ніч перед весіллям роздумам про вбивство, але він нічого не міг із собою вдіяти. Відвівши Фіні в дальній кут, він запитав:

- Що тобі відомо про наркоторговця, убитого в Іст-Енді?

- Про Таргана? Не дуже багато. Дилер, у міру хитрий, у міру дурний. Вражає, як у них це поєднується! Дуже обережний: ні кроку за межі своєї ділянки. Надавав перевагу швидкому, легкому доходу.

- Він теж був інформатором, як Бумер?

- Колишнім. Поліцейський, який підтримував із ним контакт, минулого року вийшов у відставку.

- А що в цьому випадку відбувається з інформатором?

- Він переходить до іншого поліцейського або перестає співпрацювати. На Таргана не знайшлося охочих.

Рорк хотів було відмахнутися від докучливих думок, але йому це не вдалося.

- Наскільки я знаю, поліцейські з відділу боротьби з наркотиками зазвичай працюють парами. З ким працював той, що вів Таргана?

- Думаєш, у мене комп'ютер, а не голова?

- Так.

Задоволений, Фіні гордовито розправив плечі.

- Тобі пощастило: я справді пам'ятаю, що свого часу його партнером був мій старий приятель Денні Райлі. Це було, дай бог пам'яті, років п'ять тому. Відтоді він працював із Касто.

Рорк насторожився.

- З Касто? Він працював з Касто, коли вів Таргана?

- Звісно. Але з пари поліцейських з інформатором завжди працює тільки один. - Фіні насупився і деякий час мовчав. - Коли напарник іде на пенсію, той, хто залишився, зазвичай забирає інформаторів собі, але Касто не писав відповідних рапортів. У нього були свої донощики.

Як Рорк не переконував себе, що вся справа в його ганебних ревнощах, це не допомагало.

- Він міг і без усяких рапортів почати співпрацювати з Тарганом. Чи не дивний збіг, що вбито двох інформаторів Касто, причому обидва були пов'язані з "Безсмертям"?

- З чого ти взяв, що Тарган працював на Касто? А крім того, коли маєш справу з наркотиками, можливі й не такі збіги.

- Але ж ви не знайшли жодної ниточки, що пов'язує Таракана з іншими вбивствами! І раптом виявляється, що Касто добре знав і Бумера, і Таргана.

- Господи, Рорк... - Фіні провів рукою по обличчю. - Ти нічим не кращий за Даллас! Думаєш, він використовував Таргана у своїх особистих цілях? Звісно, іноді копи з відділу боротьби з наркотиками самі стають наркоманами, але Касто чистий, як скельце: аналізи нічого не виявляють. У нього хороша репутація, він хоче домогтися капітанських нашивок і не робить із цього секрету. Навіщо йому так бруднитися?

- Іноді спокуса виявляється надто великою, і людина здається. Або ти будеш стверджувати, що співробітники відділу боротьби з наркотиками ніколи не заробляють гроші, використовуючи свої зв'язки в цьому світі?

- Не буду. - Фіні знову зітхнув. Від цієї розмови він прискорено тверезів, що йому зовсім не подобалося. - Але Касто ніхто ні в чому не підозрював. Але ж Даллас сама працювала з ним. Якби від нього йшов хоча б найменший запах, вона б миттю це відчула. Вона така.

- Її в тій справі багато чого відволікало, - заперечив Рорк, згадавши скарги Єви. - А крім того, сам знаєш, Фіні: вона щоразу запізнювалася на один крок, хоч би як швидко просувалася. Передбачити її дії була здатна тільки дуже обізнана людина. Особливо якщо вона міркує як поліцейський.

- Тобі просто не подобається Касто, бо він майже такий самий красунчик, як ти, - похмуро сказав Фіні, але Рорк не образився.

- Що ти міг би про нього розкопати за сьогоднішній вечір?

- Сьогодні? Ну й ну! Хочеш, щоб я вимадав брудом колегу просто тому, що в нього шльопнули двох донощиків? Та ще прямо зараз?

Рорк поклав руку Фіні на плече.

- Тобі не обов'язково з'ясовувати все по офіційних каналах. Можеш скористатися моїм комп'ютером.

- Два чоботи пара... - бурчав Фіні, поки Рорк тягнув його за собою крізь натовп. - Дві акули!

У Єви чомусь усе пливло перед очима, немов вона оступилася і впала головою в чан з водою. Вона смутно розрізняла Касто, відчувала приємний запах мила, що виходив від нього, але не могла зрозуміти, що він тут робить.

- Що сталося, Касто? Якийсь терміновий виклик? - Вона пошукала очима Пібоді, але не побачила нічого, окрім переливчастих червоних фіранок, покликаних надати побільше чуттєвості приміщенню, призначеному для швидкого дешевого сексу. - Почекай, у мене щось із головою...

- Заспокойся. - Він вирішив, що можна поки що не давати їй нову дозу - вистачить і того, що вона вжила разом із шампанським на своєму дівич-вечорі. - Двері замкнені, бігти нікуди. Ти зараз у такому стані, що тобі буде легко змиритися з тим, що відбувається. - Він підсунув їй під спину атласну подушку. - Звісно, було б краще, якби ти просто відстала, але тобі вічно кортить... Не можу повірити, що ти добралася до Ліллігаса.

- До кого?

- До моєї людини з лабораторії в Сен-Марку. Ти підібралася до мене неприпустимо близько, Даллас!

У Єви звело шлунок. Відчувши в горлі жовч, вона нахилилася вперед, затиснула голову колінами і посилено задихала.

- Тебе нудить? Що ж, це досить поширена реакція. Наступного разу спробуємо що-небудь інше.

- Я тебе прогледіла... - Єва робила все можливе, щоб не розлучитися з важкою, жирною їжею, яку подавали в "Даун енд Дерті". - Як же я могла тебе прогледіти?!

Касто самовдоволено усміхнувся.

- Нічого дивного: хто б став шукати вбивцю серед поліцейських? З якого дива? До того ж у тебе були свої турботи. Ти порушила священне правило, Єво. Ти ж знаєш, що слідчому протипоказано займатися справами своїх близьких. Ти занадто переживала через подругу, і це тобі заважало. Безглуздо, звісно, але я все одно тобою захоплювався. І досі захоплююся!

Касто взяв Єву за волосся, закинув їй голову і заглянув в очі. Стан її зіниць підказував, що поки що з неї вистачить першої дози. Передозування було б невиправданим ризиком. Він встигне з цим потім.

- Сучий син! - промовила Єва, насилу перевертаючи розпухлий язик. - Це ти їх убив!

- Усіх до одного! - Касто знову закинув ногу на ногу. - Чесно кажучи, було дуже важко стримуватися, щоб не розповісти тобі про все. Знаєш, наскільки сильно хочеться продемонструвати такій розумній жінці, як ти, чого може досягти розумний чоловік? Дізнавшись, що справу Бумера доручено тобі, я, зізнатися, навіть трохи злякався. - Він провів пальцем по її підборіддю, горлу, між грудьми. - Я намагався тобі сподобатися. Зізнайся, я майже цього досяг.

- Забери свої лапи! - Єва хотіла шльопнути його по руці, але промахнулася на кілька дюймів.

- Порушення орієнтації, - констатував він. - Наркотик - це ж така штука, що... Можеш мені повірити, я щодня спостерігаю це на вулиці. Набридло до смерті! Із цього, власне, все й почалося. Важко бачити, як ці піжони стрижуть купони, не бруднячи рук. Чому їм можна, а мені ні?

- То ти пішов на це через гроші?

- А то через що ж? Я накрив мережу "Безсмертя" кілька років тому і подумав, що це доля. Старий Бумер усе рознюхав. Він завжди приходив до мене, коли дізнавався що-небудь новеньке про наркотики. Тільки того разу я вирішив сам цим зайнятися і не дав його повідомленню хід. Тоді, на самому початку, я дуже старався: виписав через свою людину в лабораторії "Еден" зразок, налагодив виробництво... Потім виявилось, що в Бумера була формула, але я цього не знав. Не знав, що він вичікує, сподіваючись відхопити жирний куш.

- Ти його вбив і понівечив!

- Тільки коли виникла необхідність. Я ніколи нічого не роблю без потреби. У всьому винна Пандора, красива стерва.

Єва болісно намагалася відновити здатність мислити і координацію рухів. А Касто тим часом докладно розповідав про секс, владу і прибутки.

Виявилось, що Пандора примітила його в нічному клубі. Точніше, вони помітили одне одного одночасно. Їй сподобалося, що Касто поліцейський, і ще більше - що він працює у відділі боротьби з наркотиками. Адже такий багато чого може роздобути! І він справді був готовий постаратися заради неї. Касто зізнався, що був зачарований нею, зовсім втратив розум, опинився в залежності, близькій до наркотичної. Тепер він усвідомлював, у чому полягала його помилка: не слід було ділитися з нею відомостями про "Безсмертя". Пандора прийшла в захват. Вона пророкувала величезні доходи, купу грошей, які вони не змогли б витратити і за три життя. А плюс до грошей - молодість, краса, секс! Вона швидко пристрасилася до наркотику, вічно вимагала ще й одержувала бажане з його допомогою.

Однак і Пандора виявилася корисною. Вона багато подорожувала, а за її популярності та слави можна було легко провозити продукцію маленької лабораторії з Сен-Марка до Нью-Йорка.

Справи йшли зовсім непогано, поки Бумер не почав вимагати все більше і не заволодів порцією порошку.

- Мені слід було одразу втихомирити цю нікчемність, а я навіщо притягнув його сюди і підмазав, щоб мовчав. Але в один прекрасний момент я зустрів його в "Даун енд Дерті" з тією повією... - Касто знизав плечима. - Твої здогадки були, загалом, правильними, Єво, тільки людина не та. Не знаю, що він їй наговорив, але довелося її про всяк випадок прибрати. Я й так наробив помилок, щоб і далі ризикувати. Адже врешті-решт вона була просто повією.

Єва притулилася потилицею до стіни. Запаморочення майже припинилося. Вона дякувала богів, що доза наркотику виявилася слабкою: Касто не знав, що в її склянці була всього лише мінеральна вода. Єва сподівалася вичавити з нього якомога більше. Якщо вона не зуміє вирватися сама, її почнуть шукати - і рано чи пізно знайдуть...

- Потім настала черга Бумера?

- Так. Шкода, що я не міг прийти до нього в нічліжку: там мене занадто добре знають. Утім, я тоді ще не здогадувався, що в нього є формула "Безсмертя". Я дав йому трохи часу, потім зв'язався з ним, сказав, що ми змовимося, що він мені потрібен. Він, дурник, повірив - і підписав собі вирок.

- Ти почав із того, що понівечив його. Чому ти одразу його не вбив?

- Спершу треба було з'ясувати, скільки він встиг розбавити, з ким говорив. Виявилось, що наш Бумер не виносить болю: він одразу розколовся щодо формули. Це мене розлютило! Спершу я не збирався так його спотворювати, як ту повію, але тут не стримався. Усе дуже просто: сплеск емоцій, прямо як у тебе.

- Бездушний негідник! - пробурмотіла Єва нарочито слабким голосом: вона хотіла, щоб Касто вважав, ніби наркотик усе ще діє.

- Неправда. Можеш запитати Пібоді. - Він посміхнувся, вщипнув її за груди, і Єва здригнулася від огиди. - Я зайнявся Діді, коли зрозумів, що з тобою номер не пройде. Ти занадто втюрилася у свого багатого ірландця, щоб звернути увагу на справжнього чоловіка! Зате Діді молодець: варто було простягнути руку - і вона стала моєю з усіма потрохами. Щоправда, з неї мало що вдавалося витягнути про твої наміри. Діді виявилася хорошим копом. Доводилося додавати дещо їй у вино.

- Ти накачував Пібоді наркотиками?

- Іноді й зовсім потроху, просто щоб дізнатися, чи не залишила ти чогось за рамками офіційного рапорту. Ну і щоб спала, як немовля, якщо мені треба було відлучитися серед ночі. Шикарне алібі!

- Гарзд, із Бумером усе зрозуміло. А чим тобі завадила Пандора?

- Ця сука за моєю спиною зв'язалася з Редфордом! Розповіла йому про "Безсмертя", навчила, як добути квітку... Коротше кажучи, хотіла доїти нас обох. На той час із сексом у нас із нею було покінчено, залишився тільки бізнес. І я не бажав, щоб хтось відтіснив мене від прибутків. А без Пандори в Редфорда все одно нічого б не вийшло... Вона знала, як я вчинив із Бумером, тільки її це не хвилювало. Буде вона переживати через якогось шорсткого помийного пса! Їй і на думку не могло спасти, що я здатен підняти на неї руку.

- Яке легковажність!

- Того вечора, після бійки з Мевіс, Пандора попросила мене відвезти її до Леонардо. Спершу я не знав, що все так вийде, але вигляд розбитої камери спостереження став для мене сигналом. Квартира виявилася порожньою. Ми були самі, і я вирішив, що все складається дуже вдало: винним вважатимуть кравця. Перший удар звалив її з ніг, але вона зуміла встати. Наркотик робив її сильною і злою. Довелося бити її ще й ще... Справжня кривава лазня! Зате вона більше не ворушилася. І тут з'являється твоя подружка! Далі ти все сама знаєш.

- Так, решту я знаю. Ти повернувся до неї у квартиру і забрав скриньку з таблетками. А навіщо тобі знадобився її стільниковий телефон?

- Вона завжди дзвонила з нього мені. Раптом у ньому залишилися записи?

- Я одного не можу зрозуміти: чому ти розправився з Тарганом?

- О, це був просто спосіб задурити вам мізки. Я знав, що Таргану завжди хотілося спробувати нової дурі, і забезпечив його "Безсмертям". Решта - справа техніки. До речі, у мене було залізобетонне алібі на ім'я Діді.

- Джеррі - теж твоя робота?

- Звичайно. І, треба сказати, дуже нескладна. Потрібно було тільки допомогти пацієнтові з палати для буйних звільнитися від гамівної сорочки і дочекатися хаосу. У мене була із собою доза для Джеррі. Варто було її поманити - і вона розплакалася, як дитя. Дозу "Безсмертя" я, зрозуміло, збільшив, а потім дав їй трохи "Зевса". Вона померла щасливою, Єво. І все завдяки мені!

- А ти, виявляється, гуманіст, Касто.

- Ні, Єво, я - егоїст, який мріє зірвати банк. І не соромлюся цього. Дванадцять років я провів на вулиці, по коліно в крові, спермі та блювотині. Я виконав свій обов'язок і вирішив, що час попрацювати на себе. Завдяки цьому наркотику збудуться будь-які мої мрії! Стану капітаном і буду років п'ять-десять перераховувати доходи на номерні рахунки. Потім піду у відставку, переберуся на який-небудь тропічний острів і почну блаженствувати.

Єва відчувала, що Касто поступово полишає натхнення. Він уже не хвалився, а ділився з нею цілком практичними міркуваннями.

- Але спочатку тобі доведеться вбити мене...

- Знаю, Єво, і заздалегідь сумую. Але ти сама винна: я віддав тобі Джеррі Фітцджеральд, а ти відвернулася від наживки. - Він несподівано погладив її по волоссю, в його очах промайнуло щось схоже на ніжність, але Єва відмовлялася застосовувати до нього людські визначення. - Але не бійся, я не заподію тобі болю. У мене є з собою децо. Ти нічого не відчуєш.

- Дуже мило з твого боку, Касто.

- Я перед тобою в боргу, дитинко. Адже ми обидва поліцейські. І чому ти не заспокоїлася, виправдавши свою подружку?! Жила б собі й далі приспівуючи... Страшно шкода, що все так склалося, Єво. Я завжди казав, що ти мені до смаку.

Касто раптово нахилився до неї так близько, що Єва відчула на губах його подих, немов він і справді збирався спробувати її на смак.

Вона повільно підняла вії і подивилася йому в обличчя.

- Касто, - тихо промовила вона.

- Не хвилюйся. - Він потягнувся до кишені. - Це недовго.

- Пішов ти!

Єва пустила в хід коліно. Її уявлення про відстань усе ще було не цілком адекватним, і замість того, щоб заїхати йому в пах, вона вдарила його під підборіддя. Але Касто від несподіванки перекинувся на спину і впустив на підлогу шприц.

Вона потягнулася за шприцом одночасно з ним.

- Куди вона запропастилася? Що за неподобство - кидати своїх гостей! - Мевіс притупувала високим каблучком, обводячи поглядом клуб. - До того ж вона - єдина твереза серед усіх нас.

- Можливо, вона просто пішла в туалет? - припустила Надін, знехотя натягуючи блузку на мереживний бюстгальтер.

- Пібоді вже двічі туди заглядала. Як ви вважаєте, доктор Міра, вона не могла втекти? Знаю, вона нервує, але...

- Єва не з тих, хто тікає. - У Міри досі паморочилося в голові, але вона намагалася надати своїй мові зв'язності. - Давайте пошукаємо ще. Вона напевно десь тут. Просто тут занадто багато народу.

- Що, втратили наречену? - окликнув їх Крек з посмішкою до вух. - Здається, їй захотілося наостанок покататися з вітерцем. Тут один помітив, як вона зникла в кімнаті з якимось ковбоєм.

- Даллас? - Мевіс фиркнула. - Виключено!

- У кожного своє свято, - знизав плечима Крек. - Якщо комусь із вас, дамочки, теж кортить, кімнат у нас повно.

- У яку кімнату вони пішли? - поцікавилася Пібоді, яка встигла звільнити шлунок від усього вмісту і була тому тверезішою за інших. Крім того, в ній прокинувся поліцейський.

- У п'яту. Якщо бажаєте груповуху, я пришлю вам хлопців. Будь-яких розмірів, форм і кольорів. - Подивившись їм услід, Крек похитав головою і вирішив повернутися до своїх обов'язків вишибали.

Касто не відразу оговтався від шоку: він ніяк не очікував, що Єва здатна чинити опір. І все-таки вона не встигла схопити шприц: наступної миті Касто заїхав їй ліктем по зубах. Однак вона не збиралася здаватися.

- Треба було вколоти мені більшу дозу! - Єва супроводила свій докір сильним ударом йому під дих. - Я сьогодні не п'ю, дубина! Завтра в мене весілля. - Для більшої вагомості цієї заяви вона розбила йому в кров ніс. - Це тобі за Пібоді, сволото!

Касто відкинув її могутнім ударом під ребра. Тепер смертоносний шприц був у нього в руках. Відчувши, що їй у плече впирається голка, Єва зібрала всі сили, щоб відштовхнути

його обома ногами. Чи то їй пощастило, чи то пішла на користь нездатність правильно визначити відстань, але Касто відскочив - і отримав ногами в обличчя. У нього закотилися очі, і він звалився навznak, голосно стукнувшись потилицею об підлогу.

Проте він встиг впорснути їй наркотик. Єва поповзла до дверей, почуваячись як риба, викинута на берег. Їй здалося, що замок піднісся на недосяжну висоту. Єва спробувала дотягнутися до нього, але це їй не вдалося, і вона без сил впала на підлогу.

Потім двері відчинилися - і Єву оглушив гуркіт. Її підняли, поклали на ліжку. Хтось наполегливо вимагав, щоб доброзичливці розступилися, інакше вона задихнеться. Самій їй чомусь хотілося реготати. У неї було виразне відчуття польоту.

- Це він їх убив! - твердила вона, насилу придушуючи недоречний сміх. - Я його прогавила... Де Рорк?

Єві підняли повіки, і їй здалося, що її очні яблука перетворилися на мармурові кульки. Почувши слово "лікарня", вона вступила у відчайдушний бій.

Рорк вирішив, перед тим як поїхати додому, зазирнути в "Даун енд Дерті" і поділитися з Євою своєю здогадкою. Обурення Фіні не могло його зупинити. Рорк знав: якщо справжній злочинець на волі, Єві загрожує небезпека. Особливо якщо цей злочинець - Касто.

Можливо, Єва теж не повірить йому, як не повірив Фіні. Але, у всякому разі, вона не відмахнеться від цієї версії. А в розпорядженні Фіні буде три тижні, вся їхня весільна подорож, щоб вивести Касто на чисту воду. У тому разі, звісно, якщо подорож відбудеться...

Відчинивши двері "Даун енд Дерті", Рорк на мить завмер, а наступної секунди кинувся бігти щосили.

- Що з нею? Вона в крові!

Назустріч йому сходами спускався негр зростом у сім футів, одягнений в одну сріблясту пов'язку на стегнах. На руках він ніс Єву, позаду йшов невеликий натовп. Негр був змушений віддати Єву Рорку, злякавшись його налитих кров'ю очей. Усі поривалися давати пояснення одночасно, тож Мірі довелося поплескати в долоні, як учительці, що закликає до порядку клас, який розбушувався.

- Ми збиралися відвезти її додому. Санітари ввели їй препарат проти наркотичного отруєння, але залишкові явища теж нелегко винести. Їй потрібен спокій. До своїх синців вона їх узагалі не підпустила.

У Рорка скам'яніло обличчя.

- Що за наркотик? - Він уперся поглядом у Мевіс. - Чим ви її обпоїли?!

- Вона не винна, - через силу вимовила Єва, обхопивши руками шию Рорка. - Це Касто. Ти не повіриш, Рорк, але він...

- Я все знаю, Єво. Швидше вже ти мені не повіриш, але я йшов сюди, щоб попередити тебе про нього.

- Нерозумно... Нерозумно, що я його не вирахувала! Можна мені лягти?

- Віднесіть її нагору, Рорк, - тихо сказала Міра. - Вона трохи відпочине, а потім ви відвезете її додому. Вона прийде до тями, не сумнівайтесь.

- Я прийду до тями, - погодилася Єва, пливучи вгору сходами. - Я все тобі розповім. Я все завжди можу тобі розповідати, правда? Адже ти мене любиш...

Рорк із сумом подумав, що такі слова від Єви можна почути тільки в екстремальні моменти. Поклавши її на диван у службовому приміщенні клубу, він витер їй закривавлену щоку і розбитий рот.

- Де Касто? Він живий?

- Так, він просто відключився. Зараз за ним приїдуть, а поки там чергує поліцейський. - Єва посміхнулася, зловила його погляд і повільно похитала головою. - Не смій! Навіть не думай. Адже в нас за кілька годин весілля.

Рорк прибрав з її обличчя волосся.

- Невже?

- Так. - Їй було важко зосередитися, але тема була надто важливою. Вона взяла його обличчя в долоні, щоб було легше сфокусувати погляд. - І мушу сказати тобі, що це зовсім не формальність і не контракт.

- А що ж?

- Обіцянка! Утім, обіцяти робити те, що тобі хочеться, неважко. Але врахуй: якщо я буду поганою дружиною, тобі доведеться це терпіти. Я свої обіцянки не порушую. І ще одна...

Рорк бачив, що вона ось-ось відключиться, і посунувся, щоб Міра могла підійти до неї й обробити поріз на щоці.

- Я тебе люблю. Іноді мені самій від цього не по собі, але загалом подобається. А зараз я втомилася і хочу спати. Я тебе люблю...

- Їй можна поспати? - з тривогою запитав він у Міри.

- Звісно. Сон - найкращий засіб. Коли вона прокинеться, їй буде набагато краще. Залишиться хіба що невелике похмілля. Вражаючи несправедливість. Адже вона нічого не пила: твердила, що має зустріти завтрашній день зі свіжою головою.

- От як? - Навіть уві сні Єва не виглядала спокійною. Вона взагалі ніколи не знала спокою. - Цікаво, вона що-небудь згадає? Наприклад, те, що говорила мені?

- Не виключено, що не згадає, - усміхнулася Міра. - Зате ви її слів не забудете. А цього цілком достатньо.

Рорк кивнув і відступив. Головне - Єва знову в безпеці. Цього разу їй пощастило. Він глянув на Пібоді.

- Можете посвятити мене в подробиці?

Єва справді страждала. Її вивертало, обличчя саднило так, немов по ньому проїхався каток. Але Міра і Тріна постаралися, щоб сторонні нічого не помітили. Поглянувши на себе в дзеркало, Єва вирішила, що якось зможе виконати роль нареченої.

- Приголомшливий вигляд маєш, Даллас! - Мевіс зітхнула й обійшла кругом найкращий твір Леонардо.

Сукня сиділа точно так, як їй належало, бронзовий відтінок надавав шкірі саява, крій підкреслював стрункість фігури. Сукня була досить простою, щоб оточення одразу могло зрозуміти: жінка, яка її вдягла, важливіша за будь-яке вбрання.

- У саду яблуку ніде впасти! - весело повідомила Мевіс, не підозрюючи, що саме від цього Єві може стати недобре. - Ти визирала у вікно?

- Думаєш, я не бачила натовпів? Ох, Мевіс, якщо сюди прорвалися репортери, я цього просто не переживу!

- Намагалися, але Рорк натиснув не знаю вже на які кнопки, і їх як вітром здуло.

- Слава богу...

- Як ти почуваєшся? Доктор Міра каже, що наслідків бути не повинно, але...

- Усе гаразд. - Це було брехнею тільки частково. - Головне - я спокійна. Факти відомі, розслідування закінчено, правда восторжествувала. Від цього не може не полегшати. - Насправді їй досі не давала спокою думка про Джеррі. Але, подивившись на щасливу Мевіс, Єва не витримала і посміхнулася. - Ви з Леонардо все ще виношуєте плани спільного проживання?

- Поживемо поки що в мене: з його будинком пов'язані занадто важкі спогади. І будемо шукати просторіше житло, щоб він міг там працювати. А я знову почну обходити клуби в пошуках місця. - Вона подала Єві скриньку. - Це тобі надіслав Рорк.

Відкинувши кришку, Єва ахнула. У скриньці лежало чудове намисто: дві бронзові нитки з різнокольоровими дорогоцінними каменями.

- Але як він дізнався, що мені потрібно саме таке?!

- Звісно, не від тебе! Довелося мені натякнути, ось він і...

- Можу собі уявити.

Єва зі зітханням одягла на шию намисто і приладнала до мочок вух довгі кліпси. Тепер із дзеркала на неї дивилася незнайомка, язичницька войовниця.

- Так, ще одне! Я зовсім забула...

- Я більше не винесу, Мевіс! Він має зрозуміти, що я... - Єва прикусила язик: Мевіс витягла з довгої коробки скромні білі квіти - петунії. Найпростіші й невігядливі.

- Вічно він про все здогадується... - пробурмотіла Єва, відчуючи, що всі її хвилювання кудись зникли. - Всезнайка!

- Коли людина так добре тебе розуміє, це можна вважати щастям.

- Напевно... - Єва взяла в неї квіти і притиснула до грудей. Тепер жінку в дзеркалі знову можна було впізнати: там красувалася Єва Даллас у день свого весілля! - Подивимося, як Рорк заспіває, коли впізнає мене по-справжньому.

Вона зі сміхом схопила Мевіс за руку і потягла туди, де незабаром мали прозвучати її обіцянки. Її клятви.